

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ανακρέων

Μίμος εις πράξεις τρεις

Παρνασσός, Αθήνα

τμ. 4, τχ. 9 (13 Σεπτεμβρίου 1880), σ. 679-731

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΜΙΜΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΔΙΑΔΑΧΘΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΕΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΡΦΕΩΣ

ΤΗΣ 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Ἀνακρέων	Δ. Ταβουλάρης
Ἴβυκος	Γ. Πετρίδης
Σιμωνίδης	Ν. Καρδοβίλλης
Φερεκύδης	Σ. Ταβουλάρης
Ναυσυτέλης	Π. Αζαρίδης
Μαιάνδριος	Γ. Δρακόπουλος
Δημοκρίδης	Κ. Βερίνης
Λοκρίων	Ε. Βούλγαρης
Εὐπαλινος	Π. Αζαρίδης
Θράσων	Γ. Νικηφόρος
Τενθηραῖων	Κ. Αμυρόπουλος
Στρούθειον	Π. Ρούτος
Δάφνη	Σ. Ταβουλάρη
Λαγίσσα	Ι. Νικηφόρου
Πετάλη	Μ. Δρακοπούλου

Αὐλικοί, Φρουροί, Δούλοι.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Σάμφ ἐν ἔτει 525 π. Χρ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἡ καλλιὴ τοῦ Ἀνακρέοντος. Εἰς τὸ βῆθος φαίνεται διὰ τοῦ ἐξώστου ὁ κήπος. Ἀναδιερχόμενος εἰσέρχεται περὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων ὀπίσθεν τοῦ δρυφοράτου, ὅπερ εἶνε πρὸ τοῦ ἐξώστου καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ φαίνεται τῆς καλλιῆς ἡ εἴσοδος μεταξὺ δύο πτελεῶν. Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἀριστερᾶ κυλοτερᾶς ἱκρίον, ἐφ' οὗ ἀνθέων γάστραι· ἐκ τοῦ κέντρου ὑψοῦται κίων δωρικοῦ ρυθμοῦ· ἐπὶ τούτου ὁ Ἔρως τοῦ Γεϊάδα. Πρὸ τοῦ ἱκρίου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως στρογγύλη τράπεζα, ἐφ' ἧς πιθάκκιον, χοῖτε καὶ κύπελλα. Παρὰ τὸ ἱκρίον δεξιᾶ, καὶ ἀριστερᾶ τῆς εἰσόδου ἄλλη στρογγύλη τράπεζα. Ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾶ καὶ σχεδὸν κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς βομὸς ἀνθοστόλιστος· ὀπίσθεν αὐτοῦ κίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἐφ' οὗ ὁ πολιοῦχος τῆς Σάμου θεός. Ἐπὶ τοῦ κίονος τούτου εἶνε ἀνηρτημένη βέρβιτας. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως δεξιᾶ μικρὸν ἀνάκλιτρον ὑπὸ φάτης κεκαλυμμένον, ὀπίσθεν τοῦ ἀνάκλιτρον κίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, ἐφ' οὗ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Βουπάλου. Ἀριστερᾶ μεταξὺ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ ἱκρίου θύρα· κατέναντι τῆς θύρας ταύτης δεξιᾶ μικρὸς ἐξώστης, δι' οὗ φαίνεται τοῦ λιγαίου ἡ θάλασσα καὶ ὁ λιμὴν τῆς Σάμου. Πάπυροι καὶ μουσικὰ ἔργαλετα πανταχοῦ. Οἱ κίονες εἶνε ἀνθοστόλιστοι, ὡς καὶ πᾶσα γωνία καὶ πᾶσα τράπεζα. Κατὰ γῆς κῆδοι καὶ πιθάκκια· ἰδιώλια παρὰ τὰς τραπέζας καὶ ἐπὶ τινῶν ἰδιωλίων ἀμφορεῖς.

ΕΚΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΣΤΡΟΥΘΩΝ διερχόμενος τὴν σκηνὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κρατῶν πινάκια, καὶ ἦν στιγμήν εισέρχεται ὁ **ΘΡΑΣΩΝ** διὰ τοῦ βήθους.

Θράσων

Αἶ, Στρούθων, ποῦ, ποῦ εἶνε; τρώγουν;

Στρούθων στρεφόμενος

Τώρα!

Θράσων περιδεῆς

Τί;

Στρούθων

Πῶς ἤργησας;

Θράσων

Τί λέγεις; ἔφαγαν λοιπόν;

Στρούθων

Πρὸ πόσης ὥρας.

Θράσων ἀπελπὶς· ἰδίᾳ

Ἄ, ἐγὼ ταλαίπωρος

Στρούθων βλέπων ἀριστερᾶ.

Ἰδοῦ, ἀκούεις; ἔρχονται.

(Ἐξέρχεται δεξιᾶ.)

Θράσων

Καὶ τὰ πινάκια!

ΕΚΚΗΝΗ Β'.

ΘΡΑΣΩΝ, ΛΑΓΙΣΚΑ, ΣΙΜΩΝΙΑΝΗΣ, ΠΕΤΑΛΗ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Λαγίσκα

Ὁ Θράσων.

Πετάλη

Πῶς δὲν ἦσα εἰς τὸ πρόγευμα;

Θράσων γελῶν ἠλιθίως

Ναί, ναί, δὲν ἤμην.

Λαγίσκα

Ἄ, καὶ τί ἀπόλεσας.

Φερεκύδης

Ταρίχους, κόμβρους, φρυθίνους, κωβιούς.

Θράσων ἀπομάσσων τὸν ἰδρωτα αὐτοῦ.

Τί λέγεις, φίλε;

(Εἰς πᾶσαν φωνὴν στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαλοῦντος καὶ ἀκούει ὡς ἀπεγνωκῶς.)

Σιμωνίδης

Φάσσας, νήσσας, ὄρυγας.

Δαγίσκα

Χοιρείους ἐγκεφάλους.

Πετάλη

Ἰῶνα, ἦπατα.

Φερεκύδης

Τυρὸν, πλακοῦντας, μῆλα, σῦκα, πέπονας.

Θράσων ἄπελπις

Ἦ, δὲν ἀντέχω!

Σιμωνίδης

Ἄ, ἐφάγαμεν λαμπρά.

Θράσων ἰδίᾳ.

Κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι νῆστις ἄ, ὁ θεῶς!

Φερεκύδης ὡσεὶ ἀναζητῶν τινα

Ἄλλὰ ὁ Ἀνακρέων ποῦ ἐπῆγεν; αἶ;
(βαίνει πρὸς τὸ βάθος)

Θράσων πίπτων ἐπὶ πιθάκνης δεξιᾷ
θεοί!

(Μένει σῆνους καὶ περιλῆπος)

Σιμωνίδης

Ἀλλάσσει τὰς χορδὰς τῆς λύρας του

Πετάλη βλέπουσα τὸν Ἀνακρέοντα

Ἰδοὺ ὁ Ἀνακρέων.

Δαγίσκα τρέχουσα πρὸς αὐτόν.

Ἔλα, φιλτατε.

ΕΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Ἀνακρέων βλέπων πρὸς τὰ δεξιὰ

Αἶ, Στρούθων, φέρε οἶνον.

Δαγίσκα

Ναί, νὰ πῶμεν.

Ἀνακρέων περιπτυσσόμενος αὐτήν.

Ἦ, σὺ, Δαγίσκα, πόσον, πόσον σ' ἀγαπῶ.

Φερεκύδης γελῶν.

Ἄ, ναί.

Ἀνακρέων

Τί εἶπες;

Φερεκύδης

Τίς, ἐγώ; ἄ, τίποτε!

Ἀνακρέων

Δὲν τὸ πιστεύεις;

Φερεκύδης

Χᾶχ, ἄχ, ἄ!

Ἀνακρέων

Πλὴν τί γελᾷς;

Φερεκύδης

Ἄ, τί ἄστεϊον!

Δαγίσκα

Σίγα σὺ, φιλόσοφε.

Φερεκύδης

Καὶ τὸν πιστεύεις;

Δαγίσκα

Τὸν πιστεύω, μάλιστα!

Φερεκύδης

Μεθ' ὅσα εἶπε καὶ εἰς ἄλλας.

Δαγίσκα

Ναί, ναί, ναί.

Ἀνακρέων μειδιῶν.

Καὶ τί ἐκ τούτου συμπεραίνεις, φίλτατε;
Ὁ βίος εἶνε ὅλος ἔρωτος δι' ἡμᾶς·
ἢ μίᾳ τῶρα καὶ ἡ ἄλλη αὖριον,
δὲν εἶνε αὕτη; ἄλλη· οὕτω πάντοτε.

Σιμωνίδης ἀπορῶν

Πλὴν πόσους ἔχεις ἔρωτας, Ἀνάκρεον;

Ἀνακρέων.

Παιδίον!

Φερεκύδης

Πόσους ἔχει; τοῦτο ἐρωτᾷς;

Σιμωνίδης

Τρεῖς, πέντε, δέκα;

Φερεκύδης

Δέκα μόνου;

Πετᾶλη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

᾽ὦ θεοί!

Ἀνακρέων τῷ Σιμωνίδι

Ἐάν ν' ἀπαριθμήσης δύνασ' εὐχερῶς
τὰ λεία φύλλα, πλὴν ἐν ὧρα ἔαρος,
τῶν δένδρων ὅλων ὅσα εἰν' ἐπὶ τῆς γῆς,
καὶ τῆς θαλάσσης τὰ μυρία κόμματα,
αἶ, τότε μόνου πιθανῶς θὰ δυναίῃς
τὸν ἀριθμὸν νὰ εὖρης τῶν ἐρώτων μου.
Θὲς πρῶτον πάντων εἴκοσιν ἐξ Ἀθηνῶν,
εἰς τούτους πρόσθεσ ἀλλοις πεντεκαίδεκα.
᾽Α, ἐκ Κορίνθου· θὲς ἐρώτων ὄμμαθους,
διότι, ὡς γνωρίζεις ἢ ὡς ἤκουσας,
ἐν Ἀχαΐᾳ αἱ γυναῖκες αἱ καλαί.
Κατόπιν πρόσθεσ δυσχιλίους ἔρωτας
ἐν Λέσβῳ, Ρόδῳ, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρῶν
καὶ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τῇ ἀειθαλεῖ.
᾽Αρκούν; τί λέγεις; Καὶ δὲν ἀπηρέθμισα
οὐδὲ τὴν ἐν Συρίᾳ ἐλθιότητα,
οὐδὲ τοὺς πόθους ὅσους εἶδ' ἡ Κάνωθος,
οὐδὲ τὰς ἐρωμένας εἶπον τὰς πολλὰς
εἰς ὧν τοὺς κόλπους ἀνεπαύθην εὐχαρις
ἐν τῇ ὠραίᾳ Κρήτῃ, ὅπου τ' ἀγαθὰ,
ὅπου ἀπαύστως τῆς Παρίας ὁ υἱὸς
ἐποργιάζει ἐν μυρίασι πόλεσιν.
Τί θέλεις ἔτι καὶ πρὸς τί ν' ἀπαριθμῶ
τοὺς ἐν ταῖς χώραις τῶν Βακτρῶν, τῶν Ἰνδῶν,
καὶ πέραν τῶν Εὐδαίρων πόσους ἔρωτας
δι' ὧν ἐτρέφῃ ἡ ἐρώσά μου ψυχῇ;

Φερεκύδης

Ἀκούεις, Σιμωνίδη;

Σιμωνίδης περιπτυσσόμενος τὴν Πετᾶλην

᾽Α, Πετᾶλη μου.

Θράσω ἰδίᾳ.

Καὶ νὰ μὴ ἔχω οὐδὲ ὄρυγα ἐγώ!

Σιμωνίδης

Σὲ, σὲ καὶ μόνην ἀγαπῶ, Πετᾶλη μου.

Λαγίσκα περιπτυσσομένη τὸν Ἀνακρέοντα

᾽ὦ, ἔχε ὅσους θέλεις πρῶτον ἔρωτας,
Ἀνάκρεόν μου· τί ἐκείνοι πρὸς ἐμέ;
Δὲν ἐξετάζω πόσαι σὲ ἠγάπησαν
κ' εἰς πόσας εἶπες λόγους πλήρεις ἔρωτος.
Τὸ παρελθὸν παρῆλθε· βλέπω τὸ παρὸν
καὶ ἡ χαρὰ μου εἶνε ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

Ἀνακρέων ἀσπαζόμενος αὐτὴν

᾽Α, ναί, φίλτατη, σ' ἀγαπῶ, Λαγίσκα μου.

Λαγίσκα ἐν ἐκστάσει

᾽ὦ, πόσον ἀρμονίως λέγεις τοῦτο σὺ.
Παλεύεις ἢ ψάλλεις; ᾽Α, εἰπέ, ἐπέζησαν
ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἐγκατέλειπας;

Πετᾶλη.

Λαγίσκα, τώρα πρέπει νὰ πηγαίνωμεν
διὰ νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς τὸν ναόν.

Λαγίσκα δυσθύμως

᾽Α, ὄχι· ἄφες. Φεύγομεν βραδύτερον.

Πετᾶλη

Ἄλλὰ θὰ εἶνε τότε; δὲν πιστεύω.

Λαγίσκα θλιβερῶς

᾽Α!

Σιμωνίδης

Πετᾶλη, φεύγεις;

Πετᾶλη

Πλὴν δὲν σᾶς τὸ εἶπομεν
ὅτι θὰ ἐλθῃ ἐκ Μιλήτου σήμερον
ἡ Δάφνη; Κ' ἐννοεῖτε πόσον θέλομεν
νὰ ἴδωμεν κ' αἱ δύο τὴν περίφημον
ἐταίραν τῆς Μιλήτου.

Ἄνακρέων μετὰ περιεργίας

Καὶ θὰ εἶν' ἐκεῖ;

Πετᾶλη μεταβαίνουσα ἀριστὰρᾶ

Ἄναμφιδόλος· θὰ κοσμήσῃ τὸν βωμὸν
τῆς Κυθαρίας.

Φερεκύδης

Εἶν' ἢ κόρη εὐμορφος;

Πετᾶλη μορφάζουσα

Μοῦ... μοῦ...

Σιμωνίδης

Ἄρα λέγουν ὅτι εἶνε.

Φερεκύδης

Ναί;

Πετᾶλη

Καὶ τόσον ὄχι.

Λαγίσκα τῷ Ἄνακρέοντι

Ἄλλὰ δὲν θὰ φύγωμεν
ἐὰν δὲν ψάλης πρῶτον, φίλτατε.

Πετᾶλη

Ναί, ναί.

Ἄνακρέων ἀσπαζόμενος τὴν *Λαγίσκαν*
Νὰ ψάλω, φίλη τῆς ψυχῆς μου.

Λαγίσκα κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

Τί χαρά!

(Ὁ *Στρούθων* κομίζει τὸν αἶνον.)

Φερεκύδης

Ὁ οἶνος.

Ἄνακρέων λαμβάνων κύπελλον

Κίρνα, *Στρούθων*, *κίρνα*.

Φερεκύδης

Πίωμεν.

Ἄνακρέων κατερχόμενος καὶ τείνων τὸ
κύπελλον τῷ *Στρούθωνι*, ὅστις κατὰ τοῦ
τελευταίου αὐτοῦ λόγους πληροὶ αὐτό.

Στεφάνους ἐξ ἀνθέων ἐτοιμάσωμεν
καὶ διὰ μύρτων διαπλέκοντες αὐτῶς
τὰ μέτωπά μας εὐφροσύνως στέψωμεν
τῷ *Διονύσῳ* ἄγοντες τὴν *δορτήν*.

Θὰ ἐξυμνήσω ἔνθους καὶ τὸν *Ἔρωτα*
τὸν ταξικέτην παῖδα τῆς *Κυπρογενοῦς*,

ὄν περισσότεραι μέτρα πολυάνθεμος.

Ὁ Ἔρως εἶνε ὁ δυνάστης τῶν θεῶν,
αὐτὸς, αὐτὸς δαμάζει καὶ τὸν ἀνθρώπον!

(Ἢ μὲν *Λαγίσκα* στέφει τὸν Ἄνακρέοντα
ὅστις πίνει ἀμυστι, ἢ δὲ *Πετᾶλη* τὸν *Σιμωνί-
δην*, ὅστις πίνων μορφάζει)

Φερεκύδης ἀποβάλλων τὸν στέφανον, ὅν ἢ
Λαγίσκα ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ

Τί; στέφανον μοὶ εἶδεις;

Λαγίσκα

Πλὴν θὰ πίνωμεν;

Φερεκύδης

Φαθείται μὴ μεθύσω;

(Ῥίπτων μακρὰν αὐτοῦ τὸν στέφανον
καὶ καγχάζων)

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Πάντες

Εὐοί, εὐάν!

Λαγίσκα

Ἡ τέρψις, φίλοι, μεθ' ἡμῶν.
(Πίνουσιν ἅπαντες)

Ἄνακρέων

*Ὅ*πότεν πίνω οἶνον πᾶσα μέριμνα
καὶ πᾶσα σκέψις ἄλλη ἀφανίζεται.
Τί πρὸς ἐμὲ οἱ πόνοι καὶ οἱ στεναγμοί;
πρὸς τί νὰ κλαίω περὶ πάντων μεριμνῶν;
Κ' ἐὰν δὲν θέλω, θ' ἀποθάνω πάντοτε·
τί νὰ πλανῶμαι ἀπολλύμενος καιρῶν;
Ἐμπρός, ἔμπρός τὸν οἶνον τὸν εὐφροσύνων
τὸν τοῦ καλοῦ *Δυσίου* πίνωμεν λοιπὸν,
διότι ἐν τῇ μέθῃ φροῦδαι γίνονται
κ' αἱ σκέψεις κ' αἱ φροντίδες καὶ αἱ μέριμναι.
(Πίνουσιν ἅπαντες)

Θράσω ἰδίᾳ.

Καλλίτερον θὰ ἦτο ἂν ἐτρώγαμεν.

(Πίνει ταχέως καὶ ρίπτει τὸ κύπελλον)

Σιμωνίδης ἀπορῶν

*Ὅ*πόσον οἶνον πίνεις, ὦ Ἄνακρεον.

Ἄνακρέων εὐδάμω

Ἡ γῆ, ὦ φίλε, πίνει δρόσον, ὕετοδες,
τὴν γῆν τὰ δένδρα πίνουν καὶ αὐξάνουσιν,
ὁ πόντος πίνει ἀναρίθμους ποταμοὺς,
ὁ ἥλιος τὸν πόντον, καὶ τὸν ἥλιον
πίν' ἢ σελήνη ὅπως νύκτωρ σελαγῆ.
*Ἄ*φου τὰ πάντα πίνουν ἐν τῷ σὺμπαντι
πρὸς τίνα λόγον νὰ μὴ πίνω καὶ ἐγώ;

Σιμωνίδης τῷ Φερεκύδῃ
Διδάσκαλε, εἰς ταῦτα οὐ τί ἀπαντᾷς;

Φερεκύδης βαίνων πρὸς τὴν τράπεζαν γελῶν
Τί ἀπαντῶ;

Σιμωνίδης
Τί λέγεις;

Φερεκύδης πληρῶν τὸ κύπελλον αὐτοῦ.

Τώρα, πρόσμεινον.
Ἴδου, ὦ Σιμωνίδη, ἡ ἀπάντησις.
(Πίνει ἀμυστί)

Σιμωνίδης ἀπορῶν
Καὶ σὺ;

Φερεκύδης
Κ' ἐγώ.

Σιμωνίδης ἐκπληκτος
ὦ Κρόνε κ' ἑταίρειε Ζεῦ!

Φερεκύδης
Τί Ζεῦ καὶ Μεῦ καὶ Κρόνε. Κολοκύνθια.
Νὰ πίνης οἶνον, ἵνα γένης ποιητής.

Ἀνακρέων περιπτυσσόμενος τὸν Σιμωνίδην
Ἄλλὰ ὁ Κεῖος εἶνε ἤδη ἄριστος.

Φερεκύδης
Ἄφου ἔν πίνει.

Σιμωνίδης
Πῶς δὲν πίνω; καὶ ἰδοῦ.
(Κينوὶ κύπελλον)

Φερεκύδης γελῶν
Τί εἶναι τοῦτο, αἶ;

Σιμωνίδης
Πλὴν πῶς, ἀλλ' ἔπια
καὶ ἄλλο.

Φερεκύδης περιφρονητικῶς

Ἄλλο;
(Δεικνύων κάδον)
Πίνεις τὸ πιθάκνιον;

Σιμωνίδης ἐκπληκτος.
Θεοί!

Φερεκύδης
Ἐδῶ σὲ θέλω.

Σιμωνίδης
Πῶς;

Φερεκύδης
Διὰ μιᾶς.

Σιμωνίδης
Ἄλλ' εἶνε τοῦτο δυνατόν; ἀδύνατον.

Ἀνακρέων
Τὰ πάντα σὺν τῷ χρόνῳ, νέε ποιητᾶ.
Δὲν ἐνθυμῆσαι ὅτι ἤλθες; ἔπινες;
οὐδὲ σταγὸνα· τώρα πίνεις κύπελλα·
μεθαύριον ἢ ἔλθουν τὰ πιθάκνια
καὶ ὅταν φθάσης εἰς τὴν ἡλικίαν του
ἢ πίνης οἶνεῶνα ὅπως καὶ αὐτός.

Σιμωνίδης
Θὰ πίνω;
Φερεκύδης
Ἄν δὲν πίνης, Κεῖε δύστηνε,
θὰ ψάλλης τότε ὅπως οἱ νεκραγωγοὶ
καὶ πέσε ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν θάλασσαν.

Δαγλοχα κατερχομένη
Τὸ ἄσμα.

Πετᾶλη ὁμοίως
Ναί, τὸ ἄσμα.

Θράσω ἀπελπισ ἰδίᾳ
Θράσω δάσμοιρε!

Ἀνακρέων εὐχαρις
Τί θέλετε νὰ ψάλω;

Δαγλοχα
Ὅτι θέλεις σὺ.

Σιμωνίδης
Ἀνάκρεόν μου, ψάλε· εἶσαι εὐθυμος
καὶ ὅτι μελωδῆσης ἔσται θαυμαστόν.

Ἀνακρέων κρούων τὴν βάρβιτον.

Θέλω τοὺς Ἀτρεΐδας, θέλω
καὶ τὸν Κάδμον νὰ ὑμνήσω,
ἀλλ' ἡ βάρβιτός μου μόνον
πονηρὰ μὲ τὰς χορδὰς της
μόνον ἔρωτα ἔχει.

"Ὑμειψα τὰ νεύρα προήην,
ἤμειψα τὴν λύραν ὄλην,
ἔλλ' ἐνῶ ζητῶ νὰ μέλψω
ἄθλους Ἡρακλέους, αὖτη
ἔρωτας ἀντιφωνεῖ.

Αἶ, λοιπὸν, εὐδχιμουεῖτε,
χαίρετε χορὸς ἡρώων!
Θέλω . . . ἄλλα πῶς; ἴδετε
ὅτ' ἡ βάρβιτός μου ἄλλο
πλὴν ἐρώτων δὲν ὄμωει.

Λαγίσκα ἀσπαζομένη αὐτόν.
Λαμπρόν.

Πετᾶλη κροτοῦσα τὰς χεῖρας.
Ὁραῖον!

Λαγίσκα
Ψάλλε κι' ἄλλο.

Πετᾶλη περιχαρῆς.
Ναί, ναί, ναί

Θράσων ἐγειρόμενος ἐν ὄργῃ.
Ἄλλ' εἴθε, φίλαι, κι' ἀδιάκριτοι.

Λαγίσκα Τί;

Πετᾶλη Πῶς;

Ἀνακρέων βλέπων τὸν *Θράσωνα*.
Ὁ *Θράσων*;

Λαγίσκα
Ἄ, τὸν βλάνα!

Θράσων ἰδίᾳ Μὲ ἐξάλισαν.

Ἀνακρέων πλησιάζων τὸν *Θράσωνα*.
Πῶς δὲν σὲ εἶδον; ἦσο πρὸ πολλοῦ ἐδῶ;

Θράσων
Δὲν ἐρωτᾶτε, βλέπω, ἐὰν δόναται
νὰ ψάλλῃ κι' ἄλλο.

Πετᾶλη
Αἶ, καὶ σὺ, ἀνέητε.

Θράσων ἰδίᾳ
Ἐγὼ νὰ τρέμω ἐκ τῆς πείνης καὶ αὐτοὶ
νὰ μοῦ γεμίζου τὴν γαστέρα μ' ἄσματα!

Σιμωνίδης
Ὁ *Θράσων* ἔχει δίκαιον, *Πετᾶλη* μου.

δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον νὰ ψάλλῃ τις
διὰ μιᾶς καὶ ἄλλο.

Θράσων
Ἐγνωσῆται, ἔ!

Λαγίσκα
Τί λάπη!

Πετᾶλη
Κρίμα!

Ἀνακρέων
Μὴ, καλαί μου, θλίβεσθε
καὶ αὐριον σᾶς ψάλλω πάλιν.

Λαγίσκα περιχαρῆς.
Αὐριον.

Ἀνακρέων
Βεβαίως.

Λαγίσκα περιπτυσσομένη αὐτόν
Φίλτατέ μου.

Θράσων ἰδίᾳ
Δέξα τοῖς Θεοῖς!

Λαγίσκα
Ὡς ἀνατείλῃ αὐριον ὁ ἥλιος
ἐδῶ ὅθ' εἶμαι.

Πετᾶλη
Καὶ ἐγώ.

Ἀνακρέων
Καὶ σὺ, καὶ σὺ.

Λαγίσκα
Θὰ μείνωμεν ἡμέρας.

Ἀνακρέων
Ὅσον θέλετε.

Πετᾶλη
Νὰ εἶσαι, *Σιμωνίδη*, αὐριον καὶ σὺ.

Σιμωνίδης
Καὶ ἀμφισβᾶλλεις;

Λαγίσκα ἀσπαζομένη τὸν *Ἀνακρέοντα*
Χαῖρε.

Πετᾶλη ἀσπαζομένη τὸν *Σιμωνίδην*
Χαῖρε.

Ἀνακρέων συνοδεύων αὐτὰς
Χαίρετε.

Θράσων ἰδίᾳ
Ἄ, ἐπὶ τέλους! Βάλλετ' εἰς τοὺς δαίμονας.

ΕΚΗΝΗ Δ΄

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΘΗΣ, ΘΡΑΣΩΝ,
ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ἄνακρέων κατερχόμενος

Καὶ πῶς δὲν ἦλθες, Θράσων, εἰς τὸ ἄριστον;

Θράσων

Δὲν ἦλθον; Ἦλθον, φίλτατέ μου, ἀλλ' ἀργά,
διὰ ν' ἀκούσω πρὸς μεγίστην θλίψιν μου
τὸ γραμματεῖον μόνον. Φάσσας, ὄρτυγας,
ταρίχους, ἀκόμβρους καὶ μυρίους πειρασμοῦ-
Στένων.

Ἄ, ἔλα ταῦτα πλέον εἶνε ὄνειρον.

Ἄνακρέων

Καὶ τώρα ἴσως δὲν ὑπάρχει τι.
(Διέρχεται τὴν σκηνήν.)

Θράσων ἐμβρόντητος.

Πῶς, πῶς;

Ἄνακρέων καλῶν τὸν Στρούθωνα
Αἶ, Στρούθων!

Θράσων

Δὲν ὑπάρχει;

Φερεκύδης

Τί, δὲν ἔφαγες;

Θράσων

Δὲν ἔφαγα ὁ τάλας.

Φερεκύδης γελῶν

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

(Εἰσέρχεται ὁ Στρούθων, μεθ' αὐτὸ συνομιλεῖ
ὁ Ἄνακρέων)

Θράσων ἰδίᾳ.

Γελᾷ ὁ φαῦλος! αἶ, βεβαίως· ἔφαγεν.

Ἄνακρέων κατερχόμενος

Ἐπάρχει, Θράσων.

Θράσων περιχαρῆς

Ἄ!

Ἄνακρέων

Εἰπέ τῷ Στρούθωνι
νά σ' ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν μάγειρον.

Θράσων τρέχων πρὸς τὸν Στρούθωνα

Ναί, ναί.

(Ἐκζητᾷται αὐτὸν καὶ ἐξέρχεται πρῶτον,
ἐνῷ οἱ ἄλλοι γελῶσιν.)

ΕΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΘΡΑΣΩΝΟΣ.

Φερεκύδης

Ὁ τάλας Θράσων! πάντοτε παρασίτος.

Σιμωνίδης

Φερέκυδες, δὲν πρέπει ν' ἀποστρέψῃσαι
τοὺς παρασίτους ὅταν φέρῃς ἐπὶ σοῦ . . .

Ἄνακρέων

Τί, πάλιν πάλιν; φθειρῆς, φιλόσοφε;

Φερεκύδης ἀταράχως

Χάχ, ἄ! Οἱ φθειρῆς, φιλοκατοίμου ποιηταί,
δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ φύσει πανταλῶς
ἐάν δὲν εἶχον δι' αὐτοὺς τὸν ἄνθρωπον.

Σιμωνίδης

Καὶ ἵνα σώσῃς τῶν φθειρῶν τὴν γενεάν,
νά τοὺς συνάξῃς πάντας ἀπεράσισας.

Φερεκύδης

Ἐξ οἴκτου πρὸς τὰ ὄντα.

Σιμωνίδης

Ἐῶγε· ἄριστα.

Ἄνακρέων

Αὐτὰ διδάσκεις εἰς τοὺς μαθητάς σου;

Φερεκύδης

Ναί.

Σιμωνίδης

Καὶ οἱ εὐθύεις ἀκροῶνται;

Φερεκύδης

Ἄπαντες.

Ἄνακρέων

Ὁ Πυθαγόρας;

Φερεκύδης

Πάντων πρῶτιστος αὐτός.

Ἀνακρέων γελῶν

Λσιπὸν καὶ φθειροσόφους θ' ἀπολαύσωμεν.

Σιμωνίδης γελῶν

Βεβκίως. Καὶ θὰ γείνη αἰρεσίαρχος.

Φερεκύδης

Ποῦ ἐννοεῖτε σεῖς τοιαῦτα πράγματα.

Ξ Κ Η Η Η Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΙΒΥΚΟΣ**, εἶτα **ΔΑΦΝΗ**.

Ἴβυκος περιχαρῆς

Ἀνάκρεον, ἄ φίλοι.

Σιμωνίδης

Αἶ, ὁ Ἴβυκος.

Ἀνακρέων τρίχων πρὸς αὐτὸν

Ἀπὸ τῆς χθὲς ποῦ ἦσες;

Ἴβυκος ἐν συγκινήσει

Ἐρχεται.

Ἀνακρέων

Τίς;

Σιμωνίδης

Τίς;

Ἴβυκος

Ἡ Δάφνη.

Φερεκύδης

Πῶς;

Ἀνακρέων ἀνερχόμενος

Ἡ Δάφνη; ποῦ, ποῦ εἶνε; ποῦ;

Ἴβυκος βλέπων τὴν Δάφνην καὶ δεικνύων αὐτῇ τὸν Ἀνακρέοντα.

Ἴδοὺ ὁ Ἀνακρέων.

Δάφνη εἰσερχομένη φαιδρὰ

Χαῖρε, ποιητά.

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

ᾠ!

Φερεκύδης ὁμοίως

Ἄ!

Ἀνακρέων ἀπὸ τῆς χειρὸς λαμβάνων τὴν Δάφνην, καὶ κατερχόμενος τὴν σκηνὴν.

ᾠ Δάφνη, τίς θεὸς σ' ἀπέστειλε νὰ ἐπαυξήσης τὴν χαρὰν τοῦ οἴκου μου;

Δάφνη ἰδίᾳ, περιέργως ἐξετάζουσα τὰ πάντα διὰ τοῦ βλέμματός.

Τί εἶδους αἴκος εἶνε ἄρά γε αὐτός;

Ἄνθη καὶ λύραι, λύραι καὶ πιθάκνια.

Τί πανιχρότης! οὐδαμοῦ ὁ ἄργυρος!

Μὴ ἐν Μιλήτῳ μὲ ἠπάτησαν λοιπὸν;

Ἀνακρέων

ᾠ, ἄφες, ἄφες ν' ἀσπασθῶ τὴν χειρὰ σου.

Δάφνη σκυθρωπάζουσα αἴφνης ἐνῷ δίδει τὴν χειρᾶτης πρὸς ἀσπασμὸν τῷ Ἀνακρέοντι· ἰδίᾳ

Ἐκπλήξεις τὰς ἐκπλήξεις διαδέχονται, ἀπὸ πρωίας διαρκῶς ἐκπλήσσομαι.

Φερεκύδης ἰδίᾳ,

Τί πλάσμα εἶνε τοῦτο!

Ἀνακρέων εὐχαρις

ᾠ χαρὰ, χαρὰ!

ᾠ, εὐποτυμία!

Σιμωνίδης

Βλέπεις; τί σοὶ ἔλεγον.

Ἀνακρέων

Ἄν εἶπες ὅτι ἔχει θεῖαν καλλονὴν Ἕνητὴν γυναῖκα μου τὴν ἀπεικόνισας, ἰλλὰ τὴν εὖρον ἀνωτέραν καὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Βουπέλλου.

Ἴβυκος

Κάθησε,

καλὴ μου Δάφνη, μέχρις ὅτου φέρουσιν ἐκ τοῦ λιμένος ἅπαντα τὰ σκεύη σου.

(Προσφέρει αὐτῇ ἐδάλιον, ἐφ' οὗ ρίπτει τὴν χλαμύδα αὐτοῦ)

Δάφνη καθημένη δόσθυμος.

Λσιπὸν ἐδῶ θὰ μείνω;

Ἴβυκος

Ναί, ἐδῶ.

Ἀνακρέων μειδιῶν

Ἐδῶ.

Δάφνη ἰδίᾳ

Παράδοξος τρώντι καὶ ἐκπληκτικὴ
ἢ Σάμος πᾶσα καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς.

Φερεκύδης

Χαρίεσσα θεότης, ἄφες με κ' ἐμέ . . .

Δάφνη ἀναπηδῶσα

Τίς εἶν' ὁ κύων οὗτος;

Φερεκύδης

Κύων; τίς, ἐγώ;

Ἴβυκος

Δὲν εἶν' ἄνε κύων, Δάφνη.

Φερεκύδης ἀγερῶχος

Ἐταιρίδιον!

Ἀνακρέων

Ὁ Φερεκύδης εἶνε, ὁ φιλόσοφος.

Φερεκύδης μετὰ στόμφου

Καὶ μάλα γε.

Δάφνη

Τί θέλει;

Φερεκύδης μειδιῶν

Φίλημα γλυκύ.

Δάφνη θυμουμένη

Πῶς, ὑποθέτεις, ρυπαρὲ φιλόσοφε,
ὅτι ἐγώ, ἢ Δάφνη, θὰ καταδεχθῶ
εἰς σὲ νὰ δώσω φίλημα;

Φερεκύδης

Μὴ δίδης σὺ,

ἀλλ' ἄφες νὰ σοῦ δώσω.

Δάφνη στρέφουσα αὐτῇ τὰ νῶτα καὶ
ἀνερχομένη τὴν σκηνὴν

Ἄ, τί βάσανος;

Φερεκύδης ἰδίᾳ

Δὲν μοῦ τὸ δίδεις; θὰ τὸ δώσω τότε ἐγώ.

(Ἀκολουθεῖ αὐτὴν καὶ χαριεντίζεται.)

Ἀνακρέων χαίρων τῷ Ἴβύκῳ

Ποῦ, Ἴβυκε, τὴν εὔρες;

Σιμωνίδης ἰδίᾳ μετὰ λύπης

Ἄ, Πετᾶλη μου.

Ἴβυκος ἐν μίση αὐτῶν τιθέμενος

Κατόπιν ταῦτα· τῶρα νὰ φροντίσωμεν
νὰ μὴ μᾶς φύγῃ, ἐννοεῖς;

Σιμωνίδης δειλῶς

Ἄλλ' Ἴβυκε,

ἂν ἢ Πετᾶλη μάθῃ . . . ὅτι . . . καὶ ἐγώ . . .

Ἴβυκος

Παιδίον!

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

Πῶς;

Ἀνακρέων γελῶν

Τί λέγει;

Ἴβυκος

Εἶσαι ἄπειρος

ἀκόμη, Κεῖε· ἀλλ' ἢ πείρα ἔρχεται.

Δάφνη φεύγουσα τὴν ἐνόχλησιν
τοῦ Φερεκύδους.

Πλὴν ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μ' ἀπαλλάξῃτε
τοῦ γεροντίου τούτου, ὅπερ μ' ἐνοχλεῖ;

Ἀνακρέων

Φερέκυδις, θὰ παύσης τὰ κομφεύματα;

Φερεκύδης ὑπερηφάνως

Ἄϊ, φθονερά νεότης, σὲ καταπτοῶ.

Δάφνη δύσθυμος

Αὐτὰ τὰ σκεύη πότε θὰ τὰ φέρωσι;

Ἴβυκος

Τί σοῦ συμβαίνει, Δάφνη, κ' ἐσχυθρώπασες;

Δάφνη

Ποῦ εἶνε ὅσα εἶπες παρὰ τὴν ἀκτὴν,
ποῦ εἶν' ἢ εὐτυχία, ἢν ὑπέσχεσθαι;

Ἴβυκος

Καὶ τί ἀφ' ὅτι ἔχεις ἔτι ἀπαιτεῖς;

Δάφνη

Ἄλλ' ἕως τῶρα τίποτε δὲν ἔχω.

Ἴβυκος

Πῶς;

Δάφνη

Ἐκτός ἐν νομίῳς ὅτι εἶνε τι
τὸ μέρος τοῦτο, ὅπου μὲ ὠδήγησας.

Ἀνακρέων

Ὁ οἶκος οὗτος δὲν σὲ τέρπει, Δάφνη μου;

Δάφνη

Καὶ ἀπὸ πότε ἐν ἧ ζῶμεν ἐποχῇ
αἱ πενιχραὶ καλύβαι οἴκοι λέγονται;

Ἀνακρέων δεικνύων πρὸς τὰ ἔξω

Ἴδὲ ὅποιαν θίαν ὄντως μαγικὴν
ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ἔχομεν ἐδῶ.
Ἐνώπιόν μας ἡ εὐρεῖα θάλασσα
ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ ὀρίζαντος
γαλήνιος, ἀκύμων, πάντοτε γλαυκὴ.
Κατέναντί μας οἱ ὄρμίσκοι, ὁ λιμὴν
καὶ τὰ μυρία πλοῖα τὰ ἐκπλέοντα.
Ἐδῶ ἐπὶ τῶν λόφων κῆποι ἀνθηροί,
ἐν οἷς οἱ κρῖνοι αὐτομάτως φύονται·
ἐκεῖ κοιλάδες, ὄρη, δάση καὶ δρυμοί . . .

Δάφνη ἐνῶ ἔμενεν ἀπαθὴς κατὰ
τὴν ἀσκήγησιν, δυσανασχετοῦσα αἴφνης
καὶ διακόπτουσα τὸν Ἀνακρέοντα.

Ἄ, ἐπὶ τέλους ὄλ' αὐτὰ μ' ἐκούρασαν·
οἱ λόφοι καὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση . . . ἄ!

Ἴβυκος

Δὲν θ' ἀπολαύσης εὐτυχίαν ἀλλαχοῦ.

Δάφνη εἴρων

Καὶ θὰ τὴν ἀπολαύσω ταῦτα βλέπουσα!

Ἴβυκος

Ἐδῶ θὰ λησμονήσης καὶ τὴν Μιλήτον.

Ἀνακρέων

ὦ, ἴδε, Δάφνη, ἴδε κάτω, ἀντικρὺς·
ἐν τῇ κοιλάδι κάτω, βλέπεις, Δάφνη μου;
Ἐπὶ πρασίνης χλόης σύμπλεγμα σκιρτᾶ,
χορὸν αἱ νόμφοι ἄγουσιν εὐφρόσυνον,
ἐνῶ σατύρων πλῆθος φαίνεται μακρὰν
ἐκ τοῦ πλησίον ὄρους κατερχόμενον . . .

Δάφνη, ἥτις πάλιν ἔμενεν ἀπαθὴς δια-
κόπτουσα αὐτὸν ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξακο-
κολουθήσῃ.

Ἄν καὶ ἐν Σάμῳ κατοικεῖτε πρὸ πολλοῦ

τὰ ἔθιμα τῆς νήσου δὲν γνωρίζετε.
Ποῦ εἶνε τὰ συνήθη ἐπιδόματα,
οἱ ἐξ ἀργύρου ἀμφορεῖς, τὰ κύπελλα
καὶ τὰλλα δῶρα, ὅσα πρέπει νὰ τελεῖ
καλὸς οἰκοδεσπότης πρὸς τοὺς ξένους του;

Σιμωνίδης ἰδίᾳ

Ἐδῶ νομίζω ὅτι τὰ ἐμπλέκομεν.

Ἀνακρέων

Τοιαῦτα δῶρα δὲν τελοῦν οἱ ποιηταί,
διότι καὶ δὲν ἔχουν νὰ τελέσωσι.

Δάφνη συνοφρουομένη

Καὶ πῶς λοιπὸν θὰ μένω μεθ' ὄρων ἐγώ;

Ἀνακρέων

Λαμβάνουσα ὡς δῶρον ὕμνους, ἄσματα.

Δάφνη σκιρτῶσα

Τι, πῶς;

Ἀνακρέων

Βεβαίως.

Δάφνη διανοίγουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς

Ἄσματα καὶ ὕμνους;

Ἀνακρέων

Ναί.

Δάφνη ἀνακαγχάζουσα

Χὰχ, ἄχ, ἄ!

Ἀνακρέων

Δάφνη.

Δάφνη

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Ἀνακρέων

Τί γελᾷς;

Δάφνη

Ὁ πλοῦτός σας ἐξ ὕμνων ὄλος σύγκειται;
καὶ δι' ἄσματων οεῖς λοιπὸν ἐκτίνατε
τὰς ὀφειλάς σας; Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Ἴβυκος

Γελᾷς;

Δάφνη ἐν ὀργῇ

Νὰ μὴ γελᾷσω πρὸς παράφρονας;

Ἴβυκος

Ἀνάκρεον, τὴν λύραν τόνισον λοιπὸν

καὶ ψάλε, ψάλε ἄσκη καταθύμιον
διὰ τὴν πύλην μόνη εἰς τοὺς κόλπους σου
εἰς στήθεσιν καὶ σῶμα παραδίδοῦσα
(Βλέπων δὲ ὁ Ἀνακρέων μένει ἀκίνητος.)
Τί κάμνεις; ψάλε.

Ἀνακρέων δειλῶς

Πλὴν δὲν βλέπεις;

Ἰβυκος σταθερῶς

Ἀρχισον.

Δάφνη ἀρπάξουσα τὴν βάρβιτον ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνακρέωντος ἐνώπιον ἐτοι-
μάζεσαι νὰ ψάλη.

Τὴν λύραν αὐτὴν ἄφες, ἄθλιε καὶ σὺ,
μὴ ἐπὶ τέλους φθάσω εἰς παραφορὰν.
(Ρίπτει τὴν λύραν κατὰ τοῦ Φερεκύδου,
ὅστις ἀνακηδῆ ἔντραμος.)

Ἰβυκος

Τί κάμνεις, Δάφνη;

Φερεκύδης μορφάζων

ὦ, εἰ, εἰ!

Ἀνακρέων περιλυτός

Ἡ λύρα μου!

Δάφνη ὀργίλη

Ἄ, ἐνοεῖτε νὰ μὲ κατασκώψητε!

Ἰβυκος

Ἄλλ' ὄχι, Δάφνη.

Δάφνη

Πρῶτος σὺ, ἀπατεῶν.

Τὴν ἔσπευσας νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ πλοῖον, αἰ;
διὰ τὴν μὲ ἀπατήσης; ἀναιδέστατε!

Ἄλλὰ δὲν πταίεις ὅσον ἔπτασα ἐγὼ
ἢ θαῦσα πύστιν εἰς τοὺς λόγους σου τυφλῶς.

Ἄ, τώρα βλέπω πόσον εἶχον δίκαιον
καὶ γὰρ πάντες, αἵτινες μὲ ἔκτειραν
διότι ἀποβάσαν μὲ παρελάθεις.

Ἄλλ' ὅμως θὰ ζητήσω σήμερον εὐθὺς
τὸν νεκρὸν ἐκείνου νομοφύλακα,
ὅστις τὰ δῶρα μοῖ παρείχεν ἄφθονα
καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ μείνω πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἰβυκος

Καλὴ μου Δάφνη.

Δάφνη

Ἄφες με.

Ἀνακρέων ἐνῶπιον τὰς χεῖρας, ἰδίᾳ
Τί χάνομεν.

Δάφνη ἰδίᾳ

Περὶ σοῦ! τί ἔχω καὶ αἰσθάνομαι
καθ' ὄλον μου τὸ σῶμα φθερὸν κνισμῶν.
(Πάλλουσα κραυγὴν)

Θεοὶ! τί εἶνε τοῦτο... Ἄ, θεοὶ, θεοὶ!

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς αὐτήν

Τί εἶνε;

Ἰβυκος

Τί συμβαίνει;

Σιμωνίδης κινῶν τὴν κεφαλὴν

Ἄ, φιλόσοφε.

Δάφνη ὀργίλη

Καὶ δὲν μοῦ λέγεις ζεῖ μ' ἔφερες εἰδῶ
διὰ τὴν φθειριάζω;

Ἀνακρέων τῷ Φερεκύδῃ

Βλέπεις, κάκιστε;

Δάφνη

Ἐδαιμονεῖτε, φθειριῶντες ποιηταί,
οἳ ἀποχαιρετίζω καὶ διὰ παντός.

Ἀνακρέων

Ποῦ φεύγεις, Δάφνη;

Δάφνη ἀπερχομένη

Ἔρρετ' εἰς τοὺς δαίμονας.

Ἰβυκος τρέχων κατόπιον αὐτῆς

ὦ, στήθι, Δάφνη;

ΕΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ,
ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ.

Σιμωνίδης

Σὺ, σὺ, πταίεις.

Ἀνακρέων
Φερεκύδης
 Ἐγώ;
Ἀνακρέων
 Σὺ μόνος.
Φερεκύδης
 Κατὰ τί παρακαλῶ;
Σιμωνίδης

Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμῃ;

Φερεκύδης γελῶν

Παισιταὶ μωροὶ
 ἐλπίσαντες δι' ὕμνων ν' ἀπολαβῶντε
 τὰ θέλητ' ἑτάιρας χρυσολάτρους.
 Δι' ἀσματίων! ὡς ἂν ἦσαν αἱ φθαί
 τεμάχιον χρυσοῦ ἢ καὶ ἀργυροῦ.
 Πηγαίνω νὰ τὴν εὔρω καὶ θὰ ἴδῃτε
 πῶς σαγηνεύει ὁ φιλόσοφος.

Σιμωνίδης
 Σὺ;

Φερεκύδης
 Ναί.

Σιμωνίδης

Παρέχων ἴσως δωρεὰν τὰ έντομα!

Φερεκύδης καγχάζων

Δι' ἀσματίων! Οἱ μωροὶ, εἰ ἄφρονες!
 (Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ Η'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ ΣΙΜΩΝΙΑΗΣ,
 εἶτα ΙΒΥΚΟΣ.

Ἀνακρέων θλιβερῶς

Ἄ, νὰ μὴ ἔχω νὰ δωρῶσω εἰς αὐτὴν
 οὐδ' ἓνα ὄρμον, οὐδ' ἓν βραχιόνιον.

Σιμωνίδης

Περιφρονεῖς τὸν πλοῦτον, ἀλλ' ἰδοῦ, ἰδοῦ
 τοῦ πλοῦτου ἢ ἀνάγκη.

Ἀνακρέων

Ἄ!, ἀργύριον.

Σιμωνίδης

Διὰ τὴν ἐλλείψιν τοῦ τώρα δυστοχεῖς.

Ἀνακρέων

Ἄ, Δάφνη, Δάφνη, διατί δὲν ἔμεινες;

Σιμωνίδης

Κ' ἐν τῇ ἀργῇ της πᾶσαν ἦσα θαλακτικῇ

Ἀνακρέων

Ἦ, νὰ μὴ ἔχω, νὰ μὴ ἔχω τίποτε.

Ἴβυκος εἰσερχόμενος παιδρῶς

Ἀνάκρεον, ἢ τόχη δὲν μᾶς εὔνοεῖ.

Ἀνακρέων αἰρων τὴν βάρβιτον

Κ' ἐγὼ τὸ βλέπω, φίλε, καὶ ἡ λυρὰ μου.

Ἴβυκος

Ἄν ἤρχιζες ἀμέσως δὲν θὰ ἔφευγε.

Ἀνακρέων

Πλὴν πῶς ν' ἀρχίσω; μήπως μ' ἀφήσεν αὐτὴ;

Σιμωνίδης

Ἐξίτηι δῶρα! δῶρα ποῦ νὰ εὐρωμεν;

Ἀνακρέων

Ἀνάγκη, φίλοι, ν' ἀποκρίσωμεν χρυσοῦ.

Ἴβυκος

Τί θέλεις πλοῦτον, ἀδελτῆ, τί κτήρελός;
 Μὴ θὰ σοὶ δῶση οὕτως τὴν ἑταίραν, ἄ!

Ἀνακρέων

Βεβαίως, πῶς δὲν εἶδες; ἤθελε χρυσοῦ.

Ἴβυκος εὐθιμῶς

Ἄ, τότε θὰ ἰσχύσῃ μυριόπλοτος.
 Ἄστειον πρᾶγμα ὡς νὰ εἴμεθα ἡμεῖς
 ὁμογενεῖς ἐλθόντες ἐκ τῶν Ἰνδίων.

Ἴπομονῆ, ἑταῖροι, μὴ τὸ σκέπτεσθε
 καὶ δὲν ἀξίζει, μὰ τὸν χόθιον θεόν,
 τὴν τόσην λύπην καὶ τὴν τόσην μέριμναν.

(Ἐφ' Σιμωνίδη)

Τί ἔχεις σὺ; λυπεῖσαι;

Σιμωνίδης τεθλιμμένος

"Οχι δι' ἐμέ.
(Παρατηρεῖ τὸν Ἀνακρέοντα)

"Ιβυκος

"Α, δι' ἐκείνον.

Σιμωνίδης

Φαίνεται περίλυπος.

"Ιβυκος γελῶν

"Ἐντὸς ἄλλοιου θὰ παρέλθῃ καὶ αὐτό.
Πρὸ τόσοῦ χρόνου ζῶμεν ἀδιάσπαστοι
καὶ δὲν γνωρίζεις τί ἐστὶν ὁ Τῆτος;

Σιμωνίδης

"Ἄλλὰ δὲν βλέπεις πόσον εἶνε κατηφής;

"Ιβυκος πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα

"Ἀνάκρεον, τί ἔχεις; αἶ, τί σκέπτεσαι;

"Ἀνακρέων μεταβαίνων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον
τῆς σκηνῆς ἐν ταραχῇ

Πῶς νὰ πλουτήσω. Θέλω χρῆμα, θησαυρούς.
(Διατρέχει τὴν σκηνὴν)

Σιμωνίδης μετ' ἀγάπης

"Ἄς ἔδυνάμην νὰ σοὶ δώσω, φίλε μου.

"Ἀνακρέων ἱσταμένος

"Ἄν ἐπωλοῦμεν τὰ ἐφόδια ἡμῶν.

Σιμωνίδης

Λαμπρὰ ἰδέα· ναι, νὰ τὰ πωλήσωμεν.

"Ἀνακρέων δίδων τῷ Ἰβύκῳ τὴν βάρβιτον

τὴν βάρβιτόν μου λάβε.

(Τῷ Σιμωνίδῃ)

Σὺ, τὴν λύραν ἔδε.

(Ὁ Σιμωνίδης δίδει τὴν λύραν τῷ Ἰβύκῳ)

"Ιβυκος ἀποθέτων ἀμφοτέρας τὰς λύρας
ἐπὶ τῆς Τραπέζης

"Ὅποια πλάνη! ἄφες, μὴ πλανώμεθα.

"Ἀνακρέων

Τί, πῶς; δισταῖς; πλὴν θὰ λάβωμεν χρυσόν.

"Ιβυκος

Τίς θ' ἀγοράσῃ ἐργαλεῖα ἔγχαρδας;

Σιμωνίδης

Δὲν εἶδαι ὁ Λοκρίων δέκα δαρεικοὺς;

"Ιβυκος

Αὐτὸς ὁ τακογλύφος; ὄνειρεύεσθε;

"Ἀνακρέων

Λοιπὸν ἀπελπισία; Λέγε, σιωπῆς;

"Ιβυκος γελῶν

"Ἀπελπισία, φίλτατε Ἀνάκρεον.

Σιμωνίδης ἐν ὀργῇ

"Α, Πλοῦτε, Πλοῦτε, γέρον πρόχωλε, τυφλέ!

ΕΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΟΚΡΙΩΝ.

"Ἀνακρέων βλέπων τὸν Λοκρίωνα

Αἶ, ὁ Λοκρίων.

Λοκρίων μειδιῶν.

Χαίρετε, γλυκύτατοι.

"Ἀνακρέων

Καὶ πῶς ἐντεῦθεν;

Λοκρίων

"Ε, οἶς ἐπεθύμησα.

Σιμωνίδης τῷ Ἰβύκῳ κρυφίως

τὰς ὀφειλὰς συνάξει.

"Ιβυκος ὁμοίως

λέγει;

Σιμωνίδης

"Α, ἰδέ.

Λοκρίων πλησιάζων τὸν Ἰβυκόν

Δὲν μ' ἐνθυμίσαι, φίλτατέ μου Ἰβυκε.

"Ιβυκος θλιβὼν τὴν χεῖρά τοῦ Λοκρίωνος

Πῶς, φίλτατέ μου; ἄ, τί λόγος· πάντοτε.

Δοκρίων
Σοῦ λέγω δι' ἐκεῖνο τὸ μικρὸν ποσόν.

Σιμωνίδης ἰδίᾳ
Καλὰ τὸ εἶπον.

Ἰβυκος ἐν ἀμηχανίᾳ
Δι' ἐκεῖνο; ναί, ναί, ναί.

Σιμωνίδης ἰδίᾳ
Κ' ἡμεῖς ἐδῶ ζητοῦμεν τῶρα χρήματα.
[Ἀποφασίζει τὰ βλέμματα τοῦ Δοκρίωνος
καὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρη κατάλληλον
μέρος ἵνα κρυφθῇ.]

Δοκρίων
Ἐλπίζω νὰ μοὶ δώσης.

Ἰβυκος
Ἐὰν εἶχον . . . .

Δοκρίων
Πῶς;

Ἰβυκος εὐθόμως
Αἶ, οὐκ ἂν λάθοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

Δοκρίων
Ἄλλὰ ὁ τόκος τρέχει.

Ἰβυκος
Ἄφες τον καὶ σὺ,
ὅς τρέξει· μὴ θὰ φύγη; ὄχι.

Δοκρίων
Κάλλιστα.

Ἰβυκος ἰδίᾳ

Κατόπιν τούτου τρέγε ἄθλιε καὶ σὺ
καὶ ὅταν τὸν συλλάβῃς στείλε μήνυμα.

*Δοκρίων τῷ Σιμωνίδῃ, ὃν ἀνακαλύπτει
κεκρυμμένον ὄπισθεν τοῦ κίονος.*
Σὺ, πότε, φίλε, ποῖε θὰ πληρώσης, αἶ;

Σιμωνίδης μετὰ δειλείας
Ὅποταν ἔλθουν ἐκ τῆς Κέω οἱ γονεῖς.

Δοκρίων
Αὐτὰ πρὸ ἔτους τὰ ἀκούω, κύριε. . .

Ἀνακρέων
Δοκρίων, μοὶ δανείξεις δέκα δαρεικοὺς;

Δοκρίων
Πῶς; δέκα; - μήπως ἔχω;

Ἀνακρέων
Σὺ, δὲν ἔχεις; σὺ;

Δοκρίων ἰδίᾳ.
Εἰς ποιητὴν νὰ δώσω πλέον· ἄπαγε!

Ἀνακρέων.
Πῶς ἀποκτῶνται, φίλτατε τὰ χρήματα;

Δοκρίων
Αἶ, διὰ μόχθων.

Ἀνακρέων μεθ' ἀπλότητος
Ἄ, δὲν εἶνε εὐκόλον.

Δοκρίων
Τί λέγεις;

Ἀνακρέων
Δὲν ὑπάρχει τρόπος . . . .

Δοκρίων
ὦ, πολλοί.

Ἀνακρέων
Εἰπέ, Δοκρίων, τίς ὁ εὐκολώτερος;

Δοκρίων
Ἡ ὀλιγοσιτία πρῶτον πάντων.

Πάντες
Αἶ;

Δοκρίων
Βεβαίως ἀπορεῖτε σεῖς οἱ ψάλλοντες
ἐν εὐωχίαις ἀμεριμνομέριμοι.

Ἀνακρέων ἀπορῶν
Ἡ ὀλιγοσιτία; εἶνε δυνατὸν;

Δοκρίων
Τὴν σκέψιν ἀκολούθει καὶ θὰ ἐκπλαγῆς
διὰ τὴν συμμετρίαν τῆς ἰδέας μου.
(Λαμβάνων λύραν)

Τὴν λύραν ταύτην λάβε ὡς παράδειγμα·
τὴν κρούεις καθ' ἑκάστην ἐπ' ἐνιαυτὸν
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἕνεκα τῆς χρήσεως
ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀλλάσῃς τὰς χορδὰς.
Ἐὰν αὐτὴν τὴν λύραν, τὴν ἐπτάχορδον,

ἔαν τὴν κρούσης ἄπαξ τοῦ ἐνῆαυτοῦ
οὐδὲ χορδὴν θ' ἀλλάξῃς, μὲ ἐνόησας;
Τοιοιουτρόπως ἄν δὲν τρώγῃς συνεχῶς
τὰ ἔντερα σου δὲν θὰ καταφθείρωνται
καὶ περιστέλλων τὴν δαπάνην πολλαχῶς,
θὰ δεκαπλασιάσῃς τὴν οὐσίαν σου.

Ἀνακρέων περιέργως βλέπων αὐτὸν
Διὰ νὰ εἶσαι οὕτω πῶς κατακλιηκῶς
τοιαύτην ἕως διαίταν ἀκολουθεῖς.

Λοκρίων μειδιῶν

Βεβαίως, τρώγω . . . .

Ἀνακρέων διακόπτων αὐτὸν
"Ἀπαξ τῆς ἡμέρας, αἶ;

Λοκρίων

Ἄ, τρίς τῆς ἑβδομάδος.

Ἴβυκος
Τρίς;

Ἀνακρέων Ταλαίπωρε!

ΕΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΝΑΥΣΙΤΕΛΗΣ.**

Σιμωνίδης

Ὁ Ναυσιτέλης.

Ναυσιτέλης
Εὐτυχεῖτε, ποιηταί.

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς αὐτὸν
Ἄ, χαίρε, φίλε.

Ἴβυκος ἰδίᾳ
Πῶς; ὁ φλύαρος; Θεοί.
(Ζητεῖ νὰ φύγῃ)

Σιμωνίδης κρατῶν αὐτὸν
Μὴ φεύγῃς· μείνε.

Ἴβυκος κρυφίως τῷ Σιμωνίδι
Ἄλλ' ἐξαπωλέσθημεν.

Ναυσιτέλης

Ὁ Πολυκράτης φίλτατε **Ἀνάκρεον**
πρὸς ᾧ μὲ ἀποστέλλει δῶρων κομιστήν.

Ἀνακρέων

Ἐδγνομοῦνῶ τῷ φίλῳ, ἀλλὰ ἔχομεν
πολλὰ ἐξ ὕσων ἐπ' ἐσχάτων ἔσπειλα·
καὶ οἶνον καὶ τερήλους καὶ πλακοῦντια . . .

Ναυσιτέλης

Πλὴν ὄχι· ἄλλου δῶρου εἶμαι κομιστής.

Ἴβυκος

Συντόμως, φίλε, ὄχι ὅπως ἄλλοτε.

Ναυσιτέλης

Ὁ Ἴβυκος νομίζω μὲ διέκοψε.

Ἴβυκος

Σὲ διακόπτω πάλιν.

Ναυσιτέλης

Πράττεις κάκιστα.

Ἴβυκος

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τί μᾶς ἔσπερες,
καὶ δι' ὀλίγων λόγων. Τοῦτο. Λάβετε.
Ἡμεῖς ἀμέσως θὰ σ' εὐχαριστήσωμεν
διὰ ν' ἀπέλθῃς χαίρων καὶ τρισάσμενος.

Ναυσιτέλης

Ὁ Προμηθεὺς . . . .

Ἴβυκος δυσανασχέτων
Ἄ, εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ἀνακρέων

Ἄλλ' ἄφες νὰ λαλήσῃ.
(τῷ Ναυσιτέλει)
Καὶ ὁ τύραννος
πῶς ἔχει; λέγε· εἶνε πάντοτ' εὐτυχής;

Ναυσιτέλης

Ἡ εὐτυχία τοῦ τυράννου εἶνε ἄμετρος.

Ἴβυκος ἰδίᾳ.

Θὰ ἐμφωνήσῃ τώρα πανηγυρικόν.

Ναυσιτέλης

Ἄν εἶνε κατὰ φύσιν, εἴν' ἀλλόκοτος,
διότι πάντα ὅσα θέλει ἢ ποθεῖ
τ' ἀπολαμβάνει ἄνευ ἄλλης σκέψεως.

Ἴβυκος ἀνυπομονῶν

Πᾶν πάντα ταῦτα τὲ γνωρίζομεν καὶ ἀν...

Ναυσιτέλης

Ἡμέρα μεθ' ἡμέραν δὲν παρέρχεται
χωρὶς νὰ φέρῃ νέον τι εὐτόχημα
κ' ἐάν ὁ Δημοκῆδης δὲν μοι ἔλεγεν
ὅποσον εἶνε ὀγιῆς καὶ εὐρωστος
θὰ ἐπειθόμην διτι πάσχει νόσημα
δεινόν, φρικῶδες, νόσημα καινοφανές,
πληθῶραν εὐτυχίας, ὄλθου σκλήρωμα.

Ἴβυκος ἰδίᾳ.

Θεᾶ τῆς Σάμου, κεραυνώσατε αὐτόν!

Ναυσιτέλης

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Ἀμάσειος
τοσαύτη εὐτυχία εἶνε φθόριμος·
καὶ πρέπει, πρέπει δυστυχῶς νὰ εἰσθανθῇ
ὀλίγην δυστυχίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν
κακοῦ μεγάλου ἀπεικταίας συμφορᾶς.
Ὅφείλει ν' ἀποδῶλῃ ὅ τι τιμαλφῆς
διὰ νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν περίλυπον.

Σιμωνίδης

Παράδοξος ἢ σκίψις καὶ πρωτοφανής.

Ἴβυκος

Μὴ διακόπησ. Δὲν θὰ τελειώσωμεν.

Ναυσιτέλης

Τοῦ Φαραῶ τὴν γνώμην τὴν ὑπέροσον
ὁ κύριος μου ἠκολούθησεν εὐθὺς
καὶ ρίψας τὴν σφραγίδα εἰς τὴν θάλασσαν
ἠοθάνθη λύπην ὄντως, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ.

Σιμωνίδης

Εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης;

Ναυσιτέλης

Μάλιστα

[Ὁ Ἴβυκος διὰ νευμάτων ἐπιβάλλει σιγὴν
τῷ Σιμωνίδῃ].

Ἀνακρέων

Καὶ δὲν ἐσκέφθη νὰ τὴν δώσῃ εἰς ἐμὲ,
ὅπερ, θὰ ἦτο ἴσως ἐν καὶ τὸ αὐτό;

Ναυσιτέλης

Καὶ περὶ σοῦ ἐσκέφθη τότε, πλὴτατε.
Σοὶ ἀποστέλλει τάλαντα δισχίλια.

Σιμωνίδης

ὦ!

Λοκρίων

Τάλαντα;

Ἀνακρέων

ὦς δῶρον;

Ναυσιτέλης

Δῶρον, μάλιστα.

Ἴβυκος ἀνυπομονῶν

Καὶ δὲν τὸ λέγεις τόσῃν ὥραν, ἀδελφέ;

Ἀνακρέων

Ποῦ εἶνε; ποῦ;

Ναυσιτέλης

Οἱ θεοὶ τὰ κομίζουσιν.

Ἀνακρέων

Ἐδῶ;

Ναυσιτέλης δαικνύων ἔξω

Ἰδοὺ τὰ φέρουν.

Ἀνακρέων τρέχων ἔξω

Ἄ, ναί, ναί, ἰδοῦ.

(Ἐξίρχεται μετὰ τοῦ Σιμωνίδου δρομαίως)

Λοκρίων ἰδίᾳ

Ταλαίπωρε Λοκρίων, ὦ, τί ἔπαθεσ!

Ἴβυκος βλέπων ἐξερχόμενον
τὸν Ναυσιτέλην

Πῆ φλυαρίαν ἔχουν εἰ αὐλόδουλοι.

(Ἐξίρχεται)

ΞΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΛΟΚΡΙΩΝ βλέπων αὐτοὺς ἐξερχομένους

Λοκρίων τάλαν, τί ἐξήτεισ σήμερον
νὰ ἔλθῃς νὰ συνάξῃς ἐφειλόμενα
καὶ νὰ μὴ δώσῃς χρήματα τῷ ποιητῇ;
(Ἀποτίλλων τὴν κόμην)

Ἄ, δυστυχία, δυστυχία, δύσμοιρε!
καὶ τί νὰ γείνω τώρα; ὦ, παπαῖ, παπαῖ!
(Ἰδουρῶμενος)

Καὶ πόσα εἶνε; τάλαντα δισχίλια!
Ἐκ τούτων πόσα, τλήμων, θὰ κατέτρωγες;
(Περιτρέχων τὴν αἴθουσαν)

ὦ, ἀτυχία! ὦ ταλάντατος ἐγώ,
τὰ ταλαγτά του μὲ ἀπεταλάντισαν!
(Ἀγορῶμενος)

Λοκρίων, θάρρος τώρα· ἔσο ἀναιδής,
περὶ τάλαντων πρόκειται, ταλαίπωρε!
(Φαιδρονόμενος)
Μεῖδια! ἔχεις ἤδη τὰ ἡμίσεα!

ΕΚΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΛΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Θράσων εἰσπρόχόμενος ὑπονοῶς καὶ
μόλις δυνάμενος νὰ κινηθῆ ἕνεκα παλοφαγίας. Ναί.

Τι ἔφαγες, ὦ Κρήνε! τὸν περιδρομον.

Λοκρίων

Ὁ Θράσων.

Θράσων σφιγγὼν αὐτῷ τὴν χεῖρα

Αἶ, τὸν φίλον.

(Μυστηριωδῶς δι' ἄλλου τόπου φωνῆς)

Πότε τρώγεις, αἶ;

Λοκρίων

Σπανίως, φίλτατέ μου, σπανιώτατα.

Θράσων μακρονόμενος αὐτοῦ

Αἶ, τὸν εὐήθη, ὅστις δὲν αὐτοκτονεῖ.

Λοκρίων

Σὺ ὅμως, βλέπω, πρὸ ὀλίγου ἔφαγες.

Θράσων

Καὶ τί ἐκ τούτου; μὴ δὲν τρώγω ἐξ ἀρχῆς;

Λοκρίων μακρονόμενος αὐτοῦ

Αἶ, κὲν παμφάγον, ὅστις δὲν ἐκρήγνυται.

Θράσων βλέπων μακρόθεν δούλους

Τι σάκκους φέρουν; αἶ, Λοκρίων, κύτταξε.

Λοκρίων περιχαρῆς.

Τὰ τάλαντά μας.

Θράσων

Τάλαντα; τί τάλαντα;

Λοκρίων

Ὁ Παλουκράτης στέλλει εἰς τὸν Τήριον
τί, τί νομίζεις; τάλαντα διοχλιεῖ.

Θράσων

Πῶς; τί; τί εἶπες;

Λοκρίων μυστηριωδῶς

Σίγα.

Θράσων

Θὰ τὰ φάγωμεν;

Λοκρίων

Ναί.

Θράσων εἶδων αὐτῷ τὴν χεῖρα

Συμμαχία.

Λοκρίων ὁμοίως

Καὶ ἐπιμαχία!

Θράσων σικρῶν ἐκ χαρᾶς

Αἶ!

ΕΚΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω. **ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ,
ΙΒΥΚΟΣ, ΔΟΥΛΟΙ.**

Ἀνακρέων

ὦ, τί χαρὰ μεγάλη! ἔχω θησαυρούς.

Οἱ δούλοι ἀποθέτουνι κατὰ γῆς
τοὺς σάκκους.

Ἰβυκος

Καὶ εἰς' εὐδαίμων τώρα;

Ἀνακρέων

ὦ, τρισόβλιος!

Ἰβυκος

Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου ἦσο ἄρα δυστυχῆς;

Ἀνακρέων

Μὴ λησμονῆς τὴν Δάφνην.

Ἰβυκος ἀνασειὼν τὴν κεφαλὴν

Ἄ, ταλαίπωρε!

Λοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα

Λγαπητέ μου φίλε.

(Βλέπων ὅτι ὁ Ἀνακρέων δὲν ἀποδεῖ)

Φίλτατέ μου σὺ.

Τί θέλεις;
Ἀνακρέων
Λοκρίων
 Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐξήτησας,
 ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, χρήματά τινα.
 Καλέ μου φίλε, ἡ περιουσία μου
 εἰς τὰς διαταγὰς σου εἶνε ἅπασα.

Ἀνακρέων ἰδίᾳ
 Ἄϊ, τὸν ἀχρεῖον!
 (Τῷ Λοκρίῳ)
 Ἀπατώσαι, φίλε μου.
Θράσω ἰδίᾳ βλέπων τοὺς σάκκους
 Εὐφραίνου, Θράσω, ταῦτα πάντα διὰ σέ.

Ἀνακρέων
 ὦ σάκκοι πλήρεις, ὦ χρυσοῦ μοῦ τέλαντα.
Ἴβυκος γελῶν
 Ἢ ἔχω ἢ δὲν ἔχω ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Σιμωνίδης χαίρων
 Λοιπὸν ἠσθάνθης ἀπερίγραπτον χαράν;

Ἀνακρέων
 Ἴδού ἡ πρώτη τέρψις.
 (Ῥίπτων χρυσὸν εἰς τοὺς ἀπερχο-
 μένους δοῦλους)
 Δούλοι, λάβετε.
Λοκρίων ἰδίᾳ.

Χρυσὸν σκορπίζει;
 (Μεγαλοφώνως)
 Δὸς λοιπὸν καὶ εἰς ἐμέ.

Θράσω
 Καὶ εἰς ἐμὲ ὀλίγον.
Ἀνακρέων ῥίπτων αὐτοῖς χρυσὸν
 Λάβε, λάβετε.

Σιμωνίδης
 Μὴ σπαταλᾷς τὸ χρῆμα.

Λοκρίων
 Τί χρυσός, θεοί!
 [Ῥίπτεται κρητὴς ἕνα τὸν χρυσὸν συνέξῃ.
 Τοῦτ' αὐτὸ πράττει καὶ ὁ Θράσω ἐπὶ τοῦ
 ἄλλου μέρους τῆς σκηνῆς.]

Ἀνακρέων τῷ Σιμωνίδι
 Τί πράγμα εἶπες; Ἐχω, ἔχω θησαυροὺς
 καὶ δὲν θὰ σπαταλήσω ἀγαλλόμενος;
 (Περὶ χαρῆς)
 Χαῖρε, καλύθη, τῆς πενίας τέρεμνον,
 σὲ ἐγκαταλιμπάνω ἄνευ διαταγμοῦ.

Ἴβυκος ἐκκληκτος ἰδίᾳ
 Θεοί, τί λέγεις;
Σιμωνίδης ὁμοίως
 Μὴ δὲν ἤκουσα καλῶς;

Ἀνακρέων πλησιάζων εἰς τὸν ἐξώστη
 δεξιᾶ.
 ὦ τοῦ Αἰγέως γαληναία θάλασσα,
 ἐκ τοῦ ἐξώστου πολυχρόσου δώματος
 ὁ τρισευδαίμων θὰ σέ βλέπω τοῦ λοιποῦ.
 [Κατέρχεται.]

Ἴβυκος
 Πῶς; φεύγεις;
Σιμωνίδης
 Φεύγεις;

Ἀνακρέων
 Μόνος ὄχι· φεύγομεν·

Ἴβυκος
 Ἐγὼ δὲν φεύγω.
 (Τρέχει πρὸς τὸν Σιμωνίδην)

Ἀνακρέων εἰρωνικῶς
 Ἄ, τὸ ἀπεφάσις;

Σιμωνίδης ἀμφιρρέπων
 ὦ, τί νὰ κάμω;

Ἴβυκος
 Σὺ θὰ φύγης;
Σιμωνίδης σταθερῶς.
 Ὅχι·

Ἴβυκος ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν
 Ἄ!

Ἀνακρέων ἐξαλλος ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ
 τοῦ λογιῶ

Ἄγαλλου, Δάφνη, εἶμαι μυριόπλουτος!

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πλουσία αἴθουσα ἐν τῷ μελάθρῳ τοῦ Ἀνακρέοντος. Οἱ κίονες τοῦ περισταυλίου ἑθνικοῦ βωμοῦ πολλὸν ἔχοντας τὸν χρυσὸν ἐπὶ τοῖς τῶν κιονοκράνων καὶ τῶν σπειρῶν. Εἰς τὸ βῆθος φαίνεται ὀπισθεν δευτέραις σειραῖς κίονων ὁ τοῦχος τῆς αἰθούσης εἰκοσι πεποικλιμένος καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ μεγάλη πύλη χαλκῆ. Πρὸ τῆς πύλης ταύτης στρογγύλος βωμὸς χρυσοῦ καὶ λίθου κεκοσμημένος· ἑκατέρωθεν τοῦ βωμοῦ ἀγάλματα ὡς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον διάδρομον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾷ χρυσοῦν ἀνάκλιτρον καὶ παρ' αὐτῷ μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς πυξίς, κάλαμος κτλ. Ἀριστερᾷ στρογγύλη τράπεζα, ἐφ' ἧς σαπφειρινὴ γάστρα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἡ χρυσὴ τοῦ Ἀνακρέοντος βάρβιτος. Παρὰ τὴν τράπεζαν δεξιᾷ κατάχρυσος ἔδρα· Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἀριστερᾷ ἐξώστης κατάναντι αὐτοῦ θύρα φέρουσα εἰς τὰ δώματα τῆς Δάφνης. ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν τούτων χρυσεῖα τραπεζοφόρα· ἐφ' ὧν γάστρα· ἐκ γρανίτου ἔδραι καὶ ἐδιώλια ἐκ πλουσίων τῆς Λυδίας ὑψισμάτων· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους θύραι θηρίων ποικίλαι.

ἙΚΚΗΝΗ Α'.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ, ΔΟΥΛΟΙ

[Αἰρομένης τῆς αὐχίας οἱ δούλοι φαίνονται καθαιρόντες τὰ πάντα μετὰ σπουδῆς.]

Τενθρηδῶν εἰσερχόμενος

Ταχέως, δούλοι, σπεύσατε, τί κάμνετε;
ἢ θέσποινα βᾶ ἔλθη καὶ ἀκόμη σεις;

Α' δούλος

Ἄλλ', ἐπιστάτα, μόλις τώρα πρὸ μικροῦ....

Τενθρηδῶν

Προφάσεις αἰωνίως.

Β' δούλος

Ὅχι, πιστεύσον.

Τενθρηδῶν

Ταχύνατε.

Α' δούλος

Ἀμέσως.

Τενθρηδῶν

Σπεύσατε.

Β' δούλος

Ἴδοῦ.

Τενθρηδῶν

Ἡ θέσποινα προβαίνει· συναπέλθετε.
(Οἱ δούλοι ἐξέρχονται ταχέως)

ἙΚΚΗΝΗ Β'.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ, ΔΑΦΝΗ.

Δάφνη

Λοιπὸν;

Τενθρηδῶν ὑποκλινῶν

Τὰ πάντα ὅπως εἶπας ἔγειναν.

Δάφνη

Τοὺς εἶδες;

Τενθρηδῶν

Ἄμφοτέρους.

Δάφνη

Τὸν φιλόσοφον;

Τενθρηδῶν

Αὐτὸν δὲν εἶδον μόνον.

Δάφνη

Αἶ, τοὺς ὑβριστὰς;

Τενθρηδῶν

Βεβαίως, καὶ τοὺς δύο.

Δάφνη

Μὴ ἐνόησαν;

Τενθρηδῶν

Ἄ, δὲν πιστεύει.

Δάφνη

Τώρα πήγαινε
καὶ μὴ λησιμόνει πῶς σοὶ ὑπηγόρευσα
νὰ εἶπης ταῦτα εἰς τὸν Ἀνακρέοντα.
(Ὁ Τενθρηδῶν ἐξέρχεται ὑποκλίνων)

ΞΚΗΝΗ Γ'.

ΔΑΦΝΗ, καὶ εἶτα ΘΡΑΣΩΝ.

Δάφνη

Θὰ τοὺς ἀπομακρύνω καὶ ὀλοσχερῶς,
διότι ὅπως εἶδον εἶνε σπάταλοι
κ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ διασκορπίσωσι
τὸν ὄλον πλοῦτον ἐν θαλάσῃ καὶ γοροῖς.
Ὁ βλάξ ἐκεῖνος μάλιστα, ὁ Ἴβυκος,
δὲν ἔλεγε καὶ ἄλλο. Καὶ τὸν ἤκουεν
ὁ Ἀνακρέων.

(Ἀκούουσα βήματα)

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἰδοῦ αὐτὸς.

(Ἐξαπλοῦται νοσηλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου)

Θράσων εἰσπερχόμενος ἀριστερόθεν ἰδίᾳ
Δὲν μοῦ ἐκφεύγει πλέον οὐδὲ πρόγευμα.
Τὴν ἕκτην ὥραν τρώγουν; εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ
πρὸ ἡμισείας καὶ πολλάνικς πρὸ μιᾶς.

Δάφνη στριφομένη

Σὺ εἶσαι, Θράσων;

Θράσων ὑποκλίνων βαθέως

Ἄ, γλυκεῖα δέσποινα.

Δάφνη

Καὶ ἴσα ἴσα σὲ ἐζήτουν.

Θράσων χαίρων

Πῶς, ἐμέ;

Δάφνη

Μοῦ κάμνεις μίαν χάριν;

Θράσων

Μίαν; Δύο, τρεῖς
καὶ πέντε, δέκα! Ὅσας θέλεις, δέσποινα.

Δάφνη

Γνωρίζεις τὸν Λαχάρην;

Θράσων

Ναί.

Δάφνη

Ἄ, πήγαινε...

Θράσων ἐμβρόντητος
Πῶς, πῶς;

Δάφνη

Μετάβα πρὸς αὐτὸν...

Θράσων

Ἠλὴν, Δάφνη μου..

Δάφνη

Νὰ τελειώσω ἄφες. Πήγαινε λοιπὸν
κ' εἶπε αὐτῷ νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα
ἀνθέων μύρα καὶ λευκὸς μυρρῆας.

Θράσων ἰδίᾳ

Τί βλάξ νὰ εἶπω ὅτι τὸν ἐγνωρίζουν.

Δάφνη

Ἐνόησας;

Θράσων

Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε ἐκεῖ;

Δάφνη

Ἀναμφιβόλως.

Θράσων

Δὲν πιστεύω.

Δάφνη

Πήγαινε.

Θράσων ἰδίᾳ ἀπερχόμενος

Καὶ ἂν τὸ γεῦμα χάσω; τότε; δύστηνος!

Δάφνη

Ἄ, ποῦ πηγαίνεις; στῆθι.

Θράσων ἐπιστρεφόμενος περιχαρῆς.

Πῶς;

Δάφνη

Μετέπειτα,
πρὸς τὸν Φωκία σπεύδεις...

Θράσων ἰδίᾳ

Ἄ, ὁ ἄθλιος!

Δάφνη

Καὶ λέγεις νὰ μοὶ φέρῃ, τώρα, πάραυτα
χρυσῶς χλιδῶνας κ' ἐλικτήρας ἀργυροῦς.

Θράσωρ ἰδίᾳ

*Α, τώρα πλέον, γεῦμα, σὲ ἀπόλεσα.
(Ἀπερχόμενος ἐν βαρυθυμίᾳ)
Κ' ἐγὼ ἤρχομαι τόσον εὐθυμος ἐδῶ.
(Ἐξίρχεται)

ΕΚΗΝΗ Δ'.

ΔΑΣΝΗ καὶ εἶτα ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

Δάφνη ἀνακαθημένη

Περίεργον. Ποῦ εἶνε καὶ δὲν ἔρχεται
ὁ Ἀνακρέων.

(Ἐγειρομένη)

Τί γέλοιοι ἀνθρώποι!

Νὰ ἔχη φίλους ἐπισήμους ἀδελκοὺς
καὶ νὰ προκρίνη τούτων, τὰ καθάρματα,
τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἴβουκον· αὐτοὺς
τοὺς ἀνεστίλους. Ὡ. ἂν τὴ ἐπέτρεπον
ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας ἴσως σήμερον
αὐτοὶ θὰ ἦσαν τῆς οἰκίας κύριοι.

(Τεινούσα τὸ αὖς)

*Ακούω βῆμα. Εἶν' αὐτός. Ναί, ἔρχεται.
(Ἐξαπλοῦται ταχέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτύρου)

*Ανακρέων κρατῶν πύργουρον εἰ-
σέρχεται βαρύθυμος

*Ὡς νὰ μὴ ἤρκαυ τόσαι ἄλλαι μέριμναι
ἰδοὺ καὶ νέα. Αἴψ!

[Διπλοῖ τὸν πύργουρον ἐν ἀγνακτῆσει.]

Δάφνη ἐπιχαρίτως

Καὶ τί κραταῖς αὐτοῦ;

*Ανακρέων

[Ῥίπτων τὸν πύργουρον ἐπὶ τικὸς ἔθρας]

*Α, δὲν σὲ εἶδον.

Δάφνη δεικνύουσα ἔδραν τῆ Ἀνα-
κρέοντι μακρὰν αὐτῆς

Κάθησε, Ἀνάκρεον.

(Ὁ Ἀνακρέων πλησιάζει ὅπως καθίσει
παρ' αὐτῆ ἀλλ' ἡ Δάφνη δεικνύει
αὐτῷ τὴν ἔδραν).

Ἐκεῖ, ἐκεῖ.

*Ανακρέων ἀδημονῶν
Φιλτάτη.

Δάφνη

Λάβε κάθισμα.

*Ανακρέων δυσθύμως

Πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ πάλιν, ὅπως χθές· προχθές;

Δάφνη ὑπερηφάνως

*Ἡ χθές παρῆλθε, φίλε, καὶ ἡ σήμερον
τὴν ἔδραν ταύτην ἀνατέλλει.

(Δεικνύουσα πάντοτε τὴν ἔδραν)

Κάθησε.

*Ανακρέων

*Ἄλλ' εἶχε τοῦτα φρικαλέα βάσανος.

Δάφνη

Αἶ, βλέπεις, ἐν Μιλήτῳ ταῦτο γίνεται·
καὶ ἕνα λάθης νέον πάλιν φίλημα
θὰ δώσης πάλιν νέον ἔδρον, φίλτατε.

*Ανακρέων

Σοὶ δίδω ὅ τι θέλεις, ἀλλ' αὐτὸ, αὐτὸ
νὰ λαίψῃ πλέον, Δάφνη, μὲ στενοχωρεῖ.

Δάφνη μειδιῶσα ἐπιχαρίτως

Λοιπὸν τὸν κῆπον, ὅν προχθές ἠγόρασας;

*Ανακρέων

Σοὶ τοῦ δωροῦμαι.

Δάφνη μετ' ἀγάπης

Τότε κάθησον, ἔλθε.

*Ανακρέων καθήμενος παρ' αὐτῆ

Καὶ ὅ τι ἄλλο θέλεις λάβε, Δάφνη μου,
ἀλλὰ ἐφάπαξ, ὄχι καθ' ἐκάστην, μή.

Δάφνη ὀωπεύουσα αὐτὸν

Τὰ καθ' ἐκάστην δῶρα μοὶ ἀρέσκουσι.

*Ανακρέων

Νὰ σοὶ δωρήσω τότε καὶ διὰ πάντος
πάν ὅ τι θέλεις.

Δάφνη

*Ὅχι, ὄχι, φίλτατε.

*Ανακρέων ἐγειρόμενος

Μοῦ καταστρέφεις πᾶσαν εὐχαρίστησιν
τοιουτοτρόπως, Δάφνη· μὲ καταλυπεῖς.
Ἐνόησόν με τέλος καὶ μετάβαλε

τὰ ἔθιμα, τοὺς τρόπους, τὴν διαγωγὴν.
Δὲν εἶνε τοῦτο βίος, εἶνε βάσανος.
Κ' ἐνῶ δὲν ἔχω πλέον ἄλλην ἡδονὴν
ἢ παρὰ σοὶ νὰ μένω πλήρης ἔρωτος
οὐ μ' ἀνιάζεις καὶ σχεδὸν μὲ ἀπωθεῖς.

Δάφνη μειδῶσα

ᾠ τάλαν! σὲ διώκω!

(Μετ' ἀγάπης)

Ἔλα, κἄθησε.

(Ὁ Ἀνακρέων κἄθηται παρ' αὐτῆ)

Ἐδῶ πλησίον· ἔτι πλησιέστερα.

(Ὁ Ἀνακρέων πλησιάζει, ἡ δὲ Δάφνη
θωπεύει αὐτόν)

Κεῖ τῶρα σὲ διώκω;

Ἀνακρέων ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Δάφνης

Ἄ, Σειρήν, Σειρήν!

Δάφνη ἀσπάζομένη αὐτόν

Νὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τοῦτο ἄλλοτε.

Ἀνακρέων

Ἄν ἦσο οὕτω πάντοτε· πλὴν πάντοτε.

Δάφνη

Θὰ εἶμαι, φίλε, ἄν....

Ἀνακρέων

Τί ἄν; εἶπε, εἶπέ.

Δάφνη

Ἄν.... ἄν τοὺς φίλους θυσιάζῃς δι' ἐμέ.

Ἀνακρέων ἀνακαθήμενος

Τί λέγεις, Δάφνη;

(Ἐγειρόμενος)

Πῶς· ἐγώ; τὸν Ἴβικον,
τὸν Σιμωνίδην;

(Μακρυνόμενος αὐτῆς)

Ἄ, μὴ ζήτει τοῦτο.

Δάφνη ἐγειρομένη

Ἄ!

Ἀνακρέων περιλυπὸς

Πρὸ πόσου χρόνου δὲν τοὺς εἶδον, ἄθλιος.

(Φαιδρυνόμενος)

Ἄλλὰ θὰ ἔλθουν, ναί, θὰ ἔλθουν σήμερον
καὶ θὰ τοὺς ἴδω, καὶ θὰ τοὺς περιπτύχθῃ.

Δάφνη στρέφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα

Δὲν ἀγαπᾷς τὴν Δάφνην ὡς τοὺς φίλους σου.
(Προσποιεῖται θλιψὴν)

Ἀνακρέων ἀκολουθῶν αὐτὴν

Μὴ λέγε τοῦτο· σὲ δὲν ἀγαπῶ; σέ; σέ;

(Περιτυσσόμενος αὐτὴν)

Ἄ, πόσον εἶσαι πρὸς με, Δάφνη, ἄδικος.
(Βλέπων τὴν βάρβιτον ἐπὶ τῆς τραπέζης κα-
ταλείπει τὴν Δάφνην καὶ λαμβάνει αὐτὴν
ἀνὰ χειρᾶς).

ᾠ Ζεῦ! ἡ βάρβιτός μου.

(Περιχαρῆς)

Ἄ, τὴν ἔφεραν.

(Ἀπομακρύνων διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν
Δάφνην ἥτις πλησιάζει πρὸς αὐτόν)

Ἄ, μὴ ζητήσῃς πάλιν νὰ τὴν θραύσῃς, ἄ,
δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω πλέον, φίλη μου.

Δάφνη μειλιχίως

Δὸς ταύτην.

Ἀνακρέων βλέπων τὴν βάρβιτον

Ὅχι, ὄχι· εἶνε καινουργῆς·
καὶ τί ὦρα! χρυσελεφαντήλεκτρος.

Δάφνη

Θὰ ψάλλῃς;

Ἀνακρέων

Ναί, νὰ ψάλλω ἄφες, Δάφνη μου.

Δάφνη κρατοῦσα τὴν βάρβιτον

Δὲν θέλω.

Ἀνακρέων

Δάφνη!

Δάφνη ἀφαιροῦσα τὴν βάρβιτον ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνακρέοντος

Δέν μ' ἀρέσκουν τ' ἄσματα.

Ἀνακρέων ἱκέτης

ᾠ, ἄφες με ὀλίγον, ἐν ἄσματιόν.

Δάφνη ρίπτουσα τὴν βάρβιτον ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρον.

Οὐδέν· δὲν θέλω.

Ἀνακρέων ἄπελπις

Ἄ, ὁ ἄθλιος ἐγώ.

Ἄλλὰ ἐξ ὅτου συνοικοῦμεν, Δάφνη μου,

δὲν ἐψαλον εἰσέτι μὴ εὐρῶν καιρὸν
ἐκ τῶν μυρίων μεριμνῶν τοῦ πλοῦτου μου.

Δάφνη

Πρὸς τί νὰ ψάλης;

Ἀνακρέων

Νὰ σὲ τέρψω.

Δάφνη

Πῶς, ἐμέ,

ᾠ, ἄφες.

Δάφνη

ᾠχι. Ἐν Μιλήτῳ ἄλλοτε
τοῦ Κορακίου ἤκουσα τοὺς γρυλλισμοὺς
καὶ ὄρνον τότε ὄμοσα τῇ Κύπριδι
οὐδέποτε ν' ἀκούσω πλέον ποιητοῦ
καὶ τὸ ἐμύωα πάλιν, ναί, οὐδέποτε.

Ἀνακρέων

ᾠ Κορακίας εἶνε φαδλος ποιητής.
Νὰ μὲ ἀκούσῃς μόνον ἄφες, Δάφνη μου,
καὶ θ' ἀγαπήσῃς παρευθὺς τὴν παίξιον.

Δάφνη

Καὶ μὴ δὲν εἶσαι ὡς ἐκεῖνος ποιητής;

Ἀνακρέων ἀναπηθῶν

Ἐγώ;

Δάφνη γελῶσα

Ἄλλ' εἶθε ὅλοι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ἀνακρέων ἐκπληκτος

Θεοὶ τῆς Τέως!

Δάφνη

Ναί, ναί, ναί. Καὶ εἰπεῖτα
ἂ κεκτημένος πλοῦτον πρέπει πάντοτε
περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου νὰ φροντίζῃ.

Ἀνακρέων ἐκπληκτος

Ἄ!

Δάφνη

Τί θέλεις πλέον βάρβιτον καὶ ἄσματα
ὅπῃ ἔχῃς ἀναρίθμους θησαυροὺς;
Ἄν ψάλλῃς ὅπως πρῆην τίς θὰ μεριμνᾷ
περὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ὑποθέσεων.
Ἄ, ὄχι! βάλεις εἰς σωτήριον ἔδδν
καὶ πρέπει ν' ἀποβάλλῃς ἀνεπιστρέπτει
τὰς ἕξεις ταύτας αἰτινας παρέμειναν.

Ἀνακρέων ἐντρομος

Τί λέγεις, Δάφνη;

Δάφνη περιπτυσσόμενη αὐτὸν

Λέγω, ὅτι σ' ἀγαπῶ!

Ἀνακρέων μακρυνόμενος αὐτῆς
περὶλυπος

ᾠ, τί ἀκούω! Τί μοὶ πέπωται λοιπόν;
(Ἀκούονται φωναὶ ἔξωθεν)

Δάφνη ἀναρχομένη

Τίς ἔρχεται κραυγάζων;

(Παρατηροῦσα ἔξω)

ᾠ φιλόσοφος!

(Κατερχομένη ἰδίᾳ)

Πλὴν πῶς εἰσῆλθεν οὗτος; τίς τὸν ἄφητε;

Φερεκύδης ἔξωθεν

Κ' ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι εἶν' ἐδῶ.

Ἀνακρέων ἀκροάμενος

Ἄ!

Φερεκύδης ἔξωθεν μεγαλοφώνως

Ναί.

Ἀνακρέων παιδρυνόμενος

ᾠ Φερεκύδης εἶνε.

Δάφνη ἰδίᾳ ἐν ὀργῇ βλέπουσα
τὸν Φερεκύδην

Ἄ!

Φερεκύδης εἰσερχόμενος

Ἀνάγκη.

ΕΚΚΗΝΗΕ.

Οἱ ἀνωτέρω, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Ἀνακρέων περιχαρῆς τρέχων πρὸς
τὸν Φερεκῆν

Σὺ, φίλε, σὺ, καλέ μου, Ἄ, Φερεκύδης.
(Περιπτύσσεται αὐτὸν μετ' ἀγάπης)

Φερεκύδης προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ

Μὲ πνίγεις, θὰ μὲ σκάσῃς, ἄφες μ' ἀδελφέ.

Ἀνακρέων ἀπαχόμενος αὐτὸν

Ἄ, τί χαρὰν ἠσθάνθη, φίλε φίλτατε.
Πῶς δὲν σὲ εἶδον πρὸ καιροῦ, τί ἔχεις;

Δάφνη αὐστηρῶς

*Ανάκρεον.

Φερεκύδης βλέπων τὴν Δάφνην

Ἢ Δάφνη;

Δάφνη δεικνύουσα τὸν Φερεκύδην

Τί ζητεῖ ἐδῶ;

*Ανακρέων

*Ὁ Φερεκύδης;

Δάφνη

Τοῦτο δὲν τὸ ἐννοῶ.

*Ανακρέων ἐμβρόντητος

Πλὴν πῶς;

Δάφνη

Νὰ φύγῃ καὶ ἀμέσως.

*Ανακρέων δριγίλως

*Ὁχι.

Δάφνη

*Α!

Φερεκύδης γελῶν ἰδίᾳ

*ὦ, ὦ, ἦ Δάφνη, βλέπω, τοῦ ἐδέσποσεν.

Δάφνη ἐν νεύρικῇ ταραχῇ

*Ἀλλὰ θὰ μὲ λυπήσῃς καὶ πολὺ, πολὺ.

*Ανακρέων σταθερῶς

Νὰ σὲ λυπήσω.

Δάφνη ἐν δριγῇ τῷ Φερεκύδει

*Α, αἰσχρὲ φιλόσοφε.

*Ανακρέων τιθέμενος πρὸ τοῦ
Φερεκύδους

Τί κάμνεις, Δάφνη; πῶς, τὸν φίλον μου λοιπόν;

Δάφνη

Αὐτὸς ὁ κύων;

Φερεκύδης ἀναπηδῶν

Τί καὶ πάλιν;

Δάφνη

Φίλος σου!

*Ανακρέων δριγίλως

Ἄγ, μὴ προσθέσης ἄλλην λέξιν ἄτοπον
διότι φράσσω ἤδη ἐξαγανακτῶν.

Δάφνη ἰδίᾳ

Δι' ἄλλου τρόπου πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν.

*Ανακρέων τῇ Δάφνῃ αὐστηρῶς

*Ἀφοῦ ἀνίαν πρὸ αὐτῇ αἰσθάνεσαι
καταφρονοῦσα τῆς ἀξίας τοῦ σοφοῦ
δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγον, ὅστις σὲ κρατεῖ
ἐνταῦθα.

Δάφνη προσποιομένη λύπην

Φεύγω τεθλιμμένη.

*Ανακρέων

*Ἀπελθε.

(Ἡ Δάφνη ἐξέρχεται δριγίλως ρίπτουσα βλέμματα· ὁ Ἀνακρέων τὴν ἀκολουθεῖ καὶ κλείει τὴν θύραν.)

Ξ Κ Η Ν Η Ξ Τ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Φερεκύδης ἰδίᾳ ἀνασεύων τὴν κεφαλὴν

Τοιοῦτον τώρα βίον ζῆ ὁ ἄθλιος!

*Ανακρέων μεταβάλλον ἦθος

Καὶ τί γνωρίζεις νέον; εἴνε τι καινόν;
εἰπέ, ἀγαπητέ μου, λέγε, φίλτατε.

Φερεκύδης

*Ἡ Σάμος πᾶσα ζηλοτύπως ὀμιλεῖ
περὶ μεγάλου καὶ πλουτοῦ γούματος
εἰς ὃ ἐκλήθη τοῦ τυράννου ἡ αὐλή.

*Ανακρέων

*Α, ναί, καὶ ἦλθεσ ἐκ τῶν πρώτων· ἄριστα

Φερεκύδης

*Ἐγώ; πλανᾶσαι.

*Ανακρέων

Πῶς;

Φερεκύδης

Δὲν ἦρθον δι' αὐτῶ.

Ἀνακρέων
Καὶ τότε πῶς . . . .

Φερεκύδης
Πῶς ἦλθον ; νὰ σὲ ἴδω.

Ἀνακρέων
Φερεκύδης
Ἄφου δὲν προσεκλήθην.

Ἀνακρέων
Πῶς, Φερέκυδες ;

Φερεκύδης
Μοὶ εἶπες τί ; καὶ πότε ;

Ἀνακρέων
Πλὴν σ' ἐκάλεσα.

Φερεκύδης
Δὲν ἐνθυμοῦμαι ; ποῦ μὲ εἶδες ; πότε ; ποῦ ;

Ἀνακρέων
Διὰ τοῦ ἐπιστάτου σὲ ἐκάλεσα.

Φερεκύδης μειδιῶν εἰρωνικῶς
Ἄ, διὰ τρίτου ἔπικε καὶ ὁ τύραννος !
(Πικρῶς)
Βεβαίως· τώρα πλέον εἶσαι πλοβίος
ὑπερυψώθης, ἔχεις δούλους, μέγαρα,
καὶ ἐπιστάτας νὰ καλοῦν τοὺς φίλους σου.
Ὁ Ἀνακρέων μέγας ἄρχων, λησμονῶν
καὶ φίλους καὶ γνωρίμους· δίδων γέσματα
εἰς τραπεζίτας, εἰς τοὺς ξένους ἅπαντας
καὶ τοὺς ἐταίρους ὅσοι τὸν ἠγάπησαν
δι' ἐπιστάτου τώρα πλέον προσκαλῶν.

Ἀνακρέων
Λοιπὸν ;
Φερεκύδης βαρυθύμως
Ἄ !

Ἀνακρέων
Λέγε, δὲν σοὶ εἶπε τίποτε ;

Φερεκύδης
Ὁ ἐπιστάτης ; ὄχι.

Ἀνακρέων
Ὅχι ;
(Καλῶν τὸν Στρούθωνα)
Στρούθων, εἴ !

Φερεκύδης ἰδίᾳ
Πῶς μεταλλάσσει ὁ χρυσὸς τὸν ἄνθρωπον !

Ἀνακρέων τῷ ἐμφανισθέντι
Στρούθωνι
Τὸν Τερθρηδῶνα κάλεσόν μοι πάραυτα

Φερεκύδης ἀνασιῶν τὴν κεφαλὴν ἰδίᾳ
Χρυσᾶ τὰ πάντα, ὁ χιτῶν του, ἡ χλαμύς,
αἱ τράπεζαι, οἱ λῶγνοι, τὰ ἀνάκλιτρα,
ἡ βέρβητός του, ἡ πυξίς, ὁ κάλαμος·
ὡς καὶ τὰ βλήτρα καὶ αὐτὰ χρυσᾶ, χρυσᾶ.

ΕΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ.

Ἀνακρέων τῷ εἰσερχομένῳ Τενθρηδῶνι
Πῶς, ἐπιστάτα, πῶς δὲν προσεκάλεσας
τὸν Φερεκύδην ὅπως σοὶ παρήγγειλον ;

Τερθρηδῶν
Συγγνώμην, ἄρχον, ἀλλ' ἐνόμισα καλὸν
νὰ μὴ ἀναζητήσω τὸν φιλόσοφον
διότι ἐφοβήθην ὅτι τὰ αὐτὰ
ὅα ἔλεγε καὶ οὗτος . . . ὅπως ἤκουσα.

Ἀνακρέων ἀπορῶν
Καὶ τί σοὶ εἶπον ὅτε τοὺς ἐκάλεσας ;

Τερθρηδῶν
Συγγνώμην, ἄρχον, ἀλλὰ ὅδε τὴν ἄδειαν
νὰ μὴ ἐπαναλάβω ταῦτα οὐδαμῶς.

Ἀνακρέων ἐκπληκτος
Τί λέγεις πῶς ; οἱ φίλοι . . .

Τερθρηδῶν
Φίλοι σου αὐτοί ;
Ν' ἀπέλθω ἄφες, ἄρχον· δὲν ἐπιθυμῶ
νὰ σὲ λυπήσω.

Ἀνακρέων
Λέγε, λέγε, Τενθρηδῶν,
τί εἶπον, τί σοὶ εἶπον ; πῶς σ' ἐδέχθησαν.

Τερθρηδῶν διατάζων

Μὲ ὕβρισαν, ὦ ἄρχον, καὶ μὲ ἤκισαν
μυρίας ὕβρεις κατὰ σοῦ ἐκφέροντες.

Ἀνακρέων

Ὁ Σιμωνίδης;

Τερθρηδῶν

Ναί.

Ἀνακρέων

Ὁ Ἴβουκος;

Τερθρηδῶν

Ναί, ναί.

Ἀνακρέων

Θεοί! πῶς τοῦτο; τί λοιπὸν διέπραξα;

Τερθρηδῶν

Καὶ μετὰ ταῦτα λάξ καὶ πύξ μ' ἐδίωξαν.

(Ὁ Ἀνακρέων διὰ νεύματος τῆς χειρὸς
ἀποπέμπει τὸν Τερθρηδῶνα

ΕΚΗΝΗ Η'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Φερεκῦδης

Τί ἔρα γὰρ συνέβη; πῶς, Ἀνάκρεον;

Ἀνακρέων σύννοος

Ἄ, τώρα ἐνθυμοῦμαι.

(Περὶλυπος)

Ἄλλὰ τί λοιπὸν,

διότι δὲν ἐδέχθη πρό τινας αὐτοῦ
ἐν ἐπιμόχθῳ ἔργῳ εὐρισκόμενος
ἀντιθυμούνται εἰς ἐμὲ καὶ φέρονται
ὡς ἐὰν ἤμην ὕλως ἄγνωστος αὐτοῖς;
Λοιπὸν τοιαῦτα παρ' αὐτῶν ἀνέμενον
καὶ θὰ καθήσω εἰς τὸ γεῦμα σήμερον
χωρὶς τῶν φίλων;

Φερεκῦδης

Μόνος πταίεις, μόνος σύ.

Ἀνακρέων

Ἄλλὰ δὲν βλέπω ...

Φερεκῦδης

Ἴσως σὺ δὲν ἐννοεῖς

οἱ ἄλλοι ὅμως ἄλλως ἐκλαμβάνουσι
τὸν τρόπον τοῦτον τῆς τοῦ βίου ἀγωγῆς.

ΤΟΜΟΣ Δ', 9 — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

Ὡς μ' εἶπον πάντες ὅσους εἶδον κατ' αὐτὰς
ἀφ' οὗτου ἔχεις πλοῦτον εἶσαι ἀλαζῶν,
λαλεῖς πρὸς πάντας ὡς ἂν ἦσο τύραννος
κ' ἐπὶ τοῖς θησαυροῖς σου μεγαλοφρονῶν
ὑπερφιάλως πρὸς τοὺς φίλους φέρεσαι.

Ἀνακρέων

Ἐγώ; ἐγώ; τί λέγεις; εἶνε δυνατόν;
τοιαύτην γνώμην ἔχουσιν οἱ φίλοι μου;

Ἄ, ὅστις ταῦτα διαδίδει μοχθηρῶς
νὰ ἐκτριβῇ ὁ φαῦλος τρέπον πίτυας.

Ἐγὼ ὑπερφιάλως; τίς; ἐγώ, ἐγώ;

Πόσον ὀλίγον τότε μ' ἐγνωρίσατε

σεῖς πάντες ὅσοι ἐπιστεύσατε αὐτά.

Ἐὰν πρὸς ἄλλους εἶμαι ὑπερφιάλος

πλὴν πρὸς τοὺς φίλους ὄχι· πιστευσέ με σὺ·

κ' ἐὰν οἱ φίλοι μὲ προσηλάκισαν

ἐγὼ τὰς ὕβρεις ἤδη ἐλησμόνησα.

(Περὶπτυσσόμενος τὸν Φερεκῦδην)

ὦ, μίαν χάριν ὡς ἱκέτης σοῦ ζητῶ.

Μετὰβα σπεύδων πρὸς αὐτοὺς, ναί, πῆγαινε

κ' εἰπέ αὐτοῖς νὰ ἔλθουν ὅσον τάχιον.

Φερεκῦδης ἀνερχόμενος

Πηγαινῶ εὐχαρίστως.

Ἀνακρέων ὁμοίως

Σπεύσον, ὕπαγε.

ΕΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΟΚΡΙΩΝ.

Δοκρίων

Ὁ Φερεκῦδης! ὁ καλὸς φιλόσοφος!

Φερεκῦδης ἰδίᾳ

Πῶς; ὁ Δοκρίων; τί ζητεῖ αὐτὸ; ἐδῶ;

(Παρατηρεῖ μετὰ περιεργίας πῶς οὗτος
χαιρετίζει τὸν Ἀνακρέοντα)

Δοκρίων τύπτων φιλικῶς τὸν
ὤμον τοῦ Φερεκῦδου

Πρὸ πόσου χρόνου δὲν σὲ εἶδον, φίλτατε.

Πῶς; ἔχεις; ὑγιαίνεις; πάντοτ' εὐτραφής;

Φερεκῦδης κρυφίως τῷ Ἀνακρέοντι

Ὁ τόκογλύφος παρὰ σοί, Ἀνάκρεον;

Δοκρίων ἰδίᾳ.

Αὐτὸς ὁ γέρον εἶνε οἰωνὸς κακῆς

δὲν μοῦ ἀρέσκει. Πῶς γὰρ τὸν διώξωμεν.

Φερεκύδης

Στοιχηματίζω δε τόκους ἀριθμῆς
κινῶν τὰ χεῖλη καὶ μακρὰν ἰσάμενος.

Λοκρίων

Αἴ, τί νὰ γένη; ἄλλος τόκους ἀριθμῆς
καὶ ἄλλος καὶ τοὶ γέρονι τρέχει ὀπίσθεν
τῶν κορασιῶν.

Φερεκύδης ἐξαπτόμενος

Ὡς νὰ τὸ ἐμάντευσας.

Βεβαίως τρέχω καὶ ναυχῶμαι δι' αὐτό.
Ἡ μὴ νομίξης ὅτ' εἴμ' ἄμοιος πρὸς σὲ
τὸν ἐπὶ δέλτων κύπτουτα νυχθήκερον
διὰ νὰ εἴης τρόπος ἀνατοκισμοῦ
καὶ ἀπολαύσης ὕψους ἀθέμιτον;

Λοκρίων ἰδίᾳ

Τοιαῦτα λέγε ὅσα θέλεις, φίλτατε.

'Ανακρέων

Φερέκυδες, βραδύνεις; πήγαυε λοιπόν.

Φερεκύδης κρυφίως τῷ Ἀνακρέοντι

Αὐτὸν νὰ τὸν διώξης, εἶνε ὄλεθρος.
(Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ Γ'

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΛΟΚΡΙΩΝ

'Ανακρέων κατερχόμενος

Τί ὄιον φέρεις;

Λοκρίων

Τέλος εἰσεπρέξμεν
πανθ' ὅσα καθυστέρουν οἱ χρεώσταί μας.

'Ανακρέων δυσαρέστως

Ταῦτ' αὖ καὶ πάλιν· ἄλλὰ δὲν σὲ ἐρωτῶ
περὶ ταυρῶν νέων.

Λοκρίων

Πλὴν, Ἀνάκρεον,
αἱ ὑποθέσεις πραγματοποιῶνται πάντοτε
καὶ ἐμπιστὸς σου δὲν θὰ ἤμην, φίλε μου,
ἐν δὲν ἠρχόμην καθ' ἑκάστην ἀκριβῶς
νὰ δίδω λόγον ἐπὶ πάσης πράξεώς.

'Ανακρέων δυσαρέστως μεταβαλ-
ων δεξιᾷ

Λοιπὸν οἱ τόκοι πάντες εἰσεπρόχθησαν·

Λοκρίων

'Ανεξαιρέτως· ὡς ἐκ τούτου ἐννοεῖς
ὅτι δὲν πρέπει οὐδὲ κἂν νὰ σκέπτεσαι
περὶ προσφορωτέρας διαθέσεως
τοῦ ἐπιλοίπου πλούτου.

'Ανακρέων μεταδίνων ἀριστε-
ρᾷ, ἰδίᾳ

'Α, τί βάσανος!

Λοκρίων ἀκολουθῶν αὐτὸν

Ἐάν οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν ἐνδελεχῶς
νὰ μεταλλάξουν τὰς φρονίμους σκέψεις σου
μὴ τοὺς ἀκούη· εἶνε γῦπος ἄρπαγες
ἐπιζητούντες κέρδος ἴδιον· ναί, ναί.
Ἦρθε τί νομίξεις σοὶ προτείνει συνεχῶς
ὁ Ἑυπαλίνος τὸ ὑδραγωγεῖόν του;
διὰ νὰ κλέψῃ, νὰ πλουτίσῃ δι' αὐτοῦ.
Ἡ μὴ νομίξης ὅτι ὁ Μαιάνδριος
ὅστις σοὶ λέγει ν' ἀγοράσῃ γήπεδα
δὲν ἔχει τὴν ἰδέαν νὰ ὑψηλῶσῃ.
Ὁ Δημοκρότης, ὅστις σοὶ ἐπώλησε
σεσαθρωμένους οἴκους, κύπας πεινιχρὰς
γαλᾶ διδοὶ πάντα ταῦτ' ἀπέβαλε
καὶ ἔχει δι' ἐλπίδος ὅτι αὐριον
θὰ ἀγοράσῃ καὶ τὰ παραπύγματα.
Τί θέλεις τώρα γήπεδα, αἰκοδομὰς,
ὑδραγωγεῖα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.
Νὰ ἐκτοκίσῃ, εἶνε συμφερότερον.
Ὁ πόλεμος θὰ γαίη· εἶνε ἀφεικτός.
Οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι ἐξοπλίζονται
καὶ τὴ κυβέρνησίν μας θέλει δάνεια
διὰ τὸν λόγον τῆς ἐπιστρατεύσεως.
Ὁ Πολυκράτης δὲν θὰ δώσῃ ὀβολόν,
διότι καὶ δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν
νὰ δίδῃ εἰς τὸ κράτος οὔτε φειδωλῶς.
Λοιπὸν ἡμεῖς ἀμέσως νὰ δανείσωμεν
διὰ τὰς γινόμενας προπαρασκευὰς
κ' ἐνῶ τὸ γρῆμα ἀφ' ἐνός θὰ δίδωμεν,
ἐξ ἄλλου προμηθείας νὰ ζητήσωμεν
βελῶν καὶ τῶν, διτυρίτου, ἀρβυλῶν.
(Ἐκδιπλῶν κάπυρον)

Ἴδοὺ, ὁ πίναξ οὗτος τοῦτο σοὶ δηλοῖ.
πῶς διὰ τόκου καὶ δι' ἀνατοκισμοῦ
νὰ πολλαπλασιάσῃς τὴν οὐσίαν σου.

(Δεικνύων τὸν πίνακα)

Ἴδὲ τὸν στίχον τοῦτον, βλέπεις; μέτρησον,
Ἐάν εἰς τόκον δώσῃς ὅσα κέρτῃσαι
καὶ κατὰ μέτρα πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν

ἐντὸς ὀλίγου, παρατήρησον ἐδῶ
εἰς πόσον θὰ ἀνέλθῃ τὸ πᾶσιν αὐτό.
Θὰ ἔχῃς . . . τί νομίζεις; εἰν' ἀπίστευτον,
ταλάντων μυριάδας εἴκοσι καὶ τρεῖς!

Ἀνακρέων

Τίς μυριάδας;

Δοκρίων

Μυριάδας, μάλιστα.

Ἀνακρέων

Ὅλιγον νὰ συνέλθῃ, μὲ ἑξάλιαις
μ' αὐτὰς τὰς μυριάδας. Εἴκοσι καὶ τρεῖς!

Δοκρίων

Καὶ ἴσως περιπλέον ἴσως ἄπειρα.

Ἀνακρέων

Σιώπα.

Δοκρίων

Ἴσως . . .

Ἀνακρέων

Σίγα καὶ ἠσθένησα.

Ἡ κεφαλὴ μου ἤρχισε νὰ μὲ πονῇ
μ' αὐτὰς τοὺς ἀριθμοὺς σου. Εἴκοσι καὶ τρεῖς!
(Ζητεῖ νὰ διπλώσῃ τὸν πάπυρον)
Τὸν πίνακά σου διπλώσον καὶ αὐριον
μοῦ ἀναπτύσσεις τὰ ἐπίλοιπα . . .

Δοκρίων

Ἀλλὰ . . .

Ἀνακρέων

Ἀλλὰ δὲν ἔχει, διπλώσον τὸν πίνακα.

Δοκρίων διπλῶν τὸν πάπυρον

Καλῶς ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Ἀνακρέων ἀπελπία

Ἄ, θ' ἀποπνεγῶ.

Δοκρίων

ὦ, θὲ τὸν πείσω αὐριον ἄδύνατον.

Ἀνακρέων

Πῶ εἰν' ἡ βέρβιτος μου.

(Ἀρπάζει τὴν βέρβιτον)

ὦ, θὲν ἔψαλλον!

(Περὶ σκοπῶν τὴν αὐρασαν)

Ἡ Δάφνη δὲν ἀκούει.

(Καθήμενος)

Ὁ καιρὸς καλός.

(Ἐτοιμάζεται νὰ ψάλῃ, αἴφνης
ἱσταται σύννους)

Ἄν ἀποιύχῃ τὸ ὑδραγωγεῖόν μου;
Ἄ, δὲν πιστεύω εἰν' ἄδύνατον, ποτέ!

(Ἐτοιμαζόμενος)

Ἄς ψάλω.

(Ἰστάμενος)

Ἴσως ἦτο προτιμότερον
νὰ ἀγοράσω γαίλας ἢ ἀικοδομάς;
ἀλλὰ θ' αὐξήσῃ ἄρα ἡ τιμὴ αὐτῶν;

(Ἐταμαζόμενος πάλιν)

Ἄς ψάλω τώρα καὶ . . .

(Ἰστάμενος)

Οἱ ὑπολογισμοὶ
τοῦ φίλου τούτου εἶνε ἀσφαλέστεροι.

(Ἐγειρόμενος σύννους)

Κεφάλαιον καὶ τόκους . . . ἐπιτόκια . . .

(Ἀποθέτων τὴν λύραν)

Τοκίζω, πρὸς ἐννέα, πρὸς τριάκοντα.

(Πλησιάζων τὸν Δοκρίωνα)

Δοκρίων, πόσα εἶπες; Εἴκοσι καὶ τρεῖς;

Δοκρίων περιχαρῆς

Καὶ πλέον, φίλε, κύτταζε τὸν πίνακα.

ΞΚΗΝ Η ΙΑ΄.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ**,

Εὐπαλίνοσ

Εὐτύχει, φίλε.

Δοκρίων διπλῶν τὸν πάπυρον

Ἄ, ὁ Εὐπαλίνοσ.

Ἀνακρέων χαιρετίζων αὐτὸν

Σὺ;

Εὐπαλίνοσ ἐκδιπλῶν πάπυρον

Τὰ σχέδιά μας.

Ἀνακρέων

Ἄ, τὸ ἔφερες;

Εὐπαλίνοσ

Ἰδί.

Ἀνακρέων

Πῶς; δύο;

Εὐπαλίτος

Δύο.

Ἀνακρέων

Τί γὰρ εἶνε τοῦτο, τί;

Δοκρίων ἰδίᾳ

Αὐτὸς ὁ φαῦλος. . .

*Εὐπαλίτος*Τοῦτο εἶνε σχέδιον
τῆς Κωπαίδας λίμνης.*Ἀνακρέων*

Δὲν σὲ ἐνοῶ.

*Εὐπαλίτος*Ὡς τελειώσῃ τὸ ὕδραγωγεῖόν μας
θὰ μεταβῶμεν εἰς Ἑλλάδα παραυθὸς
διὰ τὴν λίμνην;*Ἀνακρέων*

Ποῖαν λίμνην, φίλτατε;

Εὐπαλίτος

Τὴν Κωπαίδα. Δὲν σοὶ ἔλεγον προχθὲς. . .

*Ἀνακρέων*Ἄ, ναί, τῶντι. Καὶ θ' ἀποξηράνωμεν
τὴν λίμνην ταύτην μεταβαίνοντες ἐκεῖ;*Εὐπαλίτος*

Βεβαίως· ἂν συμφέρῃ.

Δοκρίων ἰδίᾳ

Ἄϊ, τὸν πονηρὸν!

*Εὐπαλίτος*Ἄν ὅμως δὲν συμφέρῃ, τότε, φίλτατε,
πωλοῦμεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ προνόμιον
κερδαίνοντες ἀέπειρος τὸ διπλάσιον.*Ἀνακρέων*Περὶ τῆς λίμνης γὰρ σκεφθῶμεν ἄλλοτε·
τὸ ἄλλο φέρε.*Εὐπαλίτος*

Τὸ ὕδραγωγεῖόν μας.

Ἀνακρέων

Ἄ, τοῦτο εἴν' ὄρσιον.

Εὐπαλίτος χαίρων

Βλέπεις, βλέπεις, αἶ;

Δοκρίων ἰδίᾳ

Ἐγὼ θὰ σὲ συγχύσω· τώρα, κάκιστε.

Ἀνακρέων παρατηρῶν τὸ σχέδιον

Δὲν εἶνε ὅμως ἡ διωρῆξ. . . .

*Εὐπαλίτος*Ποσῶς· ἄ, ὄχι· εἴν' εὐρεία μάλιατα.
Ἰδοὺ αἱ διαστάσεις.

(* Ἐκτελίσσει ἄμμα)

Ἄδδε, φίλτατε,
τοῦ ἄμματος τὴν ἄκραν. Μείν' ἐδῶ, ἐδῶ.
(Τοποθετεῖ τὸν Ἀνακρέοντα εἰς τὴν μίαν ἄκραν
τῆς σκηνῆς καὶ μεταβιβάζει κρατῶν τὸ ἄμμα
εἰς τὴν ἄλλην)*Δοκρίων* σταματῶν αὐτὸν ἐν τῷ
μέσῳ τῆς σκηνῆς.Σπουδαίως, Εὐπαλίτε, σκέπτεσαι λοιπὸν
ὕδραγωγεῖον γὰρ κατασκευάσης, αἶ;
Πῶς συμβουλεύεις ταῦτα, σὺ, ὁ φρόνιμος
ὁ νουνεχῆς;*Εὐπαλίτος*Ἄλλ' εἶνε ἐπιχειρήσεις
μεγάλῃ καὶ σπουδαία· κ' ἔχει πρόσθετον.*Δοκρίων*Διὰ γὰρ ἐπιτύχη ἔργον ὡς αὐτὸ
εἶν' ἀπαιτοῦνται ὅσα ὑπελόγησας. . . .*Ἀνακρέων* ἀνυπομονῶν

Ἄ, ἄφριτε τοὺς λόγους. Καταμέτρησον.

Εὐπαλίτος τῷ Δοκρίωνι

Καὶ τί γνωρίζεις περὶ τοῦτου σὺ;

Ἀνακρέων ἰδίᾳ ἀνυπομονῶν

Θεοί!

Δοκρίων

Θὰ διατρήσης ὅρος πρῶτον πάντων.

*Εὐπαλίτος**Δοκρίων*

Καὶ πεντακισχιλίων πλέθρων.

Ἄϊ;

Ἀνακρέων

Πῶς, πῶς, πῶς;

Δοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα

Ἀναμφιλέκτως, καὶ εἰς λόγον ὕδατος
θα ρεύσῃ ἅπας ὁ χρυσός σου, φίλτατε.

Ἀνακρέων πλησιάζων τὸν Εὐπαλί-
νον καὶ κρατῶν πάντοτε τὴν ἄκραν
τοῦ ἄρματος.

Πλὴν δὲν μοὶ εἶπες κοῦτο, Εὐπαλίνε, σὺ.

Εὐπαλίτος

Μὴ τὸν ἀκούῃς, φίλε, εἴν' εὐήθης, βλάξ.

Δοκρίων

Ἐγὼ εὐήθης, ὅστις συνεβούλευσα
νὰ ἐκτοκίσῃ;

Εὐπαλίτος

Τίς τοκίζει σήμερον;

Τὸν τοκογλύφον ἄφες καὶ τοὺς τόκους του
καὶ ἄκουσον με· δὸς μοι, δὸς μοι χρήματα
νὰ κάμωμεν σπουδαίαν ἐπιχείρησιν,
προσοδοφόρον, ἐπιχείρησιν λαμπράν,
νὲ ὑπερκαταπλήξῃ τὴν ὑψήλιον.

Δοκρίων τῷ Ἀνακρέοντι

Θὰ ἀπολέσῃς τὸν χρυσὸν σου, φίλτατε.

Εὐπαλίτος βλέπων τὸν Δημοκῆδην.

Ἴδοῦ κριτῆς τῶν δύο. Ἄξ, Δημόκηδες.

ΕΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ.

Δημοκῆδης τῷ Ἀνακρέοντι

Τὸν φίλτατόν μου φίλον.

(βλέπων ὅτι ὁ Ἀνακρέων ἀφηρημένος
δίδει ἀντιῶ τὴν ἄκραν τοῦ ἄρματος)

Τί μοὶ δίδεις;

Ἀνακρέων συνεργόμενος

Ἄ!

Δημοκῆδης γελῶν

Ἀφηρημένος εἶσαι, βλέπω, φίλτατε.

Ἀνακρέων ἰδίᾳ

Ἄ, τί ἀνία!

Δοκρίων

Κάλλιστέ μου ἰατρέ.

Δημοκῆδης

Τί εἶπες, Εὐπαλίνε; καὶ τι ἔλεγες.

Εὐπαλίτος

Ὁ τοκογλύφος νοθεύει τὸν φίλον μας
εἰς δάνεια νὰ δώσῃ τὸν χρυσὸν αὐτοῦ,
ἐνῶ ἐγὼ προτείνω ἐπιχείρησιν
προσοδοφόρον καὶ μεγαλεπήβολον,
ὕδραγωγεῖον νὰ κατασκευάσωμεν.

Δημοκῆδης

Τί; τί; ὕδραγωγεῖον; σὺ δὲ δάνεια;
ἄλλ' εἰσθε καὶ οἱ δύο ἄφρονες, μωροί.
Μὴ τοὺς ἀκούῃς, φίλτατε Ἀνάκρεον·
ἂν τὸν χρυσὸν σου θέλῃς ἀσφαλῆστατον
νὰ ἀγοράσῃς, φίλτατε, οἰκοδομάς.

ΕΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΜΑΙΑΝΔΡΙΟΣ.

Μαιάνδριος ἀκούσας τοὺς τελευταίους
λόγους τοῦ Δημοκῆδους

Καὶ τί νὰ κάμῃ ταύτας;

Δοκρίων

Ὁ Μαιάνδριος!

Ἀνακρέων ἰδίᾳ.

Ἴδοῦ ὁ καθ' ἑκάστην βίος μου, ἰδοῦ.

Μαιάνδριος χαιρετίζων τὸν
Ἀνακρέοντα

Νὰ προτιμήσῃς, φίλτατε, οἰκόπεδα,
αὐτὸ σὲ συμβουλεύω.

Πάντες

Χαχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Μαιάνδριος

Γελᾶτε;

Εὐπαλίτος

Ἄ, τί λέγει;

Λοκρίων

Τι ἀστεῖος!

Δημοκλήδης

Ἄ!

Μαιάνδριος

Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι τὰ οἰκόπεδα
θὰ ὑπερτιμηθῶσι μετ' ἄλλῃον, αἶ;
(Τῷ Ἀνακρέοντι)
Σὲ συμβουλεύω ν' ἀγοράσῃς παρενθῶς
τὸ γήπεδον ἐκεῖνο τὸ περίφρακτον.
Λαμπρὸν τὸ κτῆμα καὶ τὸ εἶδω κ' εὐθηνά.

Δημοκλήδης

Τι λέγεις, φίλε; ἔτσι προτιμότερον
νὰ ἀγοράσῃ τὸ ὠραῖον μέγαρον
ἐν ᾧ κατέκουν πέρυσιν ἐγώ.

Μαιάνδριος

Πῶς; πῶς;

Δημοκλήδης

Νομίζεις ὅτι εἶνε ἀκριβέστερον;
τὸ εἶδω δι' ἄλλῃα, διὰ τίποτε.

Εὐπαλίνοσ

Μηδὲν ἐκ τούτων τὸ ὑδραγωγεῖον μου.
Τοιοῦτρόπως διαθέτεις ἀσφαλῶς
τὸν πλοῦτον ὄλον· πιστεύσον, Ἀνάκρεον.

Λοκρίων

Μὴ μεριμνᾶτε, φίλοι, καὶ διέθηκε
τὸ ὄλον τῆς οὐσίας εἰς δανείσματα.

Μαιάνδριος

Τι, πῶς;

Εὐπαλίνοσ

Τι λέγει;

Δημοκλήδης

Εἶν' ἀδύνατον.

Μαιάνδριος

Ποτέ.

Λοκρίων κρυφίως τῷ Ἀνακρέοντι.

Νὰ ἐτακίσῃς, φίλε μου, τὸ χρῆμά σου.

Ἀνακρέων ἐξάλλοσ

ὦ, ἀφετέ με, ἀφετέ με, πνίγομαι!
(Μεταβαίνει εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον)

Μαιάνδριος ἀκολουθῶν αὐτὸν

Πλὴν, φίλε....

Εὐπαλίνοσ ὁμοίωσ

"Ἄν μ' ἀκούσῃς....

Δημοκλήδης ὁμοίωσ

"Ἀκουσον ἐμέ...

Ξ Κ Η Ν Η Ι Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Ἀνακρέων βλέπων τὸν Φερεκύδην

Φερέκυδεσ.

(Τρέχει πρὸσ αὐτοῦ)

Φερεκύδης

(κατερχόμενοσ μετὰ τοῦ Ἀνακρέοντοσ ἐνῶ
οἱ λοιποὶ συνομιλοῦσι μετὰ ζέσεωσ εἰς
τὸ ἄλλο ἄκρον.)

Τοὺσ εἶρου.

Ἀνακρέων περιχαρῶσ

"Ἐρχονται λοιπόν;

Φερεκύδης θλιβερωῶσ

Δὲν ἔρχονται.

Ἀνακρέων ὀπισθοχωρῶν.

Τι λέγεις; πῶσ; πλὴν διατί;

Φερεκύδης

Δὲν θέλουσ σχέσιν μετὰ σοῦ νὰ ἔχωσιν.

Ἀνακρέων μετ' ἄλγοσ

Αὐτὰ σοὶ εἶπον;

Φερεκύδης σείων τὴν κεφαλὴν.

Μ' εἶπον καὶ χειρότερα

Ἀνακρέων ἐν ὀργῇ

Ἄ, μ' ἐγκαταλιμπάνουν! Δί, τοὺσ μιραροὺσ!

Φερεκύδης

Καὶ μεταβαίνουν τῶρα εἰσ πανήγυριν.

Ἀνακρέων σταθερῶς

Καλῶς ἀροῦ τὸ θέλουσιν, ἅς μὴ ἔλθωσι.
(Μένει ὀργίλως βλέπων ἀκαρδασμικτῆ πρό-
ἔν σημείον καὶ δὲν ἀκούει τοὺς περὶ αὐτῶν)

Λοκρίων

Νὰ τὰ τοκίσης, φίλε, ἀκουσον ἐμέ.

Εὐπαλίνοσ

Ἵδραγωγείον, φίλτατε, Ἀνάκρεον.

Φερεκύδης ἰδίᾳ

Λοιπὸν δὲν εἶπον ψεύματα οἱ φίλοι σου·
αὐτὰ συμβαίνουσι καθ' ἑκάστην παρ' αὐτῶν!
(Παρατηρεῖ αὐτοὺς περιέργως)

Μαιάνδριος

Νὰ ἀγοράσης, γήπεδα, οἰκόπεδα.

Δημοκῆδης

Νὰ προτιμήσης οἶκους· ναί, οἰκοδομάς.

Φερεκύδης

Ἄλλ' ἐπὶ τέλος δὲν θὰ παύσητε, μωροί,
περὶ γηπέδων καὶ δανείων λέγοντες;
Ὁ οἶκος οὗτος εἶνε οἶκος ποιητοῦ
ἢ ἐμπορομασίτου; Τί μὲ βλέπετε;
Τί κάθησθε ἀκόμη καὶ δὲν γράφετε
τῆς οὔρας ἔξω, ὑπεράνω τῆς φλιάς;
Μεσιτικὸν γραφεῖον Ἀνακρέοντος
καὶ Συντροφίας; Τί προσμένετε λοιπόν;

Εὐπαλίνοσ

Ἄν μὲ ἀκούσης, φίλτατε Μαιάνδριε,
θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχω δίκαιον ἐγώ.

Φερεκύδης

Τί να σ' ἀκούσῃ, πηλοφόρε μεγαρεῦ;

Εὐπαλίνοσ

Ἄϊ, ἄφες μετ' ἡσυχίαν σὲ παρακαλῶ.
(Ἀνέρχεται μετὰ τοῦ Δημοκῆδου
καὶ Μαιανδρίου)

Ἀνακρέων πίπτων ἐπὶ ἔδρας·
ἰδίᾳ ἐν ὀργῇ

Ἄ, Σιμωνίδη! ἄ, κακίων Ἴβουε!

Λοκρίων τῷ Ἀνακρέοντι

Δὲν ὑποθέτετε πόσα θὰ κερδίσωμεν·
θὰ καταστῶμεν οἱ βαθύπλουτοι τῆς γῆς.

Φερεκύδης

(Ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτω σῦρων ἀπὸ τοῦ βρα-
χίονος τὸν Λοκρίωνα ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνο-
μιλοῦσιν εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς)

Τί θησαυρίζεις, ἄνθρωπε φιλάργυρε,
παντοειδῆς στερήσεις ὑφιστάμενος;
Ἐὰν τοῦ Κροίσου ἀπολαύσης θησαυροὺς
καὶ τρεῖς τοῦ Κροίσου γείνης πλουσιώτερος
θὰ ἀποφύγῃς τὸν μοιραῖον θάνατον;
Καὶ σὺ θὰ ἀποθάνῃς ὡς ἀπέθανον
οἱ γλήσχροι ὅσοι ἐθησαύρισαν πρὸ σοῦ.
Σαρὸς ἐκ ξύλων θὰ δεχθῇ τὸ πτώμα σου
καὶ τὸν σαρὸν τὸ χῶμα καὶ οἱ σκώληκες

(τῷ Ἀνακρέοντι)

Καὶ σὺ, ὦ φίλε, σὺ τῆς Τέω ποιητὰ,
ὅν ἡ χορεία τῶν Μουσῶν ἐκάλλονεν,
ἀπόθεε τὰς μερίμνας περὶ ὀφειλῶν
καὶ δι' ἀνθέων τράπεζαν ἐπίστρωσον.
Μὴ θησαυρίζῃς· εἶνε χῶμα ὁ χρυσός.
Τὸ χῶμα τοῦτο ἀφειδῶς σπατάλησον
νὰ ἀπολαύσης τὴν εὐδαίμονα ζωὴν.
Τῆς Σάμου τὰς ἑταίρας πάσας κάλεσον
περὶ μεγάλην καὶ πλουσίαν τράπεζαν·
παράθεε πάντα τὰ τερπνὰ ἐδέσματα,
τὸν πίθον φέρε, φέρε καὶ τὰ κύπελλα
νὰ σπείσωμεν βακχεῖα καὶ νὰ ψάλωμεν
τὸ ᾄσμα τῶν ἐρώτων, τὴν Κυθέρειαν.

(Ὁ Ἀνακρέων στρέφεται βιαίως καὶ
τὸν παρατηρεῖ ἄναυδος)

Τί μὲ προσβλέπετε ἡλιθίως, ἄθλιε;
Κανθήλιος καπέστῃς, κἀνθῶν, ἐγνωεῖς;
(Μετ' ἀποστρώσεως)

Ἄϊ, σὲ οἰκτεῖρω! ἀπηλιθιώθησ, φεῦ!
Ὁ Ἀνακρέων τοιιστῆς! Ἰαπαππα!

Ἀνακρέων

Καὶ σὺ νὰ φύγῃς, ὕβριστὰ κρονόληρε.

Φερεκύδης ἀνασείων τὴν κεφαλὴν

Ἴδὲ ὅπως ὁ χρυσὸς μετέβαλε
τῆς Κύπριδος τὸν ψάλτην! Ἴδε, ἄνθρωπε,
Τί εἶσαι πλέον σήμερον, Ἀνάκρεον;
καὶ τί ἀξίσεις; Οὐδὲ κἂν στριβιδικίγξ.

(Ἀνερχόμενος)

Σᾶς ἐγκαταλιμπάνω, χρυσοκάνθαροι,
καὶ φεύγων ρίπτω λίθον ὀπισθεν ἐμοῦ.

(Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΦΕΡΕΚΥΔΟΥΣ,
εἶτα ΔΑΦΝΗ, μετέπειτα ΔΟΥΛΟΙ

Μαιάνδριος

Τὸν κακοῦθι!

Δημοκλήδης

"ὦ, κακοηθέστατος!

'Ανακρέων ἰδίᾳ

Τὸ ἔσμα τῶν ἐρώτων, τὴν Κυθήρειαν;
Τίς εἶπε τοῦτο; "Α, ὁ Φερεκύδης, ναί.
Ποῦ εἶνε τώρα;

Εὐπαλίθρος

Πῶς δὲν ἦλθον οἱ λοιποὶ;

'Ανακρέων ἰδίᾳ ἐν θλίψει

'Ἀπῆλθε. Πῶς ἀπῆλθε; τί τοῦ εἶπον; τί;

Λοκρίων βλέπων τὴν Δάφνην

'Ἡ Δάφνη.

Μαιάνδριος

Χαίρε, Δάφνη.

Δάφνη

Φίλοι, χαίρετε.

(Οἱ Δούλοι φέρουσι τὴν τράπεζαν)

'Ανακρέων ἰδίᾳ

'Ἐγὼ, τὸν Φερεκύδην; τὸν ἐξύβρισα;

('Ἐν ἀπογνώσει)

'Ἀλλὰ τί ἔχω τότε καὶ παραληρῶ;

ΞΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΥΔΙΚΟΙ.

Δάφνη

Ποῦ εἶν' ὁ Ναυσιτέλης;

Αὐλικὸς

Τὸν ἐκράτησεν

ὁ τύραννος.

Δάφνη

'Α, τοῦτο μὲ καταλυπεῖ.

'Ανακρέων βλέπων τοὺς Αὐλικούς
Χωρὶς τῶν φίλων ἐν τοιοῦτῳ γεύματι;

Δάφνη

Τοὺς λόχους φέρε, Στρούθων, θὰ καθήσωμεν.

'Ανακρέων θλιβερώς

'Α, ὄχι· ὄχι· ἔχουν δίκαιον αὐτοί.

'Ἐγὼ εἰς ἀλειτεῖαν περιέπεσα
δι' ἀνοικτεῖον τρόπου ἀπομακρυνθεὶς
τῶν μόνων φίλων μεθ' ἧν ἔξων ἔλθεις.

(Μειδῶν πικρῶς)

'Ἐζήτησα χρυσὸν, ἀλλ' ἀπώλεσα
καὶ φίλους κ' εὐθυμίαν, τὴν καρδίαν μου.

(Μετ' ἄλγους)

'Α, ναί, σὺ, πλοῦτε, μοῦ πιέζεις τὴν ψυχὴν.

Δάφνη ψυχρὰ τῷ 'Ανακρέοντι

Τί τρόπος εἶνε οὗτος; πῶς δὲν ἔρχεσαι;

Οἱ κεκλημένοι τώρα θ' ἀναμένωσιν;

'Ανακρέων ἀγρίως

"ὦ, ἄφες με.

Δάφνη ἐπιτακτικῶς

Τί πρᾶγμα; "Ἐλα, κέθησον.

('Ἀκούοντα: ἔσματα ἔξωθεν)

'Ανακρέων βάλλων κραυγὴν

'Α!

Μαιάνδριος κατερχόμενος

Τί συμβαίνει;

(Πάντες τρέχουσι πρὸς αὐτὸν)

'Ανακρέων τείνων τὸ οὖς

"ὦ, ἀκούσατε· αὐτοί.

(Τρέχων πρὸς τὸν ἐξώστην)

Αἶ, Σιμωνίδη, Σιμωνίδη, "Ἴδουκε.

("Ἀπελπὶς)

Δὲν μὲ ἀκούουν, ὦ θεοί! θὰ φύγωσιν.

(Μεγαλοφωνότερον)

'Ἀκούεις, Σιμωνίδη!

Εὐπαλίθρος τοῖς λοιποῖς

Πλὴν τί ἔπαθεν;

'Ανακρέων πίπτων ἐπὶ ἔδρας

"ὦ, σπεύσατε σεῖς πάντες νὰ τοὺς φέρετε,
τοὺς φίλους μου, τοὺς φίλους....

('Ἡ φωνὴ αὐτοῦ πνίγεται)

Δοκρίων

Σπεύδω, φίλτατε.

Δάφνη τιθεμένη πρό της θύρας

Οὐδείς ἐνταῦθεν θὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνακρέων ἀναπτύξων

Αἶ!

Δάφνη

Οὐδείς.

Ἀνακρέων ἐν παραφορᾷ

Τίς τὴν φωνὴν ἐγείρει ἐν τῷ οἴκῳ μου;
τίς διατάσσει; τίς ἀτόλημυσεν; . . .

Δάφνη κατερχομένη

Ἐγώ.

Ἀνακρέων ἐπισθοχωρῶν

Σὺ, σὺ;

Δάφνη ὑπερηφάνως

Τοιοῦτους φίλους ἀποστρέφομαι.

Ἀνακρέων

Καὶ τίς σοὶ δίδει τοῦτο τὸ δικαίωμα;

Δάφνη καγχάζουσα

Ὅπόσον εἶσαι κωμικός. Χαχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!
(Τοῖς λοιποῖς)

Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἂν καθήσωμεν.

Πάντες

Ναί, ναί.

Ἀνακρέων ἐξαλλος ὑπ' ὀργῆς

Σεῖς πάντες, πάντες, σεῖς νὰ φύγετ' ἀπ' ἐδῶ.

Πάντες

Ἄ!

Μαιάνδριος

Πῶς;

Δάφνη

Τί λέγει;

Ἀνακρέων

Εἶπον, εἶπον... φύγετε.

Μαιάνδριος

Πῶς, τοῦ τυράννου ἢ αὐλή; ἡμεῖς; ἡμεῖς;

ΤΟΜΟΣ Δ', 9 — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

Δάφνη

Μὴ ἐξεμάνῃ;

Μαιάνδριος

Ἴσως.

Ἀνακρέων τοῖς εἰσερχομένοις δούλοις

Δούλοι, ἄρατε

καὶ τράπεζαν καὶ κλῖνας κ' εἰς τὴν θάλασσαν
τὰ πάντα καὶ ἀμέσως.

Εὐπαλίτος

Εἶνε φρενοπλήξ.

Ἀνακρέων

Δὲν εἶμαι ὄχι· ἔχω φρένας καὶ θυμὸν,
πᾶν ὃ τι αἰεὶ στερεῖσθε, ἀλιτήριοι.
Τί μένετε ἀκόμη; σᾶς ἐδίωξα.

Δάφνη πλυσιάζουσα αὐτὸν

Ἀνάκρεον.

Ἀνακρέων

(Ἀρπάζων ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ
βιαίως ἀποθῶν αὐτὴν μακρὰν)

Ἐταῖρα, λάτρις τοῦ χρυσοῦ,
δὲν ἔχω πλέον νὰ σοὶ δώσω τίποτε.

Μαιάνδριος

Τοιουτοτρόπως ὀμιλεῖς πρὸς ἄρχοντας;

Ἀνακρέων

Καὶ τί μὲ μέλει ἂν καλεῖσθε ἄρχοντες,
ἐὰν τοῦ Πολυκράτους εἴσθε ἀδελφοί;
Πρὶν ἀποκτήσω θησαυροὺς τίς ἐξ ὑμῶν
τὴν χεῖρα ταύτην ἐν ἀγάπῃ ἔθλιβεν;

Δημοκλήδης

Ἄλλ' ὅμως, φίλε . . .

Ἀνακρέων

Φίλος σας ἐγώ, ἐγώ;

Ἐξέλθετε ἀμέσως, πάντες· φύγετε.

(Ἐξέρχονται ἅπαντες διὰ τοῦ βάθους)

ΞΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ μόνος. Ἀνέρχεται τὴν
σκηνὴν, βλέπει οἱ πάντες ἔφυγον
καὶ εἶτα κατέρχεται.

Οἱ σαρκοβόροι θῆρες μὲ ἐκύκλωσαν
διὰ ν' ἀρπάσουν ὅσους ἔχω θησαυροὺς

τούς ἀληθεῖς ἐταίρους φυγαδεύσαντας.
(Θλιβερώς)

Κ' ἐγὼ ὑπέστην τοῦτο· τὸ ὑπέμεινα
ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὁ ταλαίπωρος ἰ
*Α, πῶς ἀντέσχον· εἶπατέ μοι, σεις, Θεοί!
(Μένει οὐννοῦς)

ΕΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΛΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Λοκρίων εἰσερχόμενος δεξιόθεν ἰδίᾳ
Περὶ ἐμοῦ δὲν εἶπε τίποτε κακόν.

Θράσων εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν ἰδίᾳ
*Ἐγκαίρως φθάνω· δὲν ἐστρώθ' ἢ τράπεζα

Λοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα
*Ἀγαπητέ μοι φίλε.

*Ανακρέων ἀναπηδῶν

*ΑΙ

Θράσων

*Ανάκρεον.

*Ανακρέων

Σεις πάλιν;

Θράσων

Ναί, τὸ γεῦμα περιμένομεν.

*Ανακρέων ἀγρίως

*Α, τέρατα....

Λοκρίων

Πλὴν φίλε...

*Ανακρέων

Δούλοι, Τευθρηδῶν.

Λοκρίων

*Ἐμᾶς τοὺς φίλους, νὰ διώκῃς, φιλτατε;

Θράσων ἰδίᾳ

Πῶς μᾶς διώκει; καὶ τὸ γεῦμα τότε; αἶ;

*Ανακρέων γελῶν νευρικῶν γέλωτα

Ἰδοὺ οἱ εἶλοι, οἵτινες μ' ἀπέμειναν.
Εἰς τοκογλύφας, κ' ἐπὶ τῶν παράσιτος.

Θράσων

*Ἡμεῖς σὲ ἀγαπῶμεν.

Λοκρίων

Ἐξέβα πιστοί.

*Ανακρέων ἔξαλλος

Αἶ, φύγετε, ἀλήται, φαυλεπ(φαυλοί)

(Βλέπων τοὺς δούλους εἰσερχομένους)

σεῖς, δούλοι, τούτους παρευθὺς διώξατε
καὶ κλείσατε τὰς θύρας διὰ τῶν μοχλῶν.
Δὲν θέλω πλέον νὰ μὲ ἴδῃ ἄνθρωπος.
Καὶ σεις ἀκόμη, δούλοι, νὰ ἀπέλθετε.
Τί μένετε, ἀχραῖοι; φύγετε λοιπόν.

(Οἱ δούλοι διώκουσι τὸν τε Λοκρίωνα
καὶ τὸν Θράσωνα)

Λοκρίων ἰδίᾳ ἀπερχόμενος

*Ἀπόλεσα καὶ τόκους κ' ἐπιτόκια.

Θράσων ὁμοίως

Τίς θὰ σὲ φάγῃ, γεῦμα, τίς θὰ σὲ χαρῆ;
(*Βξέρχονται ἅπαντες)

ΕΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ μόνος.

*Α, εἶμαι μόνος· ἔμεινα μονώτατος·
ἀλλὰ ἐν μέσῳ πλούτου πάλιν δυστυχῶς.

(Περισκοπῶν τὴν αἴθουσαν)

Τὸ μέγαρόν μου! Μάρμαρα καὶ σάφειρος
χρυσᾶ τὰ πάντα ὅπως τάφος Φαραῶ,
ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μου νεκροτάφια ἰ

(Θλιβερώς)

*Ανάκρεον, ποῦ εἶνε ἡ καλύβη σου
καὶ ἡ Δαγίτσα, ἥτις σὲ ἐλάτρευε;

Ποῦ εἶνε ἡ ἀπλότης τῶν ἐρώτων σου
καὶ οἱ ἐπὶ τῆς χλόης εὐθυμοὶ χοροὶ

γλυκαῖα τέρψις ἀγγηδύων ἀκρατος
ἐν μέσῳ φίλων ὑπὸ ἥλιον παιδρῶν;

*Ἰδοὺ τὰ πάντα ὁ χρυσὸς ἐμάρανε
καὶ ἀμαξεύεις πλέον βιον ἄβιον.

ἐν μέσῳ ξένων πλούσιος ἐλσεινός.

(*Ἀπομάσσω τὰ δάκρυά του)

"Ω, τίς θὰ μ' ἀποδώσῃ τὴν παιδρότητα,
τὴν εὐθυμίαν, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς;

Πᾶσα χαρὰ ἐάσθη δι' ἐμὲ λοιπόν;

(*Ἀνορθούμενος)

*Α, ὄχι· ὄχι. Ἀημονῶ τὸ ἄσπμα μου·
παρηγορίαν θὰ ἀντλήσω ἐν αὐτῷ.

(Ἀκαθάτων τὴν βάρβιτον ἀνὰ χεῖρας)

Σὺ, βάρβιτος μου, ἔσο ἢ παρήγορος.
 (Κρούει τὴν βάρβιτον)
 Ἄλλὰ πῶς τοῦτο; διατί νὰ ἀπηχῆ;
 (Ἀγερώχως)
 Καὶ τί; δὲν ἔχω πλέον τέχνην; τίς; ἐγώ;
 Ἐγὼ θὰ κρούσω καὶ θὰ μείνης ἀπηχῆς;
 Ποτέ! θὰ σὲ νικήσω, βάρβιτος κακῆ.
 (Βάλλων κραυγὴν)
 Θεοί! τί βλέπω; Αἱ χορδαί· χρυσαί, χρυσαί.
 (Ἐν μεγίστῃ θλίψει)
 Ἄ, διὰ τοῦτο εἶσαι καὶ διχόφωνος.
 (Θραύων τὴν βάρβιτον κατὰ γῆς)
 Κατάρρα Πλοῦτου! ὁ χρυσὸς μ' ἀπόλασε!
 (Ἐν ἀπογνώσει)
 Πλὴν τί θὰ κάμω τώρα;
 (Ἰστάμενος)

Τί θὰ κάμω; τί;
 (Σταθερῶς)
 Εἰς πῦρ τὰ πάντα!
 (Ἀρπάζων τοὺς δαυλοὺς καὶ ρίπτων
 αὐτοὺς ἔξω τοῦ περιστυλίου)
 Πῦρ καὶ φλόγες καὶ καπνός.
 (Ἀναφλέγεται τὸ μέγαρον)
 ὦ μέλαθρον τοῦ πένθους τῆς καρδίας μου,
 εἰς φλόγας φθάσε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ
 καὶ βάψε τὸν αἰθέρα καταπόφυρον.
 (Κατερχόμενος)
 Τὰ μάρμαρά σου ν' ἀναλύσουν εἰς σποδόν
 καὶ ὁ χρυσοὺς νὰ ρεῦσῃ εἰς τὸν Τάρταρον!
 (Τὰ ἱερίκια καταπίπτουσιν)
 Ἐκλάμπει!
 (Ἐν ἀφάτῳ ἀγαλλιάσει)
 ὦ ψυχὴ μου, ἰλαρύνθητι!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηνῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΕΚΗΝΗ Α'.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ καὶ εἶτα ΣΤΡΟΥΘΩΝ.

Φερεκύδης

(εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βήθους καὶ περιτρέχων
 τὴν αἴθουσαν κραυγάζων)

Αἴ, ἴδουκε, ποῦ εἶσαι; Σιμωνίδη, αἴ!

(Ἀκροώμενος)

Ἦχὼ καμμία!

(Κατερχόμενος)

Πῶς λοιπὸν, δὲν εἶν' ἐδῶ;

(Ἀνερχόμενος)

Ὁ Φερεκύδης σὰς καλεῖ, παιδάριε.

Στρούθων εἰσερχόμενος

Τίς εἶνε;

Φερεκύδης ἐκπληκτός

Στρούθων, σὺ ἐδῶ; καὶ πῶς αὐτός;

Στρούθων

Αἴ, ἦλθον, τί νὰ κάμω; μὲ ἐδίωξε

Φερεκύδης

Τί λέγεις;

Στρούθων

Δὲν γνωρίζεις τί συνέβη;

Φερεκύδης

Τί;

Στρούθων συγκινημένος

Ὁ τάλας! ἔ, λυπούμαι... ἦτο κάλλιστος...

Φερεκύδης

Τί ἔχεις; κλαίεις;

Στρούθων κλαίων

Δύστηνε Ἀνάκρεον.

Φερεκύδης

Πλὴν τί συμβαίνει;

Στρούθων

Ἐξεμάνη δυστυχῶς.

Φερεκύδης

Ὁ Ἀνακρέων;

Στρούθων

Κ' εἶνε κ' ἐπικίνδυνος.

Φερεκύδης

Πῶς τοῦτο, Στρούθων;

Στρούθων

Χθές ἡ νόσος ἔγεινε
κατάδηλος εἰς πάντας. Πρὸ τινος καιροῦ
εἰς εἶδος τι ἀνίας περιέπεσε
προσημαινούσης τῶν φρενῶν παρακοπήν
καὶ χθές ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου γέυματος
καταλαμβάνει ἀίφνης ὑπὸ τοῦ κακοῦ,
βοᾷ, φροᾷται, ἐπιβρέμει, μαίνεται
ἐκρήγνυται εἰς ὕβρεις, εἰς λοιδορισμούς
καὶ ἀναγκάζει πάντας νὰ ἀπέλθωσι.
Κατόπιν μᾶς αἰώκει ἀπαξάπαντας
συνθλαῖ ἐν λύσσει ὅτι εἶνε πρὸ αὐτοῦ
κ' ἐν τῷ μεγάρῳ μόνος μανδαλούμενος
τὴν ὄρχησιν ὄρχεῖται τῶν φρενοβλαβῶν.

Φερεκύδης ἀναστεινὴν τὴν κεφαλὴν
Ἰδοὺ τοῦ πλοῦτου τὰ ἀποτελέσματα!

Στρούθων κλαίων

Ταλαίπωρος! Καὶ ἦτο . . . ἦτο κάλλιστος.

Φερεκύδης

Τί κλαίεις τώρα; Φιλοσόφει ὡς ἐγώ.

Στρούθων λύζων

Ἄ, γὰρ, νομίζεις ὅτι εἶνε εὐκόλον
νὰ ζήσω τόσα ἔτη παρ' αὐτῷ καὶ νὰ . . .

Φερεκύδης διακόπτων αὐτὸν

Ποῦ εἶνε τέλος πάντων;

Στρούθων ἀπομάσσων τὰ δάκρυά του

Τίς;

Φερεκύδης

Ὁ Ἰβυκος.

Στρούθων

Ὁ κύριός μου λούεται.

Φερεκύδης ἀπορῶν

Τί; λούεται!

Στρούθων πλησιάζων εἰς τὸν ἐξώστην

Ἐκεῖ παρὰ τὸν βράχον ἦτο πρὸ μικροῦ.
(Παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς)

Δὲν εἶνε πλέον, θὰ ἐλούσθῃ.

Φερεκύδης

Καὶ λοιπὸν
αὐτὸ τὸ ἔργον ὁ μωρὸς ἐξέλαξε!

Στρούθων

Μωρὸς ὁ κύριός μου!

Φερεκύδης

Ἄλιτῆμωρος.

Χθές ἔτι δὲν τὸν εὔρον παρὰ τὴν ἀκτὴν,
λουόμενον; δὲν ἤρκει; πάλιν λούεται;

Στρούθων

Ἄλλ' εἶνε τώρα τῶν λουτρῶν ἡ ἐποχὴ
καὶ καθ' ἑκάστην δις καὶ τρίς δροσίζεται,
καθὼς μοι εἶπε τῶν γειτόνων δούλῳ τις.

Φερεκύδης

ὦ τὸν εὐήθη καὶ ἠλιθιώτατον!
Βίβῃ αὐτῷ ὅτ' ἔλθον καὶ δὲν ἔμεινα
διότι εἶνε ἀφιλόσοφος καὶ βλάξ.

Στρούθων βλέπων τὸν Ἰβυκος

Ἰδοὺ ὁ κύριός μου.

ΕΚΗΝΗ Β΄

Οἱ ἀνωτέρω, **ΙΒΥΚΟΣ**

Ἰβυκος εἰσέρχόμενος περιχαρῆς

Ἄ, τί θάλασσα!
τί θεῖα ἑρῶς! τί εὐφράσυνον λουτρῶν.

Φερεκύδης

Ἐλούσθῃς πάλιν;

Ἰβυκος τῷ Στρούθωνι

Φέρε οἶνον.

Στρούθων εἰσέρχόμενος

Πάραυτα.

Ἰβυκος

Ἐὰν ἐλούσθῃς;

(δεικνύων τὸ πέλαγος)

Ἴδε ποῖα θάλασσα
ἐν νημερῆ καθ' ἑκάστην μὲ καλεῖ.

Φερεκύδης περιφρονητικῶς

Καὶ τί κερδαίνεις οὕτω πως λουόμενος;

Ἰβυκος

Τὰ μέλη μου δροσίζω ἐν τῷ ὕδατι.

Φερεκύδης

Πολλὸ δικαίως σ' ἀπεκάλασα μωρὸν.

"Ιβυκος

Ἄλλὰ πλὴν τούτου ἀποβάλλω τὸν αὐχμὸν,
τοῦ σώματος τὸν ῥυθὸν καὶ τὸ σπλῆγμα.

Φερεκύδης

ὦ κουφολόγε, κατὰ τί σε ὠφελεῖ
ἀφοῦ μετὰ τὴν λαοῖον πάλιν πρόκειται
νὰ ρυπανθῆς ἐκ νέου; τί ἐκέραδης;

"Ιβυκος

Τί λέγεις, φίλε! σωφρονεῖς ἢ μαίνεσαι!

Φερεκύδης

Ἐγώ! ὑπάρχει σωφρονέστερος ἐμοῦ!

"Ιβυκος

Μὰ τὴν Παρίαν δὲν ἤξεύρω ἀληθῶς
ἐν ὑπάρχει ἄλλας σωφρονέστερος,
ἀλλὰ ἤξεύρω τοῦτο μόνον, ὅτι σοῦ,
βεβαίως δὲν ὑπάρχει ρυπαρώτερος.

Φερεκύδης ἀνίσταίω τὴν κεφαλὴν

Μικρὸν ἀκόμη, τώρα, καὶ εἰς ἀρετὴν
θὰ ἀναγάγῃς τὴν καθαρότητα.

(Ὁ Στροβίλων φέρει οἶνον)

"Ιβυκος

Οἱ λόγοι σου δὲν πρέπει νὰ μ' ἐκπλήττωσιν
ὅπότεν ἔχω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἄνθρωπον
ἐφ' οὗ οἱ ὀφείρες ἅπαντες τοῦ σὺμπαντος
σὺν γυναίξῃ καὶ τέκναις κατασκήνωσαν.

Φερεκύδης

Ἄϊ, πίνε, πίνε οἶνον καὶ κατάστειλον
τὴν φλυαρίαν, ἥτις σε κατέλαβα.

(Πίνουσιν ἀμφότεροι)

"Ιβυκος βλέπων τὴν εὐχαρίστησιν
τοῦ Φερεκύδους

Τί λέγεις;

Φερεκύδης ἀγαλλόμενος

Πόθεν εἶνε!

"Ιβυκος

Ἐκ Λαμφάκου.

Φερεκύδης κρατῶν τὸν οὐρανίσκον.

Ἄ!

"Ιβυκος

Σοῦ ἤρρεσεν ὡς βλέπω.

Φερεκύδης

Εἶνε βάλασμον.

"Ιβυκος

Δὲν πίνεις ἄλλα!

Φερεκύδης προτεινὼν τὸ κύπελλον

Εὐχαρίστως, φίλτατε.

"Ιβυκος εἶδων αὐτῷ τὸν ἀμφορέα

Λαβὲ τὸν ἀμφορέα.

Φερεκύδης

Δός.

"Ιβυκος γελῶν

Οἰνόφλυκτε!

Φερεκύδης πίνων οἶνον ἀκαταπαύστως

Καὶ πῶς ἀγῆθες, Ἰβυκε, τὴν χθὲς λοιπὸν!
Εὐχαριστήθη; κατὰ τὴν παντήγορον!

"Ιβυκος διορθῶν τὴν λύραν αὐτοῦ

Ἐγώ! δυσαρροτοῦμαι, φίλτατε, ποτέ!

Φερεκύδης

Ὁ Σιμωνίδης μένει! δὲν ἐπέστρεψε!

"Ιβυκος

Πῶς! ἐπανῆλθεν' ἀλλ' ἐξῆλθε πάλιν.

Φερεκύδης κρατῶν τὰ χεῖλη.

Ἄ!

Ξ Κ Η Ν Η Γ.

Οἱ ἀνωτέρω, ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΠΕΤΑΛΗ.

Σιμωνίδης

(Ἀπὸ τῆς δασύος τὴν Πετάλην κρατῶν εἰ-
σέρχεται πηδῶν εἰς τὴν σακηνὴν καὶ ἄδων)

Ὅπότεν ἀηδόνες πολυκώτιλοι...

"Ιβυκος γελῶν

Ἄ! Ἴδου ὁ φίλος.

Πετάλη τρέχουσα πρὸς τὸν Φερεκύδην

Ἄ, Φερέκυδες.

Φερεκύδης προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ
καὶ προσυλλάττων τὸ κύπελλον τοῦ

Ἔ, εἶ

μοῦ ἔχυσες τὸν οἶνον.

Πετάλη τρέχουσα πρὸς τὸν Ἴβυκον

Πῶς δὲν ἦλθες σὺ!

Ἴβυκος

Πετάλη μου γλυκεία, προετίμησα
νὰ κάμω τὸ λουτρόν μου.

(Τῷ Σιμωνίδῃ)

Ἄ, τί ἔχασες
τὴ θάλασσα, τί αὖρα!

Σιμωνίδης

Αἴ, ψυχρά!

Ἴβυκος

Λαμπρά.

Σιμωνίδης τῇ Πετᾷλῃ

Ἰδοὺ τί κάμνεις.

Πετάλη τῷ Ἴβύκῳ

Ἄλλὰ ἔχασες καὶ σὺ.
δὲν εἶναι κήπος, ἐν δὲν περιήλομεν.

Ἴβυκος μειδιῶν

Τὰ ἄνθη μαρτυροῦσι. Δὸς καὶ εἰς ἐμέ.

Πετάλη

Βεβαίως, θὰ σοὶ δώσω. Λάβε, φίλτατε.

Ἴβυκος

Ἄλλ' ἢ Λαγίσκα, πῶς! δὲν ἦτο μεθ' ὁμῶν!

Σιμωνίδης ἀνερχόμενος

Μεζῆ μας ἦτο. Ποῦ ἐπήγεν ἀρὰ γὰρ!

Πετάλη

Αἴ, δὲν ἤξεύρεις ποῦ πηγαίνει πάντοτε
φοιᾶν ὄραν! Θὰ περιεργάζεται
τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ μεγάρου τοῦ
ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ τὸν ἐρώμενον.

Σιμωνίδης

Πῶς, τίνα!

Πετάλη

Τίνα! πλὴν τὸν Ἀνακρέοντα.

Φερεκύδης τῷ Ἴβύκῳ

Ἄ, δὲν μοὶ λέγεις, ἀληθῶς ἐμάνη!

Ἴβυκος

Τίς!

Φερεκύδης

Ὁ Ἀνακρέων.

Ἴβυκος

Σοὶ τὰ εἶπομεν καὶ χθὲς
μηδὲ τὸ ὄνομά του ν' ἀναφέρῃς....

Φερεκύδης

Πλὴν....

Ἴβυκος

Τετέλεσται ἀκούεις!

Φερεκύδης

Ἄλλὰ ἐρωτᾷς,
δὲν ἀναφέρω.

Ἴβυκος

Τίποτε.

Πετάλη

Ναί, τίποτε.

Σιμωνίδης

Ἀνεξαιρέτως. Ἔβλε καταφρονητός.

Φερεκύδης

Πολὺ καλᾶ.

(Ἄφρων τὸ κύπελλον)

Προπίνω εἰς ὑγίαν σας.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΑΓΙΣΚΑ

Λαγίσκα ἰδίᾳ εἰσερχομένη δόσθιμος

Τὸ μέγαρόν του τέφρα καὶ ἐρείπια.
Πῶς τοῦτο! πῶς!

Πετάλη

Λαγίσκα.

"Ιβυκος ἀσπληρῶς

Πόθεν ἔρχεσαι!

Λαγίσκα δυσαρέστως

Καὶ τί! θὰ δώσω λόγον πόθεν ἔρχομαι!

"Ιβυκος μελιχίως

Λαγίσκα, μὴ θυμόνης.

Λαγίσκα

"Αφες με καὶ σὺ.

(Καθίεται σύνουσι)

Πετάλη τῷ Σιμωνίδῃ

"Ω, ἂν ποτὲ μὲ φέρης εἰς τὴν θέσιν τῆς τὰς παρειάς σου ὄνυχες θὰ δρύψωσι.

Σιμωνίδης μετ' ἀγάπης

Καλὴ Πετάλη, εἶνε τοῦτο δυνατόν.

"Ιβυκος κρυφίως γελῶν καὶ ἀπὸ τῆς χλαμύδος σύρων τὸν Σιμωνίδην

Πανοῦργε!

Σιμωνίδης

Σίγα, "Ιβυκε.

"Ιβυκος

Παμπόνηρε!

ἀλλ' ἀνεπτύχθης, βλέπω.

Σιμωνίδης περιδεῆς

Σίγα πρὸς Θεῶν!

Πετάλη

Καὶ τώρα οἶνον ὅπως εὐθυμήσωμεν καὶ ἄσματα.

Λαγίσκα

Πετάλη, ἄφες, φίλη μου;

Πετάλη

Τί!

Λαγίσκα

Τῆσμάτ' ας. Ψάλλετε βραδύτερον.

Πετάλη

"Ἄλλ' εἶσαι, φίλη, ὀχληρὰ καὶ φίλκωτος ζητοῦσα καὶ ἐκ τρίτου νὰ μὴ ψάλωμεν. Μὴ θέλης ἔτι νὰ πενοθήσωμεν κ' ἡμεῖς διότι σὲ κατέχει ἄλγος ἄλογον!

Πῶς μετεβλήθης! Σὺ δὲν ἦσο ἄλλοτε ὡς εἶσαι τώρα καὶ ἰδίως σήμερον. "Α, ὄχι· φίλη, θ' ἀναμέλψωμέν ὡδὰς καὶ ὡς συνήθως θὰ διημερεύσωμεν ἐν εὐφροσύνῃ, εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ.

Λαγίσκα

Θὰ φύγω τότε.

Πετάλη

Φύγε.

Λαγίσκα ἐγειρομένη

"Α!

"Ιβυκος

Λαγίσκα!

Σιμωνίδης

Πῶς;

Πετάλη

Λυποῦμαι, πλήν, Λαγίσκα, ὁμολόγησον ὅτ' εἶνε καὶ γελοῖον.

Λαγίσκα καρτερικῶς

"Ἐχεις δίκαιον.

Εὐδαιμονεῖτε.

Φερεκύδης ἐγειρόμενος

Φεύγεις;

Σιμωνίδης

Πῶς, Λαγίσκα μου;

Λαγίσκα

"Ω, ἀφετέ με. Μὴ ζητῆτε παρ' ἐμοῦ νὰ μείνω ἐν τῷ μέσῳ ἰλαρότητός καὶ ὅπου ἀντηχοῦσιν ἄσματα φαιδρά. Δὲν ἔχω πλέον τῆς ψυχῆς τὴν δύναμιν διὰ νὰ εἶμαι ὅπως ἤμην ἀπαθής. Τὰ βλέμματά σας ἐκ τοῦ ὄλθου λάμπουσιν ἐνῶ ἡ θλίψις ἐρφωλεῖται ἐν ἐμοί. Δοικὸν τί θέλει καὶ πρὸς τί νὰ ἴσταται εἰκὼν τοῦ πένθους ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς; Εὐδαιμονεῖτε πάντες, εὐθυμήσατε καὶ περὶ τῆς Λαγίσκας μὴ ζητῆτε, μὴ. (Ἐξέρχεται δραματικῶς)

ΕΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ ἀνωτέρω πλήν τῆς ΛΑΓΙΣΚΑΣ.

"Ιβυκος τρέχων κατόπισιν αὐτῆς Λαγίσκα.

Φερεκίδης
Φεύγει!

Πετάλη
Τάλαινα!

Σιμωνίδης
Τί ἔρωσ!

Πετάλη στρεφομένη
Αἴ!

Σιμωνίδης
Δὲν λέγω τοῦτο διὰ σέ, Πετάλη μου.

Πετάλη
Ἐνόμισα.

Σιμωνίδης θωπεύων αὐτὴν
Πετάλη.

Ἰθυκος κατερχόμενος
Τί ἀνόητος!

Σιμωνίδης ἰδίᾳ
Καὶ ἂν πρὸ πάντε ἡμερῶν μὲ ἔβλεπε.
Θεοί! μὴ μάθῃ τίποτε κατέ!

Πετάλη
Λοιπὸν
τὰ ἄσματά μας. Ψάλε, Ἰθυκε.

Ἰθυκος
Ναί, ναί, νὰ ψάλω καὶ τῇ Ἀθήῃ τὰ δαινά.

Φερεκίδης ἐγειρόμενος
Ἡ εὐτυχία μεθ' ἡμῶν συνέταιροι.

Πετάλη
Καὶ σὺν τῇ εὐτυχίᾳ πᾶσα ἡδονή.

Σιμωνίδης
Εἶγε, Πετάλη, συμπληροῖς τὴν σνέψιν μου
Τί τῶν θνητῶν ὁ βίος ἄνευ ἡδονῆς;
αἱ τυραννίδες ἄνευ ταύτης θύσκληροι
καὶ τῶν Μακάρων ὁ αἶων ἀζήλωτος.

Πετάλη ἀσπαζομένη αὐτὸν
ἐπανειλημμένως
Ἄ, τὸ ἀζίζεις, φίλτατε, τὸ φίλημά.

Φερεκίδης
Ἄρκει, ἄρκει, Πετάλη, καὶ τὸν ἔφαγες.

Πετάλη
Λοιπὸν τὸ ἄσμα, ψάλε, Ἰθυκε καλέ.

Ἰθυκος ψάλλων
Καὶ πάλιν ἀνοιξίς φαιδρᾶ
ὅποια δρόσος καὶ χαρά.
Ἐκ ποταμῶν ἀρδόμεναι κυδῶναι μηλίδες
ἰδέ τας πῶς ἐφραίνονται, ἰδέ τας πῶς ἀνθοῦσι
ἀφρόντιδες τὴν ἀνοιξίν!
Καὶ οἰνανθίδες δρόσεραί, ὑπὸ σκιάν, ἰδέ τας
αὐξάνουσιφυλλοσκεπίς, ἰκμάδος εἰνεπλήρεις,
Ἦ, δρόσος, τέρψις καὶ χαρά
ἐν τῇ ἀνοιξίῃ τῇ φαιδρᾶ.

Πετάλη
Ἐραῖα, ψάλε πάλιν ψάλε, Ἰθυκε.

ΞΚΗΝΗ ΕΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

Ἀνακρέων ἐπιφανιόμενος εἰς τὸ
βᾶθος ἰδίᾳ
Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰθύκου.
(Μένει ἀκίνητος καὶ περιαλγῆς, εἶτα
ἐν συγκινήσει, ἀκροᾶται τοῦ ἄσματος)

Φερεκίδης
Αἴ, λοιπὸν ἐμπρός.

Ἰθυκος ψάλλων
Μόνος ἐγὼ, μόνος ἐγὼ
ἐκ τῆς ἀγάπης φλέγομαι.
Ἄποκληρος τῶν θωπεῖων τῆς δρόσου τοῦ Ζεφύρου
ὕπὸ τυφᾶνος θρακικοῦ περιωλεγοῦς ἀπαύτως
δινοῦμαι, ἀναρπάζομαι!
ἢ φλογερά μανία τοῦ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
συγκαταφλέγει τὴν ψυχὴν, τὰ σπλάγχνα μου
[δαρδάπτει.

Καὶ ἔξω ἀνοιξίς φαιδρᾶ
καὶ δρόσος, τέρψις καὶ χαρά!

Ἀνακρέων εἰσερχόμενος περιχαρῆς
Ἄποισαν εὐτυχίαν διελάκτισα.
(Ἐγείρονται ἅπαντες)

Σιμωνίδης
Πῶς; σὺ ἐδῶς

Ἀνακρέων μειδιῶν

Ναί, φίλοι.

Ἴβυκος ἐργίλωε

Φίλοι σου ἡμεῖς;

Ἀνακρέων ἔκπληκτος

Τί λέγεις;

Ἴβυκος

Φύγε, φύγε.

Ἀνακρέων ἐμβρόντητος

Ἄ!

Σιμωνίδης

Ναί, ἀπέλθε.

Ἀνακρέων

Φερέκιδες, Πετάλη....

(Οὗτοι στρέφουσιν αὐτῷ τὰ νῶτα)

Πῶς καὶ σαῖς, καὶ σαῖς.

Ἴβυκος

Καὶ δὲν ἠσχύνθης γ' ἀποστείλης ἄνθρωπον
νὰ μᾶς ὑβρίσῃ;

Ἀνακρέων

Τίς, ἐγώ;

Ἴβυκος

Σὺ, σὺ, ναί, σὺ.

Σιμωνίδης

Εἰς γεῦμα μᾶς ἐκάλεις ὡς ἂν εἴμεθα
τῶν δούλων σου οἱ δούλοι.

Ἀνακρέων

Δὲν γνωρίζω τι.

Σιμωνίδης

Σὺ δὲν γνωρίζεις; Μήπως δὲν ἀπέστειλες
τὸν ἐπιστάτην Τενθηρέδωνα;

Ἀνακρέων

Ναί, ναί, ναί.

καὶ σαῖς, μοι εἶπε, τὸν ὑβρίσατε.

Ἴβυκος

Ἡμεῖς;

Ἀνακρέων

Βεβαίως.

Σιμωνίδης

Σίγα, εἶσαι καὶ διπρόσωπος.

Ἀνακρέων ἰδία

Θεοί! Ἐκείνη! ὦ, ναί, τώρα ἐννοῶ.

Ἄ, Δάφνη, Δάφνη καὶ αὐτὸ διέπραξες;
(Μεγαλοφώνως)

Ὁμνῶω, φίλοι, ὦ, πιστεύσατέ με σεις;

Ἴβυκος

Τί μένεις; φύγε· ἤκουσας;

Ἀνακρέων

Ἀδύνατον.

Σιμωνίδης

Ἐδῶ τί θέλεις; σὺ ὁ μυριόπλουτος
ἐν μέσῳ τῆς κενίας τί ἀναζητεῖς;

Ἐνόσω ἤσο πένης σ' ἐγνωρίζομεν
καὶ εἴμεθα ἑταῖροι, φίλοι ἐν παντί,
ἐν δυσπραγίαις, ἐν μακαριότητι.

Ἄφ' ἔτου ὄμως θησαυροῦς ἀπέκτησας
καὶ ὑπερῆρας ὑπερήφανον ὄφρῦν,
ἀφ' ἔτου πρὸς τοὺς πάντα ἐπιδείκνυσαι
τετυφωμένος ὁ εἰς ὄγκον ἐξαρθαῖς,
ἀφ' ἔτου προσηνέχθης πρὸς τοὺς φίλους σου
ὡς τυραννισκος, ὡς αἰσχρὸς αἰσιανός,
ἡμεῖς τελείως ἀπὸ σοῦ ἀπέσομεν
καὶ οὐδ' ὑπάρχει πλέον μεταξὺ ἡμῶν
δεσμὸς φιλίας, ὡς ὑπῆρχεν ἄλλοτε.
Μακρὰν ὁ γαῦρος, ναί, μακρὰν ὁ ἀλαζῶν
ὁ λησιμονήσας ἐν τῇ ἀλιθιότητι
τοὺς πάλαι φίλους καὶ τὴν παλαιὰν ζωὴν.

Ἀνακρέων περιλυτός

ὦ, σύγγνωτέ μου, ἔπαισα ὁ ἄθλιος
ἀλλὰ κ' ἐτιμωρήθην ὑπὸ τῶν θεῶν.

Δὲν εἶν' εὐδαιμονία ἡ εὐμάρεια
οὐδὲ τὸν ἄλθει φέρουσιν οἱ θησαυροί.

Δὲν εὖρον ἐν τῷ πλούτῳ βίαι ἡλιπίζον·
ἐκ τούναντιού, εὖρον τὸν ἀηδισμόν,

μερίμνας, λύπας, πᾶσαν ἀθλιότητα
καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην καὶ φανακισμόν.

Ἀνθρώπους εἶδον ὡς τοὺς ὄφεις ἐρποντάς
διὰ τὴν κτῆσιν πέντε δέκα ὄβολῶν·

ὕπῳ κολάκων πάντοτ' ἐπαδόμενος
ἀνέπνεον ἀπαύστως πνεῦμα πνιγνῶν·

τὴν εὐτυχίαν ὁ μωρὸς ἠγόραζον
καὶ εἶχον πάντα μένον διὰ τοῦ χουσοῦ.

Ναί, εὐτυχίαν πεπλασμένην, κίβδηλον,
ψευδῆ, προδότην καὶ χρημάτων ὠνητήν.

Ὁ γρῆνος ἔπας τώρα ἐπιλείπει με
νὰ εἶπω τί ὑπέστην, πείρας συμφορᾶς,
ἀλλὰ καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω ἅπαντα.

Πετάλη

ὦ, δὲν ἐτιμωρήθης ὅσον ἔπρεπε.

Ἀνακρέων ἀνασειὼν τὴν κεφαλὴν

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀργαλέῃ βιοτῇ
πικρῶν δακρῶν ἐπληρώθη τόμμα μου
καὶ τότε τότε ὁ τρισάποτμος ἐγὼ
ἐστράφην κύκλω καὶ δὲν εἶδον φίλον μου.
(Ἀναλύεται εἰς δάκρυα)

Φερεκύδης ἀοστρηῶς

Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα. Εἶσαι μισαρός.

Ἀνακρέων ἐν συγγινῆσει

Ἄλλ' ἐπαρηγορούμην ὡς ὁ ναύκληρος
ὀπότεν ἐν τῷ μέσῳ λαίλαπος σφοδρᾶς
τοὺς Διοσκούρους βλέπει ἐπιτέλλοντας.
Καὶ ἐνθυμήθη τὴν καλύβην τὴν πτωχὴν,
ἐξ ἧς ἐκρέει εὐτυχίας χεῖμαρρος,
ἐν ᾗ γεννᾶται ἀενάως ἡ χαρὰ
καὶ τῶν κροτάλων ἀντηχεῖ ὁ πᾶταγος.
τοὺς Διοσκούρους ἐνθυμήθη τοὺς ἐμοὺς
καὶ πρὸς τὸ στέγος τὸ βαιὸν ἐχώρησα
ἐλπίδων πλήρης ἵνα λάβω ἀσπασμὸν
καὶ διὰ τούτου πάντα λησμονήσωμεν.

(Βλέπων ὅτι πάντες σιγῶσιν)

Ἦ, δὲν θὰ τόχω τῆς συγγνώμης σας λοιπόν;
Σιγαῖτε πάντες; μὲ ἀποδιώκετε;

Ἐμέ; Σιγαῖτε; τί; τὸν Ἀνακρέοντα;

(Ἐξαλλος)

Ἦ, εἶπατέ το πάλιν, νὰ ε' ἀκούσω, ναί.

Ἴβυκος

Ἡ σκέψις αὕτη δὲν ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ
μεθ' ἧσα εἶπες πρὸς ἐμὲ ἀκούοντα,
καὶ μετ' ἀγάπης θὰ σὲ περιέπτωσον
τὰ δάκρυά μου ἀπομάσσων γεγηθῶς
ἂν εἶχόν τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐριον
θὰ εἶσαι οἷος εἶσαι ταύτην τὴν στιγμήν....

Ἀνακρέων

Θὰ εἶμαι, πιστευσέ με, φίλε Ἴβυκε.

Ἴβυκος

Νὰ σὲ πιστεύσω θέλω.... πλὴν δὲν δύναμαι.

Ἀνακρέων

Ἦ, δέομαι σου πρὸς Διὸς τε καὶ Θεῶν!

Σιμωνίδης

Ἐὰν ὀπότε ἦλθες σοὶ ὠμίλησα
ὦμος τὴν γνώμην, ὅπ' ὀργῆς ἀκράτητος,
λυπούμαι τῶρα τὴν δυσπάθειαν μαθῶν
καὶ κλαίων ἐνδερμύχως μεταμέλομαι.

Ἀνακρέων

Ἦ Σιμωνίδη, λύσον τὸ ἐγκότημα . . . .

Σιμωνίδης

Πρὸς τί νὰ λύσω τοῦτο; τί τὸ ὄφελος;
Ἀπῆλθες ἔπαξ καὶ ἡ λύπη τῶν φρενῶν
ἐπὶ ἡμέρας μὲ κατέχευεν ἀναυδόν.
Τί ἐπανῆλθες; ἵνα ἴσως αὐριον
ἀπέλθης πάλιν καὶ ἐκ νέου λυπηθῶ;
Ἦ, ὄχι, ὄχι, δι' ἐμὲ ἀπέθανες.
Πορεύου ὄθεν ἦλθες, φύγε ἀπ' ἐδῶ
καὶ εἰς τὰ μέγαρά σου μένε ἄθλιος.

Ἀνακρέων περιχαρῆς

Ἄλλὰ δὲν ἔχω πλέον μέγαρα ἐγὼ.

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

Δὲν ἔχεις;

Ἴβυκος ὁμοίως

Πῶς; δὲν ἔχεις;

Ἀνακρέων

Τὰ κατέκλυσα.

Ἀπέβαλον τὰ πάντα· εἶμαι πέννης.

Ἴβυκος

Σὺ;

Ἀνακρέων

Ναί, ναί, δὲν ἔχω πλέον οὐδὲ μέγαρα
οὐδὲ ἀμάξιας, οὐδὲ ἄρματα λαμπρά,
τὰ πάντα πλὴν τῆς λύρας ἐγκατέλειψα
διὰ νὰ εὖρω ἐν ὑμῖν τὴν χαρμονήν.

Ἴβυκος περιχαρῆς

Ἦ, τότε . . . .

Σιμωνίδης ὁμοίως

Τότε....

Ἀνακρέων διανοίγων τοὺς βραχίονας

Ἔλθετε.

*Ἴβυκος ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ κλαίων*

Ἀνάκρεον.

Σιμωνίδης ὁμοίως

Ἦ φίλε, φίλε.

Ἀνακρέων ἀσπαζόμενος αὐτοὺς

Ἦ, τρισόλβιος ἐγὼ!

Φερεκύδης περιχαρής

Χαρὰ καὶ ὄλθος! Ἐπανήλθες φίλτατε!
Ὁ Ἄνακρέων εἶνε πάλιν μεθ' ἡμῶν.

Ἄνακρέων τρέχων πρὸς τὸν Φερεκύδην

Φερέκυδες.

(Ἀσπαζόμενος τὴν Πετάλην, ἣτις
ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν)
Πετάλη!

Πετάλη ἀσπαζομένη αὐτὸν

Ἄ, τριφιλητε.

Φερεκύδης

Ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ τοῦ ἀγαπητοῦ
τὸν οἰνεῖονα πρέπει νὰ κενώσωμεν
οὐχὶ κατὰ καθίσκουσ; ὅπως ἄλλοτε
ἔλλα κατὰ πιθάρκνας ἐν ἀλλαγμοῖς.

Ἴβυκος

Ναί, ναί.

Σιμωνίδης ἀνερχόμενος

Ποῦ εἶσαι Στρούθων, τὰς πιθάρκνας, αἰ!

Ἄνακρέων

Νὰ πῶμεν, ἑταῖροι, καὶ νὰ σπείσωμεν
βακχεῖα τῷ Λυαλίῳ ἄδοντας φαιδρῆς.

Πετάλη

Ὁ οἶνος αὐτός ἐστω ληθομέριμος.

Ἄνακρέων

Ἐξηλωμένος ἐπὶ μύρτων καὶ λωτῶν
θὰ πῶ κατακέρως, μέχρι πληρομῆς.
Ἐλθε, ὦ Ἔρωσ; φίλε, λάβε πάπυρον
καὶ ἀναστέλλων τὸν χιτῶνα δι' αὐτοῦ
νὰ μὲ διακονήσης ἐτοιμάσθητι
κιρνῶν τὸ πόμα τοῦ εὐδότηρος θεοῦ.

Περᾶ ὁ βίος· τρέχει κυλιόμενος
ὡς κυλινδοῦται ὁ τροχὸς τοῦ ἔρματος
καὶ τῶν ὀστέων λυομένων ἔπειτα
ὀλίγη κόνις μόνον μένομεν ἡμεῖς.

Πρὸς τί νὰ χρίσης μύροις καὶ ἀρώμασι
τοῦ τάφου μου τὴν λίθον μετὰ θάνατον;

Πρὸς τί νὰ ράνης μάτην τὴν ταφίαν γῆν;

Ἐμὲ, ὦ Ἔρωσ; μᾶλλον ὄσση ἔτι ζῶ
διὰ παντοίων μύρων καταμύρισον
καὶ ῥόδοις στέφαι τὴν ἀκμαίαν κεφαλὴν
καλῶν συνάμα τὴν καλὴν ἑταίραν μου.

Ἦρῖν ἢ ἀπέλθω εἰς τὰς χώρας τῶν νεκρῶν

ἐν πότεισ; Ἔρωσ; ἐν θαλαῖσ; ἐν χοροῖσ;
νὰ ἐσκοθέσω θέλω πᾶσαν μέριμναν.

Ἴβυκος περιχαρής

Δὲν μετεβλήθη, ὄχι· εἶνε ὁ αὐτός.

Ἄνακρέων

Ἄλλ' ἢ Λαγίσκα, φίλοι, δὲν μοι εἶπατε
τί κάμνει;

Ἴβυκος ἀνασειὼν τὴν κεφαλὴν

Ἢ Λαγίσκα....

Ἄνακρέων

Τί;

Σιμωνίδης

Ἄθλια!

Ἄνακρέων

Πῶσ;

Πετάλη

Ἀφ' ἧς ἐγκατελείφθη δὲν ἀνέκυψε
καὶ ἄγει βίον θλίψεως καὶ στεναγμῶν.

Ἄνακρέων

Τί λέγετε; Ἄ, Λαγίσκα! Ποῦ, ποῦ εἶνε; ποῦ!
Ὡ, φέρετέ με πρὸς αὐτὴν καὶ τάχιστα.
Γλυκεῖα φίλη, πόσον σ' ἐπεπόθησα.

Πετάλη

Ἄν εἶνε ἴσως....

Ἄνακρέων

Ποῦ;

Πετάλη

Ἐν τῷ ναῷ ἐδῶ.

Ἴβυκος

Ἀπίθανον δὲν εἶνε.

Ἄνακρέων

Τότε, φίλοι μου,

ἄς μεταδῶμεν εἰς ἀνδύρεσιν αὐτῆς.

Σιμωνίδης

Βεβαίως.

Φερεκύδης βλέπων εἰσερχόμενον
τὸν Στρούθωνα

Ἄ, ὁ οἶνος.

Ἀνακρέων πρὸς τοὺς κίονας

Ἐλθετε λοιπὸν.

Περάλη

Ἐντεῦθεν, φίλοι, διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ.

Ἰβυκος τῷ *Στρούθῳ*.

Ἀπόθεε τὴν πιθάκην καὶ θά ἔλθωμέν.

(Ἐξέρχονται ἅπαντες ἀριστερᾷ)

ΞΚΗΝΗ Ζ΄.

ΣΤΡΟΥΘΩΝ, καὶ εἶτα **ΔΟΚΡΙΩΝ**.

Στρούθῳ

(ἀποθέτων ταχέως τὴν πιθάκην καὶ τρέχων πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξηλθον)

Ὁ Ἀνακρέων; πῶς; ἀλλ' εἶνε ἄριστα.
Δὲν ἔχει τι· δὲν πάσχει· εἶνε εὐθυμος
καὶ τρέχει γηθοτύμως. ὦ, χαρὰ, χαρὰ!
(Κατερχόμενος)

Οἱ βδελυροὶ ἐκείνοι τὸν κατέβληθον·
ὁ Εὐπαλίνοσ καὶ ὁ ἄλλοσ ὁ αἰσχροσ
ὁ τοκογλύφοσ. ὦ, νὰ μὴ τοὺσ ἐβλεπε.
Μακρὰν αὐτῶν νὰ ἔζη ἀνένόχλητοσ
διὰ νὰ ἀπολαύσῃ βίον ἡρεμον.

Δοκρίῳ εἰσερχόμενοσ ὡσ κατὰ-
σκοποσ, ἰδίᾳ

Ἐδῶ μοὶ εἶπον ὅτι ἦλθε· προσοχῆ-

Στρούθῳ βλέπων τὸν *Δο-*
κρίωνα περιδεῆσ

Ὁ τοκογλύφοσ!

Δοκρίῳ μαιδιῶν

Χαῖρε, *Στρούθῳ*, φίλτατε.
Λοιπὸν ἐδῶ καὶ πάλιν ἐπανήλθομέν.

(Μυστηριωδῶσ)

Καὶ ποῦ νὰ εἶνε;

Στρούθῳ

Τίε;

Δοκρίῳ

Ὁ Ἀνακρέων; αἶ;
Τοὺσ τόκοουσ φέρω, τὰσ εἰσπράξεισ τοῦ μηνόσ
καὶ πρέπει νὰ τὸν ἴδω, *Στρούθῳ*, μ' ἐννοεῖσ;

Στρούθῳ ἰδίᾳ

Πῶσ ν' ἀποκρύψω τώρα τὴν ἀλήθειαν;

Δοκρίῳ

Ποῦ εἶνε, *Στρούθῳ*;

Στρούθῳ προσποιούμενοσ ἄγνωστον

Μὴ ἤξεδρω καὶ ἐγώ;

Δοκρίῳ ὑπάκτωσ

Ἄ!

Στρούθῳ

Δὲν τὸν εἶδον.

Δοκρίῳ βλέπων αὐτὸν ὑπόδρα, ἰδίᾳ

Ὁ ἀχρεῖοσ μ' ἀπατᾷ.

Στρούθῳ ἰδίᾳ

Τοιοιτοτρόπωσ τὸν ἀπομακρύνομεν.

Δοκρίῳ ποτηρῶσ

Λοιπὸν ἐδῶ δὲν εἶνε;

Στρούθῳ

Ὅχι.

Δοκρίῳ

Κάλλιστα.

Τοῦλάχιστον γνωρίζεῖσ ποῦ εὐρίσκεται.

Στρούθῳ

Ποσῶσ.

Δοκρίῳ

Αἶ, τότε νὰ σοὶ δώσω, φίλτατε,
τοὺσ εἰσπραχθέντεσ τόκοουσ ὅπωσ ἀσφαλῶσ
τοὺσ ἐγχειρίασ εἰσ αὐτόν, πλὴν σήμερον.

Στρούθῳ προθύμωσ

Ναὶ, ναὶ καὶ εὐχαρίστωσ.

Δοκρίῳ ἐπιτιθέμενοσ κατ' αὐτοῦ

Ἀχρεῖστατα·
καὶ δὲν ἤξεδραῖσ ποῦ εὐρίσκεται;

Στρούθῳ

ὦ, δὲ!

Δοκρίῳ

Ψυθῶν ἀχρεῖσ. Φύγε.

Στρούθων ἀπερχόμενος
 ὦ, τί ἔπαθα!

ΞΚΗΝΗ Η΄.

ΛΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Λοκρίων κατερχόμενος

Νά μ' ἀπατήση ἐπεζήτει ὁ μωρός.
 (Περисκοπεῖ τὴν ἀΐθουσαν)

Θράσων ἰδίᾳ

Ἐδῶ τί κάρνου; ἔφαγαν, δὲν ἔφαγαν;
 ἀπὸ τῆς χιῆς ὁ τάλας εἶμαι ἄσικτος.

Λοκρίων βλέπων τὸν Θράσωνα

Ὁ Θράσων.

Θράσων

Σὺ, Λοκρίων.

Λοκρίων πλησιάζων αὐτὸν

Χαῖρε, σύμμαχε.

Θράσων μακρυνόμενος αὐτοῦ

Μακρὰν, προδότη.

Λοκρίων

Πῶς; τὸν σύμμαχον λοιπόν;

Θράσων

Σιώπα! Συμμάχη! Ἐξωλέστατε!

Λοκρίων

Πῶς, φίλε Θράσων; ἔχεις καὶ παράπονον.

Θράσων

Καὶ ἕως τῶρα τί μοῦ ἔδωκες, ἀσυχρῆ;

Λοκρίων

Περίμεινον ὀλίγον; τί κερδαίνομεν;

Θράσων

Σὺ τί κερδαίνεις; Πόσα, πόσα ἔφαγες;

Λοκρίων

Τί ἔφαγα ὁ τάλας! Δέκα τάλαντα!

Θράσων ἐμβρόντητος

ὦ, τὸν ἀχρεῖον! καὶ δὲν εἶσαι ἄθλιος
 μὴ δώσας ἔτι οὐδὲ ἓνα ὄβολόν;

Λοκρίων

Περίμεινον σοὶ λέγω· θὰ μοιράσωμεν,
 διότι τῶρα θὰ κερδήσωμεν πολλὰ.
 Δὲν εἶδες πῶς τοὺς ἄλλους τοὺς ἐδίωξεν;
 Ἡμεῖς κ' ἡ Δάφνη πλέον μένομεν, ἡμεῖς
 καὶ ἴσα ἴσα τῶρα θὰ χορτάσωμεν.

Θράσων ἀνερχόμενος

Δὲν θέλω.

Λοκρίων

Πῶς;

Θράσων

Δὲν θέλω πλέον τίποτε.

Λοκρίων

Τί, φεύγεις;

Θράσων

Ναί, πηγαίνω πρὸς τὸν μάγειρον
 νὰ ἴδω ἐὰν ἔχη τι ἀπὸ τῆς χιῆς.
 (Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ Θ΄.

ΛΟΚΡΙΩΝ, καὶ εἶτα ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Λοκρίων βλέπων ἀπερχόμενον
 τὸν Θράσωνα.

Λοκρίων, χαῖρε· εἶσαι μόνος τοῦ λοιποῦ.
 Ἄν καὶ εἰς τοῦτον δὲν θὰ ἐδίδον ποτὲ
 καλὸν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἔχω σύντροφον.

(Περисκοπὸν τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς)

Ἄλλὰ νὰ εἶνε ἄρα γε αὐτὸς ἐδῶ
 νὰ σπεύσω πρὸς τὴν Δάφνην;

(Βλέπων ἀπερχόμενον τὸν Φερεκύδην)

Ὁ φιλόσοφος.

Φερεκύδης ἰδίᾳ

Ποῦ νὰ ἀκολουθήσω τοὺς δορυρεῖς αὐτοῦ
 ὡς ἔπαι τρέχουν μὴ καὶ δὲν τὴν εὐρωσιν
 (Καθήμενος)

Ἄ, ἐκουράσθην.

(Στέμνον)

Πρέπει νὰ ἐγγράσασαι!

Λοκρίων ἰδίᾳ.

Ὁ γέρον ὁὗτος θὰ γνωρίζῃ πιθανῶς.

Φερεκύδης βλέπων τὸν Λοκρίωνα

Πῶς; σὺ, Λοκρίων; τί ζητεῖς ἐδῶ;

Λοκρίων μειδιῶν

Ἔ, ἔ;

Φερεκύδης ἐγειρόμενος

Τί θέλεις, τοκαγλύφε;

Λοκρίων

Πλὴν, Φερέκυδες;

Φερεκύδης

Νὰ φύγης καὶ ἀμέσως, ἀναιδέστατα.

Λοκρίων

Πρὸς τί αἱ ὕβρεις; τί διέπραξα κακόν;
Ἔργάζομαι ἐντίμως....

Φερεκύδης

"ὦ, τὸν ἄθλιον!

Λοκρίων

Αἶ, θησαυρίζω· εἶνε φυσικώτατον.

Φερεκύδης

Καὶ τί τὸ θέλεις τόσον χρῆμα, τριδικέ;

Λοκρίων

Νὰ ζήσω, φίλε· ἄλλως πῶς θὰ ζήσωμεν;

Φερεκύδης

Νὰ ζήσης αἶ; νὰ ζήσης; Καὶ δὲν σκέπτεσαι
ὅτι κ' ἐὰν αἰῶνα διανῶσης ζῶν
ἐν πλοῦτου ἀπολαύσει μυριόπλοτος,
αἰῶνας ὅλους θὰ διέλθης τεθνεώς;
Αἰῶνας· ὄχι δύο, ὄχι δώδεκα,
ἀλλὰ μυρίους, ἀναρίθμους· ναι, ναι, ναι.
Ἐντὸς νυκτὸς ζοφώδους τιμωρούμενος,
ἀνέστιος, ἀλήτης, πάσχων, ἀσθενῆς,
στερούμενος ἀέρος, ἄρτου, ὕδατος,
οἰμώζων, κλαίων, φρίττων, δδύρόμενος
δι' ὅσα πράττεις ἐπὶ γῆς ἀνόσια.

Λοκρίων

Τί πράττω;

Φερεκύδης

Τί; τί πράττεις; τί; κλεπτίστατα;

Λοκρίων

Ἐγώ;

Φερεκύδης βαίνων κατ' αὐτοῦ

Πατοῦσα!

Λοκρίων ἀναπηδῶν

Αἶ!

Φερεκύδης

Νὰ φύγης ἀπ' ἐδῶ.

Λοκρίων ἰδίᾳ

Ἐδῶ βεβαίως εἶνε. Τρέχω πρὸς αὐτήν.
(Ἐξέρχεται δραμαίως)

ΕΚΗΝΗ Γ'.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ, εἶτα ἸΒΥΚΟΣ καὶ
ΣΤΡΟΥΘΩΝ.

Φερεκύδης

Αἶ, βδελυγμία! Πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε
τὸ θυμά του ν' ἀρπάσῃ ὁ ἀπατεῶν.

"Ἰβυκος εἰσερχόμενος ἀριστερῶθεν

Πιθάκνας, Στρούθων· αἶ, ποῦ εἶσαι;

Στρούθων εἰσερχόμενος δεξιῶθεν

Κύριε.

"Ἰβυκος

Ἀμέσως, φέρε οἶνον.

Στρούθων δεικνύων τὴν πιθάκην.

"Ἐφερα, ἰδοῦ.

"Ἰβυκος

Τὸν πιθεῶνα φέρε· σπεῦσε τάχιστα.

(Ὁ Στρούθων ἐξέρχεται.)

Φερεκύδης

Λοιπὸν;

"Ἰβυκος

Τὴν εἶρενα.

Φερεκύδης

Αἶ, ἡσθάνθησαν χαράν.

"Ἰβυκος

Τὸ γῆθος ἀμφοτέρων εἶνε ἄρρητον.
Ἡ τάλαινα Λαγίσκα δὲν ἐπίστευε
τὰ ὄμματά της· ἔβλεπεν αὐτὸν ἐκεῖ
ἐνώπιόν της· εὐφροσύνως κλαίοντα.

καὶ τὴν Πετάλην ἀνηρώτα συνεχῶς
ἐὰν δὲν ἦτο ἄλλος. Δὲν ἐπιθετο.

Φερεκύδης

Ποῦ εἶνε τώρα;

"*Ἴβυκος* βλέπων ἀριστερᾶ
"Ἐρχονται ἰδοῦ, ἰδοῦ.

ΕΚΗΝΗ ΙΑ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ ΠΕΤΑΛΗ,
ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΛΑΓΙΣΚΑ.

Πετάλη

Χαρὰ, χαρὰ!

Σιμωνίδης

Τὸν οἶνον, νὰ μεθύσωμεν.

Πετάλη

Προσέρχονται γελῶντες καὶ τρισευχεῖς!
(Ὁ Στρούθων καὶ οἱ δοῦλοι εἰσέρχονται
φέροντες πιθάκνας)

Λαγίσκα περιχαρῆς

"ὦ φίλοι, φίλοι, ποῖος ὄλθος σήμερον!

"*Ἀνακρέων*

Λαγίσκα, μὴ μ' ἀφίνης οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν
(Ἐναγκαλίζεται τὴν *Λαγίσκαν*)

Σιμωνίδης

"Ἐάν ποτε, *Πετάλη* . . . .

(Ἡ *Πετάλη* εξαγριῖσθαι)

Λέγω, ἂν ποτε,

ἐὰν σ' ἐγκαταλείψω . . . .

Πετάλη βαίνουσα κατ' αὐτοῦ

Τί; τί εἶπες; τί;

Σιμωνίδης πεφοβισμένος

"Ἐάν, σοὶ εἶπον . . . .

Πετάλη βαίνουσα κατ' αὐτοῦ καὶ
τοὺς ὄνυχας δεικνύουσα)

Τέρας, σὲ ἀπέδρυψ!

(Ὁ Στρούθων καὶ οἱ δοῦλοι τὰς πιθάκνας κο-
μίσαντες ἐξέρχονται. Ὁ *Φερεκύδης* καὶ οἱ
λοιποὶ ἐτοιμάζουσι τὰ τοῦ ποτοῦ.)

"*Ἀνακρέων*

ἐν ἀγκάλαις τὴν *Λαγίσκαν* κρατῶν καὶ
μετ' ἀγάπης προσβλέπων αὐτὴν

"Ἡ κόρη τοῦ *Ταντάλου*, φίλη, ἄλλοτε
ὡς λίθος ἔστη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν *Φρυγῶν*
καὶ τὸν ἄερα ἔταμεν ὡς χελιδῶν
ἢ νέα *Πρόκνη*, κόρη τοῦ *Πανδίωνος*.
"Ἐγὼ, ἄς ἤμην, ὦ, ἄς ἤμην ἔσοπιτρον
διὰ νὰ βλέπης αἰωνίως εἰς ἐμὲ,
χιτῶν ἐγὼ ἄς ἤμην ὅπως μὲ φορῆς,
ἄς ἐγενόμην ὕδωρ ἵνα λούσσαι,
ἄς ἤμην μύρον, ἵν' ἀλείφω μόνον σέ,
καὶ ἡ ταινία ἢ περὶ τὸ στήθος σου
καὶ τοῦ τραχήλου μάργαρος ἐγὼ, ἐγὼ.
"Ἄς ἤμην ἐπὶ πέλους, ναι, τοῦλάχιστον
τὸ σάνδαλόν σου, φίλη, ἵνα μὲ πατῆς.

Λαγίσκα περιπαθῶς

"*Ἀνακρέων*.

"*Ἀνακρέων* ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Λαγίσκα!

Λαγίσκα

"ὦ, πῶς σ' ἀγαπῶ!

Σιμωνίδης

Νὰ πῶμεν.

"*Ἴβυκος*

Τὸν οἶνον.

Φερεκύδης

Ναι, νὰ πῶμεν.

"*Ἀνακρέων*

Γυναῖκες, δότε τοῦ *Βρομίου* τὸ ποτόν,
διότι ἀνεγλέχθη ὑπὸ καύματος
(Ἀποβάλλει τὸν στέφανον, ὃν φέρει)

Τὸ μέτωπόν μου δι' ἀνθέων στέψατε
διότι ὅσα φέρω ἐμαράνθησαν

(Ἡ *Λαγίσκα* στέφει αὐτόν, ἐνθ' ἢ
Πετάλη κινᾷ οἶνον)

Κινᾶτε οἶνον. Πῶς θὰ σβέσω, πῶς, ὦ, πῶς;
τὸ καῦμα τῶν ἐρώτων τῆς καρδίας μου;

"*Ἴβυκος*

"ὦ, χαῖρε, φίλε.

Σιμωνίδης

Χαῖρε, σὺ, "*Ἀνακρέων*.

(Πίνουσιν ἅπαντες)

ΕΚΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΘΡΑΣΩΝ.

Θράσων ἰδίᾳ

Τί ἐτοιμάζουν κάτω· τί ἐδέσματα!

Πετᾶλη

Ὁ Θράσων!

Σιμωνίδης

Τίς;

Ἴβυκος

Ὁ Θράσων.

Θράσων

Ναί, ἐγὼ πεινῶν.

Σιμωνίδης αἰρῶν αὐτὸν ὑψηλὰ
μετὰ τοῦ Ἴβυκου ἐν ἀλαλαγμοῖς

Ἐσοί, εἰσὶ ὁ Θράσων.

Θράσων φοβούμενος μὴ πείσῃ

Αἴ!

Ἴβυκος

Ἐπέρευε!

Θράσων

Θὰ πέσω κάτω, ἀνθρώποι φρεναβλαβεῖς.

Σιμωνίδης ἀφίπων αὐτὸν νὰ καταπέσῃ

Διὰ νὰ πείρῃ σὲ ὑπερυψώσαμεν.

Θράσων κατὰ γῆς

Παπαὶ ὁ τάλας!

Πάντες

Χαχ, ἄχ, ἄ!

Θράσων

Πονῶ, πεινῶ.

Φερεκίδης κύπτων ἐπ' αὐτοῦ

Πονεῖς, ὦ Θράσων, ἢ πεινᾷς;

Θράσων

Ἀμφότερα.

Ἴβυκος

Ἐγείρου τότε καὶ θεὰ φάγωμεν.

Πάντες

Ναί, ναί.

Θράσων ἐγειρόμενος περιχαρῆς

Ἄ, ἄ, ἠγέρθην.

Ἴβυκος δίδων αὐτῷ κύπελλον

Τώρα πῆε, φίλτατε.

Θράσων

Νὰ πῶ οἶνον; Πῶς, μὲ ἠπατήσατε;

Ἴβυκος

Προπῖνα εἰς ὑγείαν τοῦσου τοῦ κυνός.

Πάντες

Ἐσοί, εἰάν!

Φερεκίδης

Ἐπέρευε!

Σιμωνίδης

Χαῖρε, κύντατε!

(Συγκρουοῦσι τὰ κύπελλα ἐν φωναῖς καὶ πίνουσιν εὐθόμως ἅπαντες· πλὴν τοῦ Θράσωνος, ὅστις πίνει μορφάζων)

Θράσων ἰδίᾳ

Καλὰ νὰ πῶ πλὴν καὶ νὰ ἐτρώγαμεν!

Ἀνακρέων

Ἄ, φίλοι, φίλοι, θορυβοῦντες πίνομεν.
Μὴ μελετῶμεν οὕτω πόσιν σκυθικὴν
παρ' οἴνω ἐν πατάγῃ καὶ ἀλαλήτῃ,
ἀλλ' ἐκνεῶμεν ἄδοντες τὰ κύπελλα.

Ἴβυκος

Ὅρθως σημαίνει· πίνομεν ἐν ἔσμασι.

Σιμωνίδης

Τὰς λύρας πάντες. Ψάλλομεν ἀμυδιβαδόν.
(Οἱ ποιηταὶ προετοίμαζοναὶ τὰς λύρας αὐτῶν)

ΕΚΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΝΑΥΣΙΤΕΛΗΣ.

Ναυσίτελης

Ὅποτος γδοῦπος συνεχῆς ἀνοδετα
συγκρουομένων ποτηρίων ἐν φωναῖς!

Τοιοῦτον δὲν ἐποίησαν οἱ Κορύβαντες
ἐπὶ ἐκτύπων τὸν ἤχηάντα χαλκόν.

Ἴβυκος ἰδίᾳ

Ἡ φλωαρία πάλιν.

Ἀνακρέων

Σὲ ἀνέμενον.

Ναυσικτέλης

Ὁ Πολυκράτης, ποιητὰ, δὲν δέχεται
τὸν πλουτόν του ὀπίσω.

Πάντες

Τί;

Ἀνακρέων

Τί εἶπες; τί;

Ναυσικτέλης

Καὶπραγγέλλει νὰ κρατήσης τὸν χρυσόν.

Ἀνακρέων

Ποτέ.

Ναυσικτέλης

Τί λέγεις;

Ἀνακρέων

Ὅχι.

Ναυσικτέλης

Τὸ διέταξε.

Ἀνακρέων ἔντρομος

Τὸ διατάσσει;

Ναυσικτέλης

Καὶ θὰ παρακούσης;

Πάντες

ὦ!

Ἀνακρέων σταθερῶς

Θὰ παρακούσω.

Σιμωνίδης πλησιάζων αὐτόν

Ἄ, ἐχάθη; δόστηνε.

Ναυσικτέλης

Πλὴν δὲν γνωρίζεις πόσον εἶνε ἀσπληρὸς;

ΤΟΜΟΣ Δ', 9 — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1990

Ἀνακρέων ὑπερηφάνως

Καὶ τί ἐκ τούτου εἶμαι δοῦλός του ἐγώ;

Ναυσικτέλης

Ἄλλὰ σὲ θέλει δυστυχῆ καὶ ἀγολδοῦ
ἐπὶ μικρὸν ἀκόμη.

Ἀνακρέων μειδιῶν εἰρωνικῶς

Ἄ, ὁ τύραννος
παντασιοτροπίας ἔχει τώρα, αἱ;
καὶ δυστυχῆ μὲ θέλει ὁ μακάριος.

(Ὀργίλως)

Ἐὰν νομίζῃ ὅτι δύναται αὐτὸς
ἐν οὐ πικροῖς νὰ παῖξῃ, ἀπατάται, ναί.
Καὶ θὰ τὸν τιμωρήσω διὰ τοῦτα.

Ναυσικτέλης ἐκπληκτός

Σὺ;

Ἀνακρέων

Τὴν Σάμον καταλείπω καὶ τὸν τύραννον.
(Ἀνέρχεται μεγαλοπρεπῶς)

Ναυσικτέλης

Πῶς φεύγεις;

Ἀνακρέων

Φεύγω, φεύγω ἀνεπίστροφος.

Ἴβυκος

Κ' ἐγώ.

Σιμωνίδης

Κ' ἐγώ.

(Ἀμφότεροι ἀκολουθοῦσι τὸν Ἀνακρέοντα)

Ναυσικτέλης

Ἄ, σπῆτε· ὧ θὰ λυπηθῆ
ἐὰν ἐκ Σάμου καὶ οἱ τρεῖς ἀπέλθῃτε.

Ἀνακρέων

Ἄ, σπεῦσε τότε πρὸς αὐτόν, Ναυσικτέλης,
κ' εἰπὲ νὰ μὲ ἀφίγη ἤσυχον.

Ναυσικτέλης ἐξερχόμενος δραματικῶς

Ναί, ναί.

ΕΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ **ΝΑΥΣΙΚΤΕΛΟΥΣ**,
εἶτα **ΔΑΦΝΗ** καὶ **ΔΟΚΡΙΩΝ**.

Φερεκίδης

Κότύχει τώρα· τούτο μόνον σ' ἔσωσεν.

Σιμωνίδης
 Τὸν οἶνον, φίλοι, τώρα νὰ μεθύσωμεν.
 Φερεκύδης
 Σὺ πίνεις, βλέπω....
 Σιμωνίδης γελῶν
 Πίνω;
 Φερεκύδης
 Μὲ κατήγαγνας!
 Ἰβυκος βλέπων τὴν Δάφνην
 Ἡ Δάφνη!
 (Πάντες στρέφονται)
 Δάφνη κατερχομένη περιχαρῆς
 Ναι, ἡ Δάφνη, ὅλη ἔρωσ.
 Ἀνακρέων μακρυνόμενος αὐτῆς
 Τι;
 Φερεκύδης πλησιάζων αὐτὴν
 Ἦώς; ὅλη ἔρωσ, χρησομηλολόγιον;
 Λοκρίων
 Ὁ Ἔρωσ αὐτῆ, Ἀφροδίταις ἐγὼ.
 Φερεκύδης ἐκθόμως
 Καλῶς· κινῶνται τότε, πάντες πίνωμεν
 ἐν εὐφροσύνῃ, θυμηδία καὶ γαρᾶ,
 διότι τῷ δυνάστῃ δοῦς τὰ τάλαντα
 ὁ Ἀνακρέων εἶνε σήμερον πτωχός.
 Δάφνη ἐκπληκτος
 Τι, πῶς;
 Λοκρίων ἰδίᾳ
 Τι λέγει;
 Δάφνη ἰδίᾳ
 Τὰ ἀπέδωκε;
 Λοκρίων
 Θεοὶ!
 Φερεκύδης
 Δὲν πίνετε; πῶς τοῦτο;
 Πάντες
 Χαχ, χχ, χχ, χχ, αἰ

Φερεκύδης
 Ἐλθὲ, Λοκρίων, σὺ ἡ Ἀφροδίταις.
 Λοκρίων ἰδίᾳ
 Βαβαὶ τοῦ πάθους! Φεύγω σίῳζον τὰ λοιπὰ.
 (Ἐξέρχεται δραματικῶς)
 ΕΚΗΝΗ ΙΕ΄
 Οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ ΛΟΚΡΙΩΝΟΣ.
 Φερεκύδης
 Καὶ σὺ ὁ Ἔρωσ, πῶς δὲν πίνεις, Δάφνη μου;
 Δάφνη
 Πτωχός, ἀλήτης, ὅπως πρόην; Χαίρετε.
 (Ἀνέρχεται μεγαλοπρεπῶς)
 Φερεκύδης
 Εὐτόχει, λάτρις τοῦ χρυσοῦ, εἰς κόρακας.
 Δάφνη ἐπιστρεφόμενη καὶ τῷ Ἀνακρέοντι
 Ἀγάλαθε καὶ πάλιν δο' ἀπέδωκες
 διὰ νὰ μείνω μετὰ σοῦ διὰ παντός.
 Ἀνακρέων ἐναγκαλιζόμενος
 τὴν Λαγίσκαν
 Καὶ τίς σε θέλει πλέον; Φύγε, ἀπελθε.
 (Κατερχόμενος)
 Χρυσὸν νὰ λάθω; σήμερον, ἐγὼ, ἐγὼ;
 Δάφνη
 Αἶ, τότε φεύγω. Χαίρε, μουσοπάτακτε.
 (Ἀνέρχεται βραδείως)
 Φερεκύδης γελῶν
 Ὁ Ἔρωσ φεύγει· πῶς δὲν ἵπτασαι λοιπόν;
 Λαγίσκα
 Εὐοὶ, εὐὸν, τὸ ἄσμα· ψάλε, ποιητὰ.
 Πετᾶλη
 Καὶ ἄρες ταύτην, ἥτις εἶνε ἄμωσος.
 (Ἡ Δάφνη φθάσα εἰς τὴν θύραν καὶ τοὺς πρώ-
 τούς ἤχους τοῦ ἄσματος ἀκούσασα ἵσταται
 ἀμφοτεροῦς. Ἐἴτα ἐπιστρέφεται καὶ ἀκούει
 ἐν ἐκστάσει βαθμυδῶν δὲ πλησιάζει μετὰ
 συγκινήσεως ἀκρυσμένη, ἐνῶ πάντες προσέ-
 χουσαν εἰς τὸν Ἀνακρέοντα.)

Ἀνακρέων ψάλλον εὐθύμως

Ἄν παρέτεινεν ὁ πλοῦτος
τὴν ζωὴν ἡμῶν πληρένων,
θὰ ὑπέμενα φυλάττων
ἐν τῇ κρόπτη τὸν χρυσόν,
ὅπως δώσω τῷ θανάτῳ
καὶ μακρὰν ἐμοῦ ἀπέλω.

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἐξαρτᾶται
ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐφημέρων
ν' ἀγοράζωμεν μὲ πλοῦτη
κατ' ὀλίγον τὴν ζωὴν,
τί ματαίως νὰ θηρεύω
τὴν ἀπόκτησιν χρυσοῦ;

Ἄφοῦ μέλλω ν' ἀποθάνω
τί μὲ ὠφελεῖ ὁ πλοῦτος;
Ἄσπετέ με κἄν νὰ πίνω
μετὰ φίλων ἐν χαρᾷ,
καὶ ἐνόσω ζῶ εὐθύμως
νὰ τελῶ τὴν Ἀφροδίτην!

Δάφνη γόνυ κλίνουσα ὀπισθεν
τοῦ Ἀνακρέοντος

Ἦ, ψάλε πάλιν.

Ἀνακρέων στρεφόμενος
Δάφνη!

Πάντες

Πῶς;

Φερεκίδης

Γουακλινής;

Δάφνη

ἐγαιρομένη καὶ πᾶν ὅ τι φέρει τιμαλφές
κατὰ γῆς βίπτουσα ἐν ἀγανάτῃσει
Ἰδοὺ ἐγὼ ἡ λάτρις τοῦ χρυσοῦ, ἰδοὺ.

Ἰθυκος

Πῶς, Δάφνη;

Δάφνη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας

Ἦ, τί ἄσμα! ὦ, θεοί, θεοί!

Κρατήσατέ με καὶ δὲν θέλω ἄλλο τι
ἢ νὰ ἀκούω ψάλλοντα τὸν Τήϊον.

Ἰθυκος

Ἐλθέ, ὦ Δάφνη.

Δάφνη

ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Ἰθύκου μετ'
ἀγαλλιάσεως βλέπουσα τὸν Ἀνακρέοντα

Ἦ, τί ἄσμα ἐνθεοῖ!

Ἀνακρέων

Κιρνᾶτε οἶνον.

(Δίδει κύπελλον τῇ Δάφνῃ)

Δάφνη, λάβε κύπελλον.

Δαγίσα κιρνῶσα

Εὔοι εὐάν!

Πετᾶλη κιρνῶσα

Ἰπέρευ!

Ἰθυκος

Κίρυα.

Σιμωνίδης

Κίρυα.

Φερεκίδης προτείνων τὸ κύπελλον
τῇ Πετᾶλῃ ὅπως κληρώσῃ αὐτὸ

Ἄ!

Ἀνακρέων ἐπὶ τῷ λογιεῖο

Ἄφοῦ θνητὸς ἐτέχθη ἐπειμὶ κ' ἐγὼ
τὴν ἀτραπὸν τοῦ βίου ὅπως ἅπαντες.
Γνωρίζω πόσον μέχρι ὥρας ἔζησα
πλὴν πόσον ἐγὼ νὰ διέλθω ἀγνοῶ.
Λοιπὸν φροντίδες, μέθετέ με, ἄπιτε
καὶ τὴν ψυχὴν μου μὴ παράζητε ποτέ.
Ἄρην ἢ τὸ τέρμα καταλάβῃ καὶ ἐμὲ
νὰ παίζω θέλω, νὰ γελάσω ἄφροντες.
καὶ νὰ χορεύω πίνων πίνων ἐς φῆλ.

Δαγίσα

Εὔοι, εὐάν.

Πετᾶλη

Ἰπέρευ!

(Πάντες συγχροῦντες τὰ κύπελλα)

Ἄ, ἄ! ἄ, ἄ, ἄ!

Φερεκίδης

Καὶ τώρα εἰς τὸ γεῦμα πάντες ἄγωμεν.

Θρύσωρ ἐνθεοῦς

Τί θέλεις γεῦμα πλέον. Ψάλε, φίλατε.

(Ἀρπάσσει τὰ κρόταλα καὶ περιέρχαται τὴν σκηνὴν κῆδων καὶ πηδῶν)

Δάφνη ἐν ἀγαλλιάσει

Ἰδοὺ ἡ εὐτυχία, ὄχι ὁ χρυσός.